

SPISONÁTOR

SBORNÍK

I. ROČNÍKU

LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

2021

**Městská knihovna
Blansko**

Městská knihovna
Blansko

Spisovatel 2021

Spisonátor 2021

sborník I. ročníku literární soutěže

Lukáš Kos, Lenka Polak, Barbora Alexová (eds.)

Blansko

Městská knihovna Blansko

2021

© Pavel Bartáček, Jan Hladík, Lucie Hochmanová, Taťána Neustupová, Dorotea Pokorná, Vít Provazník, Michal Unar, Alena Vernerová, Vladimír Zábrodský, Radka Zíková, 2021

Cover © Jolana Chalupová

Úvodní slovo

Kdo je to ten Spisonátor?

Snad čaroděj zavěšující na noční oblohu jiskry svých kouzel?

Snad program zaznamenávající myšlenky v dosud lidském mozku?

Snad bytost zanechávající krvavé stopy cestou z pokojů vašich blízkých?

Nebo snad každý z 38 účastníků prvního ročníku literární soutěže Městské knihovny Blansko?

Ano, sešlo se nám 38 soutěžních příspěvků, které jsme si se zaujetím přečetli a 10 nejlepších vybrali do tohoto sborníku. Můžete zde natrefit na paranormální jevy a děsivá vidění, magické schopnosti a kouzla lásky, technologické zázraky a podezřele slibné nabídky, přátele, kteří by se pro vás odvážili všeho, i takové, co vám vrazí dýku do zad. Žánrově se tu potkává fantasy, horor, science-fiction a urban fantasy.

Autorům děkujeme za účast, vítězům blahopřejeme a všem přejeme příjemný pobyt za hranicemi fantazie.

Výsledky soutěže (povídky ve sborníku)

Pořadí	Název	Autor	Počet bodů
1	Vrtochy starého psa	Pavel Bartáček	24
2	Pole proměny	Vladimír Zábrodský	23
3	Jak Marselen objevil svůj dar	Taťána Neustupová	22
4	Zrcadlo a sklo	Alena Vernerová	21
5	Obrázkář	Radka Zíková	20
6	Archa	Lucie Hochmanová	19
6	Nezvaný	Michal Unar	19
6	Žrout	Dorotea Pokorná	19
6	Pozor, rostou	Vít Provazník	19
6	Bohové	Jan Hladík	19

Výsledky soutěže
(ostatní povídky)

Pořadí	Název	Autor	Počet bodů
7	Trhá se kontrola	Karolína Pešková	18
8	Krystalicky čistá forma	Tomáš Herman	17
8	Nečekaná naděje	Michaela Knotková	17
8	Překladatelka	Andrea Šťástková	17
9	Slzy za Karla	Zdeňka Dohnalová	16
9	Sama proti všem	Jiří Fejk	16
9	Příliš vzdálené planety	Štěpánka Juránková	16
9	Ulrichovo srdce	Michal Borek	16
9	..., pane Kučero...	Eliška Vermanderová	16
10	Pro jeden drobák	Jana Pavloušková	15
10	Kouzelné slovíčko	Nikola Polzerová	15
11	Rodinná tajemství	Lenka Andrejková	14
11	Tajemství pandořiny skříňky	Anna Katharina Hinterreiter	14
11	Smrt přichází z nebes	J. B. Zmek	14
11	Nesplněné sliby	Anna Janovcová	14
11	Domov	Eliška Hermanová	14
12	DnDn – DRC!	Petra Hromádková	13
12	Červi	Ester Pátková	13
13	Sedm krvavých grošů	Lukáš Vachala	12
13	Láska prochází žaludkem	Tibor Malinský	12
14	Nepřítel za dveřmi	Václav Fila	11
15	Diamant	Jakub Janák	10
15	Kalendárium	Prokop Buben	10
16	Děda z Marsu	David Šťastný	9
17	Adalanův rubín	Otakar Pikna	8
18	Klestí u cesty	Lucian Otáhal	6
19	Dědic světa	Alena Čadová	5
20	V ohrožení života	Renáta Horká	3

Pavel Bartáček: Vrtochy starého psa

Dříve než té noci stihly přijet první hasičské vozy, oheň svou zkázu dokonal. Střecha dvoupodlažního domu se sesula mezi obvodové stěny horního patra a propadla stropem do přízemí. Stěny se zborstily dovnitř a z celého stavení zbyla jen hromada hořících trámů a prken na černých cihlách, rozsypaných na základové desce.

Plameny šířící tento osamocený rodinný dům, stojící pod kopcem vedle polní příjezdové cesty, nikdo včas nezahlédl. Kromě jednoho páru, užívajícího si milostných radovánek na vrcholu zalesněného kopce.

Těsně před příjezdem modrých světel a hlučných sirén hleděl onen zamilovaný pár – oběma dohromady nebylo více než čtyřicet – nevěřicně na dva nevysvětlitelné éterické objekty, lehce se vznášející nad plameny mimo černý kouř a shora prosvětlované měsícem dorostlým v úplněk. Když po chvíli odlétaly pryč, přejel těm dvěma po zádech mrazivý chlad. Strachy si stiskli ruce a po uvolnění na moment ztuhlých svalů se společně zachvěli.

Druhý den si přivolaní technici dělali poznámky k hrůznému nálezu čtyř těl. Doutnající trámy a svalené cihly na chvíli pohřbily těla dvou manželů a dvou mladých sourozenců, zřejmě mladších dvanácti let.

Mladý pár, jenž před dvěma lety sledoval dům zchvácený plameny, si ve svých srdcích dál nesl podivné svědectví. Společné lehké trauma, vyvolané dvěma nevysvětlitelnými úkazy, prohloubilo jejich vzájemnou lásku a umocnilo touhu strávit zbytek života po boku druhého. Svůj záměr stvrdili skromnou svatbou a společným výběrem vysněného, ale malého a levného rodinného domu.

Krátce po nastěhování si své obydlí doslova zamilovali. Užívali si každý jeho kout a vybavovali jednu místnost za druhou. Spodní patro patřilo společenským a užitkovým místnostem, jako byla kuchyně, koupelna, technická místnost a nezbytný obývací pokoj s dominantním krbem. V horním patře se nacházela ložnice, druhá koupelna, šatna a jeden větší pokojík pro budoucí plody lásky. Obě patra spojovalo krásné schodiště, jehož spodní stupně končily u dolní hrany krbového tělesa. Garáž postavili pouze pro jeden automobil a dům nepodsklepili. Stavení pak obklopovala malá, ale útulná oplocená zahrada s krásným zeleným trávníkem.

A když se jim konečně zdálo, že je jejich hnízdečko lásky téměř dokonalé, shodli se na tom, že je dům pro ně dva příliš velký. Její biologické hodiny sice začínaly ukazovat ten objektivně ideální

čas, ale jeho sebevědomí ještě nenabýlo potřebných hodnot k rozhodnutí, jež většině párů navždy změni pohled na svět. Žena, milující a respektující svého muže, na něj nechtěla vyvíjet zbytečný tlak, a tak vymysleli podle nich nejvhodnější kompromis.

Pořídili si štěně.

První štěknutí nového člena rodiny zaznělo v domě přibližně tři týdny před nadcházejícím úplňkem. Byl to roztomilý kříženec dlouhosrstého jezevčíka a shih-tzu. Na jeho medově hnědé srsti se tu a tam objevovaly černé obrazce, které se s postupným růstem a obnovou chlupů pozvolna přemísťovaly po celém maličkém těle. Tříměsíční chlupatá koule, nebo spíš kulička, zaplnila mladému manželskému páru celý život. První dva týdny spalo štěně s nimi v manželské posteli a pak v pelišku vedle ložnicové komody pod oknem. Celý den si hrálo a prakticky neexistovalo nic mezi veselým řáděním a tuhým, zdravým spánkem. Jen v době, kdy byli manželé každý ve své práci, se štěně krčilo v předsíni a klepalo strachy, ovšem po cvaknutí klíče ve vchodových dveřích je šťastně vítalo kňučením a vrtěním ocásku.

Jelikož měli oba společnou zálibu v řeckých bájích, dostalo štěně jméno Kerberos. S úsměvem je tak pojmenovali, aby bylo chráněno před zlými duchy z podsvětí. Úkolem bájného Kerbera totiž nebylo jen chránit bránu podsvětí před vstupem smrtelníků, ale také bránit útěku zbloudilých duší zpět na zem, když je starý Charon nepřevezl přes řeku Styx. Oba však malé štěně oslovovali zdvojnásobně – Kerbí.

V noc, kdy nastal jeho první úplňek v tomto domě, však malý Kerbí nespál. Nemohl usnout a dožadoval se možnosti ulehnout k páru do manželské postele. Kňučel, pobíhal po ložnici a snažil se vyskočit na prozatím nedosažitelnou hranu postele, která se nad ním táhla z jedné nekonečné strany na druhou. Začal štěkat svým pištivým hláskem a probudil je. V domnění, že potřebuje vyvenčit, vzal muž Kerbího ven a položil jej na trávník před domem.

V ten moment je Kerbí uviděl poprvé. Vznášely se nad jejich domem a z výšky jimi pronikalo světlo jasného úplňku.

Dvě éterické bytosti, které kdysi zahlédli jeho páníček a panička nad hořícím domem, však byly viditelné pouze pro Kerbího, neboť již neplánovaly, aby je majitelé tohoto domu podruhé spatřili. Šlo o zlé démony, kteří si mladý pár tehdy vyhlédli a nyní, po pár letech, se manželů hodlali zmocnit. Byli nesmrtelní, nehmotní, běžný člověk je pouhým okem nemohl spatřit a čas pro ně nehrál vůbec žádnou roli. Zdánlivě připomínali lidská těla v dlouhých kápích, jimž místo rukou vyčuhovaly z rukávů pochroumané seschlé údy, podobné zkrouceným větvím. Existovali již několik stovek tisíc let a je docela dost možné, že obývali naši planetu od samého počátku. Zhlédnout je mohl pouze ten, komu to dovolili a koho si vybrali pro své hrátky. Byli tu celou dobu od

nastěhování novomanželů a každou noc z výšky trpělivě pozorovali, co se pod nimi odehrává. Ne náhodou dokázali předpovědět, že se tu brzy narodí jednovaječná dvojčata. A přesně o ta oněm temným bytostem šlo.

Ovšem za svitu úplňku, pouze tehdy, je mohl vidět pes Kerbí.

Proč? To nevíme.

Čas plynul a mladý Kerbí vyrostl. Už nespál v manželské posteli ani v pelišku, ale v krásné dřevěné boudě, nad jejímž vchodem bylo přišroubované prkno s vypáleným nápisem „Kerberos, strážce podsvětí“.

Každou úplňkovou noc štěkal do prázdného dvora a pokaždé ho jeden z manželů okřikoval. Vždy poté, co mu jeden z nich vyhuboval, se démoni vypařili a vrátili se zase při následujícím úplňku.

Jako menšího ještě Kerbího brali domů, ale po prvním roce je to omrzelo a nechávali ho venku napospas noci. Jeho hlas se však vyvíjel, štěněčí pištění přešlo v dospělé štěkání a nadávky od manželů se stupňovaly.

„Proč ten pes pokaždý za úplňku štěká? Je normální?!“ zeptala se jednou manželka.

„To víš – vrtochy starého psa!“ odvětil ironicky, pousmál se, přitáhl si ženu blíže k sobě a pohladil její těhotenské břicho.

Přesně na den po dvou letech společného života se páru narodila dvojčátka. Jaké překvapení, že byla jednovaječná. Nádherná holčička a krásný chlapeček.

Mladý Kerbí už nebyl středem pozornosti – najednou tu byly další dvě malé, lidské bytosti, kterým manželé věnovali stále více času a lásky. Pro Kerbího to bylo bolestivé a jeho žárlivost se jednou vystupňovala natolik, že mu mladý otec musel nařezat prutem. Tehdy zalezl do boudy a vydržel v ní až do samého rána. Měli jej nadále rádi, ale společných chvil ubývalo a láskyplné mazlení přicházelo v menší a menší míře.

Čas opět plynul, děti rostly, zlobily a manželé si našli cestu zpátky ke svému psíkovi, přestože stále za každého úplňku budil je i děti štěkáním do prázdného dvora.

Zrovna v ten den, za úplňku, slavila jejich dvojčata desáté narozeniny. Děti už byly přejedené sladkostí, unavené a tvrdě spaly v postelích se svými novými hračkami. Kerbího chtěli manželé tento sváteční den nechat spát s nimi ve společném dětském pokojíku. Také proto, aby byl tentokrát v klidu. Měl to být ideální čas na špetku manželské romantiky. Ovšem plán nevyšel...

„Tohle se asi neodnaučí, ať děláme, co děláme, vid’?“ špitla jedou žena, když je vyrušil ve chvíli plné lásky.

„Vypadá to, že ne, zlato. Jsou to přece ty vrtochy starého psa!“ Usmál se a šel strážce podsvětí uklidnit a pustit jej na zahradu.

V ten samý večer se však dvě éterické bytosti rozhodly, že už nebudou jen přihlížet a že nastal čas k prvním hrátkám. A když manžel uklidnil Kerbího, poslal jej ven, zavřel za ním hlavní dveře a vrátil se zpět ke své ženě, pronikli démoni poprvé do dětských snů malých oslavenců.

Ode dne desátých narozenin dvojčat uplynuly dva roky plné proplakaných úplňkových nocí. Do jejich snů totiž démoni pronikali pravidelně a vyvolávali v nich nejrůznější zlé duchy a příšery, které mohou takto mladou mysl napadnout. Pes Kerbí se pokaždé statečně snažil demony z jejich myslí vyhánět a pravidelně děti probouzel z krutých nočních můr. Na oplátku dostal opět jen okřiknutí a pocítil lítost v srdci.

Čas ale v tomto domě platil pouze pro lidi a jejich strážce podsvětí. Tajemné bytosti čas nevnímaly.

A nejrychleji stárnul Kerbí... Dosáhl na psa úctyhodného věku čtrnácti let a rychle se blížil čas a den smutného loučení a jeho odchodu do psího nebe. V ten den už tu nebude nikdo, kdo by rodinu ochránil před temnými bytostmi, které jeho blížící se konec vytušily.

Blížil se úplněk a shodou okolností i den, kdy měla jednovaječná dvojčata dovršit svých dvanáct let. Kerbího zdraví bylo na jeho věk relativně v pořádku, ale doktorem odhalená srdeční slabost si vybírala daň v podobě celkové unavenosti organismu. Celé dny polehával a hrozil se večerů, kdy se nad domem opět objeví úplňkem prozářená dvojice.

A jeden takový večer právě nastal. Již od chvíle, kdy dozněl poslední narozeninový dětský smích, měl Kerbí nepravidelnou srdeční arytmií. Projevovalo se to u něj zvýšeným popuzením, náchylností na hluk a přehnanou žízni. Zatímco světla v domě svítila a zavřená okna a dveře tišily hluk působený rodinou – on se klepal v boudě a funivě oddychoval. Cítil, že se blíží konec, a proto kňučel k vycházejícím hvězdám a prosil mladé manžele, aby jej vzali domů, a on tak mohl zhynout v jejich náručí. Po ničem mimo jejich společnost teď netoužil.

Nad domem se z mraků vyhoupl měsíc, o kterém se díky jeho rudému zbarvení bude mluvit jako o magickém úplňku. Světla v pokoji malých oslavenců zhasla a nad domem se zjevil pár zlých démonů. Tentokrát se ale před návštěvou dětských myslí nepohupovali nad jeho střechou, ale přímo nad dvorkem, v jehož rohu stála dřevěná bouda s nápisem „Kerberos, strážce podsvětí“. Klesli níž a vypadalo to, jako by se svými mlhavými „těly“ dotýkali stříšky, pod kterou kňučel starý, unavený pes.

Kerbí jejich přítomnost vytušil. Vyšoural se z boudy na zelený trávník před vchodem do domu a naježil se. Srdce mu začalo bít a do páteře dostával nepříjemné škuby. Bytosti se snesly níže a začaly kolem něj kroužit. Strážce podsvětí začal šílet.

Štěkal, co nejvíce dokázal. Vrčel, oháněl se tlamou kolem sebe a vyskakoval do vzduchu. Točil se dokola a snažil se je chytit do tlamy a zardousit. Démoni kolem něj kroužili a přitom ze sebe vydávali nepříjemný pískot, který byl schopen svými slechy zachytit pouze Kerbí. Srdce mu bilo na plné obrátky a pumpovalo krev do starých žil. Začínal ho chytat amok a přestával vnímat okolí. Jen štěkal, vrčel a točil se dokola. Démoni nepřestávali, ale naopak zrychlovali. Začali se jej dotýkat svými éterickými pažemi a při každém kontaktu s jeho srstí dostal Kerbí v daném místě svalovou křeč. Kňučel bolestí, ale stále se točil.

Manželský pár, ovíněný alkoholem, se teprve teď s leknutím probudil. Manžel vyskočil z postele a žena za ním doběhla k oknu. Křikl na svého milovaného psa peprnou nadávkou a ten najednou zmlkl. Žena Kerbího na dálku pochválila, aniž ho z okna někdo z nich zahlédl, a zatáhla manžela zpátky do postele.

Kdyby jen tušili, že posledním rozloučením s jejich milovaným psem budou nadávky a hněv, propadli by se hanbou. Takhle jen spokojeně usnuli a v domě i kolem něj se rozhostil noční klid.

Kerbí, jemuž při výkřiku z ložnicového okna v horním patře puklo srdce, teď ležel natažený na boku s vyplazeným jazykem a pohledem upřeným na vchodové dveře domu. Nedokázal ubránit svou milovanou rodinu, kterou bránil každý úplněk a která jeho počínání považovala za VRTOCHY STARÉHO PSA. Brána do podsvětí přišla o svého strážce...

A pak to začalo!

Jako první se vzbudil chlapec a posadil se na posteli. Neznámá síla démonů právě vniknuvších do jeho mysli jej paralyzovala a znemožnila mu vydat jakýkoli zvuk. Nedokázal ovládat své tělo a jen s hrůzou vnímal, jak se zvedá a schází po schodech do spodního patra, kde zamyká vchodové dveře. Zastavil se uprostřed obývacího pokoje a stále ze sebe nemohl vydat ani hlásku. Jeho sestřička na tom byla naprosto stejně. Mysl obsazená druhým démonem ji přinutila sejít dolů za bratrem. Nemohla se bránit, když její ruce uchopily podpalovací olej do krbu a stříkaly s ním po obývacím pokoji. Když vyplácala celou plastovou nádobku, došlo na nejhorší – ruce uchopily sirky a škrty s nimi. Také zcela oněměla a jen se nedobrovolně nechala odnést svými nohama zpět do dětského pokoje. Jen cestou cosi uchopila do ruky. Ulehla do postele a srdíčko jí divoce bilo.

Do pokoje se vrátil také bratr a ona jen pozorovala, jak se rovněž marně snaží bojovat se svým vlastním tělem. Došel k dřevěné truhle, jež ukrývala jeho vlastní soukromé poklady, a vytáhl své nejoblíbenější autíčko. Sledovala, jak si obkročmo sedá na její břicho a vráží jí malé kovové autíčko, podobné modelu Ford Mustang, do úst. Začala se dusit, ale stále se nemohla hnout.

Najednou, ani nevěděla jak, se jí v ruce objevily malé, ale ostré školní nůžky. Proti své vůli jimi začala svého milovaného bratříčka bodat do boku, do hlavy a do očí. Všude stříkala bratrova krev a barvila okolní vytapetované stěny. Obrázky na stěnách přetínaly rudé čáry teplé krve. Bratrovi spolu s unikající krví docházely síly, a tak téměř v bezvědomí uchopil sestřin barevný polštářek a přiložil ho na její němou dusící se tvář. Démoni stále ovládali jejich těla včetně hlasivek. Když sestřička ztratila vědomí z nedostatku potřebného kyslíku, polevila s bodáním nůžkami do již sotva žijícího bratříčka. Všude kolem nich se díky měsíčnímu svitu leskla rudá krev. Obě děti zemřely.

Zároveň s jejich posledním výdechem se v přízemí plameny přenesly na dřevěné schodiště. V tu chvíli obě démonické bytosti opustily mrtvá tělíčka mladých sourozenců a přenesly se do sousední ložnice. Jedna vnikla do mysli ženy a druhá do mysli muže.

Nejprve je oba donutily probudit se. Paralyzovaly je stejným způsobem a také plné vědomí jim opět záměrně nechaly. Muže svázaly neviditelnými řetězy na posteli a nechaly jej s hrůzou v očích sledovat, jak se jeho žena v křečích svíjí jen pár centimetrů od něj. Ta bezmoc a nemožnost jí jakkoli pomoci byla úděsná. Ženu bytosti napínaly jako na skřipci a pak ji zase hned muchlaly do nepřirozeného klubka. Napínaly a muchlaly stále dokola, až v ní všechny kosti – ty slyšet byly – popraskaly. Pak ženě dovolily ječet bolestí a muži posadit se, aby lépe viděl utrpení své milované. Démonické síly ji vyhazovaly do vzduchu a nechávaly ji padat na všechny rohy nábytku v ložnici. Řvala bolestí, plakala a zároveň byla potřísněna vlastní krví, která jí teď už proudem tekla či na všechny strany cákala z úst. Muž jen zíral, zatímco žena, létajíc od stěny ke stěně, postupně přicházela o vědomí. Poslední dopad jejího těla na ostrý roh komody pod oknem jí zlámal vaz. Žena utichla a jen se tiše vznášela ve vzduchu.

Do ložnice pronikl kouř ze spodního patra. Nejprve protékal pode dveřmi, ale ty se pak otevřely a nechaly horkou výheň vpadnout dovnitř. Manžel se stále nemohl hnout a nemohl tak odtrhnout pohled od dobité a zlámané manželky, vznášející se v hustém, dávivém kouři. Z očí mu tekly slzy jak od kouře, tak od psychické bolesti, která mu byla démony dopřávána.

Když se plameny po schodišti přemístily do dětského pokoje, nadnesli ho démoni do vzduchu a přemístili na místo, odkud dobře viděl, jak oheň rychle přeskakuje po koberci v dětském pokoji a šplhá na dětskou postel, kde bezvládně ležela tělíčka jeho milovaných dětí. V ten moment uvolnili démoni jeho hlasivky a on začal žalem rvát. Křičel a křičel jejich jména, ale na více se nezmoohl. Byl donucen dívat se na plameny plazící se po jejich tělech a poslouchat syčení páleného masa.

Pak ho postavili na zem a donutili dojít na podestu skrze ohnivou stěnu ve dveřích. Tam šlehal plameny a teplota dosahovala abnormálních hodnot. Přinutili ho stát uprostřed, vnímat příšernou bolest jeho vzplanuté kůže a nasávat její zápach. Utrpení naštěstí netrvalo dlouho a muž vlivem bolesti a kouře ztratil vědomí. Ohnivý žár vysklil okno nad podestou a jeden větší ostrý

střep – který se nepohyboval v souladu s fyzikálními zákony – přelétl vzduchem rychlostí světla a utál muži hlavu. Teprve poté z něj démon vystoupil a nechal bezhlavé tělo padnout po schodech dolů do pekelné výhně. Hlava se kutálela za ním. Druhý démon také opustil domlácené tělo mrtvé ženy a vznesl se spolu s prvním nad střechu domu. Odsud pak oba pozorovali, jak celé stavení pohlcuje zničující žár.

Na srst mrtvého Kerbího začaly dopadat žhavé uhlíky a se syčením z ní vycházela pára.

Dříve než té noci stihly přijet první hasičské vozy, oheň svou zkázu dokonala. Střecha dvoupodlažního domu se sesula mezi obvodové stěny horního patra a propadla stropem do přízemí. Stěny se zborily dovnitř a z celého stavení zbyla jen hromada hořících trámů a prken na černých cihlách, rozsypaných na základové desce.

Jeden z hasičů ve zmatku běžajících kolem požáru v nehořlavých oděvech nechtěně šlápl na zpola shořelou mrtvolu starého psa. V tentýž okamžik se dvě éterické démonické bytosti vznesly od plamenů do výše a odlétly pryč.

Hasiče v ten večer údajně zavolal nějaký mladík, prožívající na nedaleké vyhlídce v kopcích své první rendez-vous...

Vladimír Zábrodský: Pole proměny

Z prohrané partie můžete získat mnohem víc, než z té vítězné.

Abyste se stali dobrým hráčem, musíte ztratit stovky her.

CAPABLANCA, José Raúl (1888–1942)

kubánský mistr světa v šachu 1921 až 1927

Každé odmítnutí je prohra. Prohra bolí jako rána v ringu, ta poslední, co ukončuje zápas. Za těch jedenáct měsíců od vyhazovu z práce schytl Vojtěch desítky knockautů: „Děkujeme za Váš zájem. Inzerované místo jsme bohužel již obsadili.“

Od jisté doby hledal záminky, aby nemusel „mezi provazy“: email otevíral až po návratu z restaurace *Pohádka*. Dnes se z ní vracel pozdě. Chodník mu byl malý.

„Ahoj, Vojtěchu,“ ozval se ženský hlas.

„Ahoj,“ řekl, a až potom ji poznal. *Jana! Jeden čas k nám patřila. Zdála se mi tak nedostupná. A potom vystřídala všechny z party, jenom já jsem po ní nevyjel.*

Zavzpomínali. Na rozloučenou ho pohladila po předloktí. „Vážila jsem si tě. Nejvíc ze všech těch kluků. Byls jiný. Vážila jsem si tě proto, jak ses k nám, mladým holkám, tehdy choval. Vzhlížely jsme k tobě.“ Jana se usmála – měla krásné bílé umělé zuby.

Elektronickou poštu otevřel až v poledne dalšího dne. Čekala na něho jediná příchozí zpráva. Předmět: „Výsledek přijímacího řízení.“

Rozklikl ji, četl: „Dobrý den ... Děkujeme Vám ... bohužel již obsadili ... nabídnout jinou pozici správce sítě.“

Začal zase dýchat. Termín nástupu přečetl nahlas.

Ty čtyři týdny si užiju.

Dostal obrovskou chuť na pizzu. Koupil si ji u okénka pod restaurací *Pohádka*. Plavovláška v bílém tričku mu popřála dobrou chuť. Napadlo ho, že tenhle obličej bude hezký i za dvacet let.

Když vstoupil do *Pohádky*, hosté – jako vždy – okupovali výčepní pult na stojáka. Udělali mu místo. Po krátkém uvítacím ceremoniálu se vrátili ke smečům a returnům hospodského slovního tenisu:

– „Za dvacku ses vozral.“

– „A ještě sis koupil cigára.“

– „Lidi byli tehdy jiní. Víc četli. Víc vnímali. Ve všem hledali narážku na režim... A ty narážky tam bývaly, jéje.“

– „Víc drželi při sobě.“

– „Drželi při sobě, protože si nic nezáviděli, protože všichni měli stejný hovno.“

Opisovali jsme Bondyho. Samizdat. Byli jsme proti – a drželi při sobě. Parta.

Skříply dveře.

Vrchní Pét'a uvítal příchozího slovy: „A hele, Ondra. Zase knížky? Copak mám čas číst? Doval normální prachy jako každej jinej.“

Ondra pozdvihl lepenkovou krabici, zatřásl s ní. Zachřestění.

Vojtěch se protáhl podél pultu.

Zkrápěl lasturu pisoáru. Nemyslel na nic. Dřív tuhle chvílku – každou volnou chvílku – využil na řešení nějakého problém z informatiky. Teď měl tolik problémů, že přemýšlet znamenalo nasednout na mučící kolotoč ztrát: práce-koníček, peníze, auto, řidičák, hodinky za osmnáct tisíc, Eva.

Na záchodě je slyšet z hospody každé slovo. Pét'a: „Mně to za ty peníze stojí.“

Když se Vojtěch vracel, ležela krabice na pultu. Byla plná figurek barvy sněhu a sedlé krve. Zavzpomínal, co pro něho šachy kdysi znamenaly. Byly to příjemné vzpomínky.

Ondra si peníze nevezal: rovnou poručil sedmkrát rundu celé hospodě. Smál se, každého se snažil obejmout a každý se od něho odtahoval. I Vojtěch, i když před třiceti roky patřili do stejné party.

Bývalému montérovi ČKD, který z Čech vozil pásky zakázaných kapel, řekl: „Panebože, Ondro, běž se vyspat, máš úplně krvavý oči.“

Šachy jsou válka na šachovnici s cílem rozcupovat soupeřovu duši.

FISCHER, Robert James (1943–2008)
americký mistr světa v šachu 1972 až 1975

Vojtěch přijížděl s vozíkem k pokladně obchodního domu. Na drátěném dně poskakoval obal od šachového programu *Shredder 11*.

Doma *mnohonásobného šampiona počítačových šachů*, jak stálo na obalu, nainstaloval na notebook. V první partii hrál bílými. Ve střední hře nestál příliš dobře a soupeř nad jeho tahy zoufal: co chvíli vyskočilo okno, v němž mu radil, jak táhnout. Vojtěch ho ignoroval. *Jenom blázen by věřil nepříteli*. A nakonec vynutil remízu trojím opakováním stejné pozice.

Několik dní nato ho čekalo při nákupu překvapení: místo toho, aby zaháněl myšlenky na životní prodělky, pokoušel se vyřešit z paměti šachový problém, na který narazil na internetu. Zvedlo mu to náladu. Cesta domů ho přivedla k zasklené nástěnce před radnicí. Jen jedno parte zdobila fotografie.

Ondra.

V dopolední *Pohádce* si musely oči přivykat na stín.

„Našli ho až za týden v zamčeném bytě. Hodil si mašlu,“ zareagoval Pét'a na otázku. Pokrčil rameny. „Krmil automaty.“ Rozhození rukama. „Dluhy. Asi. Nevím.“

Vstoupil muž kolem čtyřiceti s černými kudrnatými vlasy. Zaklaply za ním dveře záchodu.

Vojtěchovi byl povědomý. Vyslal tázavý pohled k vrchnímu.

„Deny. Mám ho tady den co den. Hraje šachy. Ale jenom s těma, co jsou napití. O prachy. Nerozumím šachům. Teda samozřejmě vím, jak se tahá. Myslím, že fixluje.“

Večer se Vojtěch s pivem v ruce zastavil u Denyho stolu. „Zahrajeme si?“

Záporný pohyb hlavou.

Vojtěch si všiml Denyho očí – měl je podlité krví.

Do hospody vrazili tři opilí kluci. Saka, rozhalené límečky u košil, povolené uzly vázanek. Ten nejvyšší okamžitě projevil zájem o hru. Deny souhlasil; partie začala.

Vojtěch se přesunul k šachovnici. Něco mu na pozici figur nesesedělo. Vnitřní hlas reprodukoval Pét'ova slova o charakteru muže, který vede červené. Z paměti rekonstruoval, jak se dosud tahalo. „Počkat!“ prohlásil. „Takhle nemohou stát. To by musel někdo táhnout dvakrát za sebou.“

Bylo slyšet, jak drobný déšť chraští na okenní tabule, a už nic jiného.

Deny natáhl ruku, vrátil šachové kameny do výchozího postavení, a potom, tah za tahem, přehrál, co se v partii dosud událo.

Bílý jezdec se bezdůvodně vrátil do výchozí pozice.

Vrchní čepoval, občas zapumpoval lokty v pantomimě smíchu.

Vřískla posunovaná lavice.

Vojtěch se ohlédl. Kluci odcházeli a Deny ukazoval prstem na bílé vojsko pěkně seřazené v zákopu prvních dvou řad.

Hraje jen s opilým... nebo s pitomcem. „O kolik?“

„O stovku.“

Rozpoutal se boj o střed. V okamžiku, když se červená dáma postavila na b6 a ohrozila nechráněného bílého pěšce b2, se Vojtěchovi rozbušilo srdce. Byl si jistý, že se s touhle pozicí už setkal. V některé z nedávno přehrávaných partií se tahalo stejně.

Nevzpomenu si, kdo s kým... ale bílý toho napadeného pěšce obětoval.

Deny se pousmál, nebohého pěšce zdvihl z tmavohnědého pole, aby na ně vzápětí položil nejsilnější figuru červených.

Vojtěch táhl jezdcem – dámě zbývalo pro únik jediné pole.

Deny (pro sebe): „Podcenil jsem tě?“

Vojtěchovi se vybavil trapas uvedený slovem: „Počkat!“ Nešlo o obsesi: ta vzpomínka totiž napovídala plán – dostat vlastního krále do bezpečí díky malé rošádě a potom se vrátit s jezdcem do výchozí pozice a zaútočit na dámu.

Vojtěch červenou dámu vzal a tu svoji obětoval za pěšcový útok. Když postoupil bílého pěšce dělil od poslední řady jediný tah, vzhlédl do krhavých očí soupeře. Svítily zaujetím.

A pak to Vojtěch uviděl: proměna pěšce v dámu by vedla k vidličce, kdy nechráněný červený jezdec napadne současně bílého krále i právě zrozenou dámu.

Pěšec, který dosáhne osmé řady, se povýší na vyšší figuru téže barvy. Kteroukoliv vyšší, s výjimkou krále.

Uchopil *jezdce*, který padl na kostkovaném bojišti před několika tahy, a postavil ho na pole proměny.

Královské křídlo jako bitevní pole. Aktivními bojovými jednotkami jsou bílá dáma, střelci a jezdec. Věž na f1 je záložní jednotkou ...

NIMCOVIČ, Aaron (1886–1935)

dánský velmistr, třetí nejlepší šachista světa 1927–1931

Vojtěch vyšel před *Pohádku*. Po pěti krocích se mu měl otevřít pohled na noční Blansko – místo toho nechápavě zíral do tmy.

Někde poblíž se kdosi zasmál. Zničehonic vpravo vzplál jasný oheň.

Táborák. Kolem něho muži v bílých uniformách a tmavých přilbách s hřebenem.

Militárie. Tihle si možná hrají na bitvu u Slavkova.

Zafrkání.

Bílý kůň skláněl hlavu k sedícímu vojákovvi, v jehož klíně se lesklo cosi, co vypadalo jako vinná klobása zalitá červenou marinádou *Steak Mexico*, kterou tento týden prodávali v supermarketu v akci půl kila za dvacet devět devadesát. K Vojtěchovi zdvihl oči plné utrpení.

„To pro tebe,“ hlesl.

„Neposlouchej ho,“ ozval se hlas za Vojtěchem. „Melodramatický jako vždycky. Tenhle jezdec dobře ví, že až začne nová kampaň, bude zase stát na svém místě.“ Sražení pat. „Kaprál Jan Král.“

Vojtěch se otočil. Muž za ním vypadal uhlazeně. Na límci bílého saka zářily dvě stříbrné šesticípé hvězdičky.

„Ty jim velíš?“ zeptal se Vojtěch.

„TY jim velíš,“ odvětily hvězdičky. „Válka jako hra v šachy? Vojáci jako figurky na šachovnici? Nikdy jsi o tom neslyšel?“

Měl bych těch šachů nechat. Blbnu z toho.

Ze stanu vystoupila dívka v bílé uniformě.

Jako Jana, když jsem ji uviděl poprvé. Skoro ještě děcko. Světlé vlasy po pás.

„Jak se jmenuješ?“

„Regina.“

Regina... Královna. „Jak to, že seš v boji nejsilnější?“

Ukázala na něco, co vypadalo jako stativ zeměměřičů. „Raketa. Co? Co je ti? Je ti špatně?“

Mhouřil oči do světla zářivky. Nad ním se skláněla blondýnka v bílém tričku. „Jdu si zakouřit,“ pronesla, „a vidím, jak si tady pěkně hoviš na tom prohřátém betonu. Dobrý? Vím o lepším místě na spaní. Měkounká postel, veliká, ve-li-kán-ská. A spím v ní sama. Pořád. Za chvíli končím.“

Očima klouzal po jejím obličejí. Vybavila se mu tvář bílé královny. Zabuřel cosi o tom, že ho doma čekají.

Vyfoukla kouř. „Poznám, když je někdo úplně sám.“ Opustila jeho zorné pole; zarachotilo kovové nádobí.

S obtížemi vstal.

Vrávorál parkem před radnicí.

Na lavičce seděl muž s roztaženýma rukama položenýma na horní hraně opěradla. Kudrlinky černých vlasů trčely do stran jako čertovy rohy. Vojtěch chvíli váhal, než si přisedl.

„Neměls vyhrávat. Se mnou to bude moc zlý.“ Deny pokýval hlavou. „Dopadneš stejně. Ale dnešní noc tomu ještě neuvěříš. Jestli máš prachy, kup ty šachy a spal je.“

„Nerozumím.“

„Jasně že ne. Na všechno přijdeš. Časem. Co tady ještě děláš? Padej domů. Ta první noc je nejlepší.“

Pomáhejte figurkám, aby vám to mohly oplatit.

MORPHY, Paul (1837–1884)

americký neoficiální mistr světa 1858–1862

Regina seděla s koleny přitaženými k bradě. Objímala je pažemi.

Tak neuvěřitelně krásná a křehká, dokonalá... až... až dojíám.

Hvězdičky na límci ve tmě zazářily jako oči šelmy.

Ty se jí chceš opravdu dotýkat? Ten kaprál je odhadem o třicet let mladší, a zdá se ti pro ni starý. Vzpomínáš, co řekla Jana? Přece se teď nebudeš chovat jinak.

„Nemůžeme se něčeho napít?“ zeptal se.

Obklopili je vojáci v bílých uniformách. Kolovala skleněná láhev s pálenkou.

Je to jen sen.

No a? Je skutečnější než třicet let starý vzpomínky. Zase někam patřím. Patřím k nim. Musím hrát a vyhrávat, aby se to opakovalo.

Když otevřel oči, rentgenové slunce bombardovalo ložnici skrz okna bez záclon. Převalil se na břicho; hlavu ponořil do polštáře. Strašlivě ho bolela.

Pohled na hodinky. „Poledne.“

„Človče, tady byla včera mela,“ uvítal ho Pét'a. „Deny, ne? Vrátil se, a že ty šachy koupí. Jenže měl akorát pětikilo. Začal se na mě sápat. Nakonec se rozbřečel. Ještě hodinu se pak motal pod oknama.“

„Podej mi je.“

Pét'a musel do dřepu, jeho hlas stěžující si na vedro, zněl přidušeně.

Vojtěch postavil figurky do výchozích pozic na koženkové šachovnici.

Slunce putovalo po obloze; vojska čekala. Vrchní se občas vynořil zpoza pultu, aby rozvířil jiskřící flitry prachových částecek a vyměnil prázdnou sklenici, pokrytou síťovinou zaschlé pěny, za plnou.

Postupně se hřad kolem pultu zaplnil pivními ptáky. Občas někoho přemluvil ke hře. Vedl jen bílé. Když to soupeři vadilo, dal mu výhodu prvního tahu. Nehrál o peníze, hrál, aby vyhrál, a vyhrával. Vyhýbal se výměnám a dámu neměnil nikdy, natož aby ji obětoval. Noc za nocí slavil vítězství v záři plamenů. Pálenka tekla proudem.

Jedno ráno po obvyklé snídani – dva ibuprofeny a tabletky černého uhlí – si s úlekem pomyslel: *Kolikátého je?*

Na stole ležel notebook; sluneční skvrny se tetelily na jeho víku, vypadal, že se nemůže dočkat, až mu to prozradí.

Radši bych přišel o prst než o pěstce.

FINE, Reuben (1914–1993), americký velmistr

„Kde bydlí Deny?“

V *Pohádce* ví vrchní o svých štamgastech všechno.

Po Žižkově ulici následuje ulice Husova. Ten dům byl nízký a obyčejný; jeho zelenošedá, zemitě zbarvená fasáda potřebovala opravit; do světa se díval špinavými okny se zahnědlými záclonami.

Zvonek měl prasklé sklíčko, pod kterým bylo napsáno zelenou propisovačkou *DENIŠEVSKÝ M.*

Vojtěch na zvonek několikrát přitlačil prstem. Potom přešel k oknu. Vystoupil na špičky, aby kloubem ukazováku...

„Není doma,“ zahalekal chlap z vedlejší zahrádky. „Odvezla ho sanitka.“

„Co se mu stalo?“

Pokrčení ramen. „Je to už pár dnů. V noci. Byli u toho švestky. Prý leží v nemocnici.“

Švestky. Tak se říkávalo policajtům v době, kdy všeobecně známý slovník obsahoval termíny flétna pro občanku a mydlo pro holku.

Schody v blanenské nemocnici jsou z šedé, černě kropenaté kameniny, chodby pokrývá nazelenalé linoleum.

Obcházel lůžkovou část, četl jména na tabulích, až narazil na kartu, na které stálo: „Deniševský Miroslav.“

Nahlédl do otevřených dveří nalevo. Bílá peřina, polštář a na něm černé kudrliny. Opakoval Denyho jméno, až se konečně otočil na posteli a on uviděl jeho tvář. Jedno oko bylo úplně zavřené; obličej nafouklý, fialový. Nebyl k poznání. Jeho ruce ovázané tlustými obvazy teď spočívaly na bílé příkrývce.

„Rvačka?“

„Doktoři myslí, že jsem si to udělal sám.“

„A kdo?“

„Ty víš kdo. Mí byli ti rudí. Protože jsem s nima poprvé vyhrál.“

„Zdává se mi o nich,“ přikývl Vojtěch. Po paměti nahmátl opěradlo židle, posadil se.

„Vidím ti to na očích. Oslavy každou noc. Chlast zadarmo. A dáma. Ale nebudeš vyhrávat věčně. A pak se pomstí.“

„Je to jen sen.“

„Sen? Proměna. Nejen ta na osmé řadě. Tohle je *další* proměna.“ Hlas přešel do šepotu. „Přišel. Cosi zařinčelo v chodbě. Šel jsem se podívat. Rána zezadu do hlavy. Probral jsem se v dílně. Nahý. Kobercovou páskou jsem měl připoutaný předloktí a holeně k nohám obrácenýho ponku. Visel jsem tam jako... Řekl mi, že mě zprzní, že se to tak ve válce dělá, jakože úplný pokoření poraženýho. A pak to udělal. A potom udělal tohle.“ Deny zahýbal rukama uvězněnými v obvazech i nohama pod příkrývkou. Vzlykl. „Postavil si šachy. Figurky z mých prstů. Závěrečnou pozici té naší hry. Abych už netahal, když to neumím. Pak mě praštil šavlí. Probral jsem se na podlaze. A protože se to stalo za zamčenýma dveřma mého domu, všichni si myslí... Sebeпоškození, řekl doktor.“

Deny začal o překot chrlit podrobnosti.

A Vojtěch musel vstát, utéct.

Za ním se nesly Denyho výkřiky: „Stopni to! Spal je! Všechny!“

To, co říkal, se přece nemohlo stát. Všechno si vymyslel. Došlo k něčemu jinému, obyčejnému.

Co já vím... popáleniny? Měl ses zeptat doktora.

V té pozici stálo třináct figurek.

Nemysli na to.

Sedm pěšců z prstů u nohou...

Na tohle NE-MYS-LI.

Šest figur, které rudý infanterista vytvaroval z Denyho prstů na rukou – vázacím drátem, nastřelovačkou hřebíků, lámáním. Vytvaroval je na jeho těle, škrabkou na brambory udělal z některých z nich červené, a teprve POTOM přišly na řadu stříhací kleště a pilka na železo.

Za těch jedenáct měsíců se Vojtěch naučil zahánět neodbytné myšlenky. Nahlas oznámil stropu: „V pondělí nastupješ. Je to poslední šance začít normální život.“

Vnitřní zrak mu promítl závěrečnou pozici krvavých se zemíťmi – a on se vyzvracel na to nazelenalé lino.

Volný pěšec je nebezpečným zločincem, kterého je třeba posadit za mříže: mírná opatření, jako např. stálý policejní dohled, nepostačují!

NIMCOVIČ, Aaron (1886–1935)

dánský velmistr, třetí nejlepší šachista 1927 až 1931

„Koupím ty šachy,“ řekl Vojtěch.

„Hm... máš málo.“

„Vím.“ *Notebook dám do zastavárny. Počítačů si ještě užiju. „Zítř dovalím zbytek.“*

„Zítřa tady.“ Pět'a ukázal na bílý talířek.

Kývl. „Plus pivo.“ Usadil se na lavici zády ke zdi, lepenkovou krabici se šachovnicí položil vedle sebe.

Proměna je jen pro pěšce. Ostatní figury se nedostanou dál než do mých snů.

Pět'a se nahnul přes pult, podal mu plnou sklenici.

Sklo se orosilo. Pivo bylo chladné, hořké, dobré.

Otevřenými dveřmi vstoupily dvě slečny. Vojtěcha upoutal výrazně nalíčený obličej štíhlé tmavovlásky. Mrkl na její společnici – a svět kolem něho přestal existovat. Byla drobná, a když se postavila k pultu, měl parádní výhled na světlounci modré obtažené džíny, na které splýval vodopád blond vlasů. Vstal. Jak se protahoval kolem pultu, přejel jí dlaní po zadku. Jen se trochu odtáhla.

Stál před keramickou stěnou pisoáru. Nerozepínal si poklopec: na záchod šel, aby si mohl sáhnout.

Není žádná parta, před kterou bych musel hrát slušňáka.

Vracel se na své místo. Už nebylo koho osahávat, mohl jít domů.

Zanedlouho v klubkách zapraskaly hořící tříšťky. Přiložil lopatku uhlí. Krabici s vojáky i s kostkovaným válečným polem vtlačil do kamen. Přikrmené plameny vyšlehly; kamna štěkla.

Rozhlédl se po ložnici. Jeho pohled se zastavil na posteli: vypadala – obrovská.

Rád v ní uvítám někoho, kdo je taky úplně sám.

V té myšlence byla naděje. Obracela se totiž do budoucnosti označené nálepkou *už napořád*. Ulehl a zíral do stropu. Představoval si. Přes virbl krve v uších zaslechl, jak někde v domě zaklinkala ocel o ocel. *Průvan*. Čekal, až se dostaví erekce. Teprve potom sáhl na levou kapsu. Vsunul do ní prsty. Hladil, co nahmátl – figurku bílé dámy.

Potěšení šachové hry spočívá v pocitu, že lidská mysl vdechuje
do neživých kusů šachových figurek dech života.

RÉTI, Richard (1889–1929)

československý velmistr a skladatel šachových studií

Zuřila hospodská hádka. Téma? Jak může chobotnice uhádnout výsledek fotbalového utkání.

Pět'a: „Tady je přes zvířata akorát Vojtěch, kdyby tady byl, řekl by ti...“

„Toho už jsem neviděl. Co s ním vlastně je?“ zeptal se někdo.

„Nevím.“ Vrchní pokrčil rameny. „Chtěl po mně ty Ondrovy šachy. Říkám, dva a půl litru. Jenže měl u sebe jenom, já nevím, něco přes osmnáct stovek. Dobře, povídám, tady je máš, a zítra doneseš zbytek.“ Pět'a se otočil, předklonil. „Ale on přijde.“ Narovnal se, v pozdvižené ruce držel mezi palcem a ukazovákem krvavě rudého pěšce. „Tohohle jsem si nechal. Dám mu ho, až ten dluh vyrovná... Aby ho vyrovnal, že?“

Tat'ána Neustupová: Jak Marselen objevil svůj dar

„Utrhla se kosa, jako na potvoru před slunovratem,“ podotkl mrzutě, jen co vešel do světnice, kde matka vařila večeři.

„Dal jsi ji...“

„Ano, dal jsem ji do kůlny a zavřel,“ odvětil nevrle, ale hned se za svou neurvalost zastyděl. „Odpusť, neměl jsem na tebe křičet. Jsem unavený, bolí mě hlava.“

„Však bez vás bychom těžko vyšli. Sedni si a odpočiň si. Pracujete s Leviasem tvrdě na to, že jste ještě chlapci. Otec by na vás byl hrdý.“

„Nejsme na tom tak zle, matko,“ ubezpečil ji Marselen a natáhl se pro mrkev do košíku, odkud je jednu po druhé brala a strouhala. „Máme krávu a valacha a co je nejdůležitější – “ Dveře se zprudka otevřely a dovnitř vrazila jeho sestra Nysa.

„Dobré odpoledne, maminko.“

„Dobré, kde je Levias?“

„Myje se ve žlabu,“ odpověděla vesele. Marselen si uvědomil, že už v ruce nedrží mrkev.

„Počkej chvíli, já ti ji ostrouhám,“ řekla matka, když uviděl, že mu ji vzala ona. Její ruce byly od samého loupání oranžové. Vlastně měly zřídka kdy přirozenou lidskou barvu; byly buď rudé od řepy, černé od ořechů či hub nebo fialové od malin.

Za chvíli přišel domů i Levias, se nímž celý den kosili a hrabali louku. Doufal, že si z nich počasí nevystřelí a nezačne pršet. Nejen kvůli senu ale také proto, že byl slunovrat a on nechtěl nejdelší den v roce strávit nošením sena pod střechu a následným vynášením zpět na louku. Těšil se na stavění stohů, byla to jeho oblíbená práce. Také se těšil, až bude o slunovratovém večeru tančit s Vainee okolo ohňů, a kdyby se někde v okolí vyskytl příhodný stoh, tak ji do něj pod rouškou tmy nejkratší noci položí.

„Marselene?“

„Cože?“

„Zase máš hlavu v oblacích,“ řekla Nysa posměšně.

„Myslím, že ne, že se drží trochu víc při zemi. Myslí na Vainee.“

„Je to milé děvče,“ vložila se do rozhovoru matka. „Měl by sis ji vzít za ženu.“

„Hmm...“ Marselen neodpověděl. Všichni věděli, že dům a pole sotva uživí je čtyři, co zemřel otec. Vainee by takového svazku brzy litovala, kdyby musela dennodenně tahat těžká vědra z návsi od studny, prát, okopávat zeleninu, dojit krávu a ještě k tomu vařit pro celou rodinu. Její otec byl

sedlák, jenž jako mnozí jiní přišel sem do Kaestenaru ze severního Darasu, a Daraští neměli místní lidi v lásce. Rodina Vainee byla mnohem majetnější než Marselenova. Vlastnili většinu polí v okolí, voly, koně a několik krav. Marselenovu rodinu naproti tomu provázela smůla držící se ruku v ruce s nouzí. Nejen smrt otce zasáhla rodinu; po pár měsících posla i jedna ze dvou krav, které mívali, a střechou začalo zatékat do světnice. Marselen měl za to, že otec Vainee by jejich svazku nepožehnal.

Šel si brzo lehnout, ale ještě předtím zapálil svíčku. Levias vešel za ním do pokoje a tiše za sebou zavřel.

„Hraješ si s plamínkem?“ zasmál se. „Hlavně nám nepodpal dům, to by tak scházelo.“

„Pamatuješ, jak jsme byli nadšení, když nám to otec poprvé předvedl?“ zeptal se Marselen a odvrátil od svíčky zrak. „Myslím, že u nás ve vesnici není moc takových, co tohle dokážou, ale u nás se Qhyzarův dar dědí z otce na syna.“

„Já to nedokážu,“ namítl Levias. „Ty snad ano?“

Marselen se usmál. „Pokouším se o to každý večer od té doby, co otec zemřel, ale neřekl jsem vám to, protože byste se mi smáli. Ale teď... Před pár dny se něco stalo Levi.“ Začal hýbat dlaní s roztaženými prsty nahoru a dolů, soustředil se, ani nedýchal. Levias přistoupil blíž, klekl si a zadíval se se zájmem do plamene svíčky. A ten plamen se začal pohybovat. Prodloužil se směrem nahoru na délku Marselenovy dlaně, pak se zase zmenšil, až připomínal maličkou kuličku světla.

„Jsi si jistý, že... že to není třeba průvanem?“ polkl Levi.

„Ne, podívej.“ Marselen prohnul prst na ruce a postupně celou dlaň, jako by oheň tvaroval. Plamínek se na okamžik rozdvojl, až připomínal rozeklaný hadí jazýček. Po stěnách místnosti tančily podivné stíny.

„Měls mi to říct. Možná... Slyšels někdy o *amphirech*?“

Marselen se rozesmál a nechal svíčku být. Amphirové byli cvičení vládci, kteří pro potěšení boháčů zápasili s pomocí svého nadání proti sobě. Ardóni udělali z pradávne schopnosti Queigaarců ovládat oheň kuriozitu a amphitrity byly skvělým prostředkem, jak mít všechny nadané vládce na jednom místě a pod kontrolou. Nejbližší byl v Ardathoru a on ho kdysi dávno viděl, když byl jako malý kluk s otcem ve městě, aby nakoupili nějaké nářadí, které se ve vsi nedalo sehnat.

„Amphirové jsou bojovníci, musí tohle umět jistě mnohem líp než já. Čím bych se proti nim oháněl, kosou?“ odpověděl Levimu, přejel bezmyšlenkovitě rukou nad plamenem a svíčku uhasil.

„No tohle!“

„Tohle? To se mi povedlo úplně jako první. Uhasit je snadné, ale zapálit oheň z ničeho, to umí dnes asi jenom ti amphirové,“ zasmál se. „Jdi spát, Levi, a matce ani Nyse o tomhle neříkej. Nechci, aby si dělaly starosti. Darasané tohle nemají rádi, nerad bych na nás zbytečně poutal pozornost.“

„Dobrou noc, Marselene,“ řekl Levias a svalil se do postele. Venku ještě nebyla docela tma, a tak Marselen přešel k oknu, aby je zavřel na petlici. Všiml si, že kousek od domu létá několik světlušek, vznášejících se nad zemí jako mihotající se plamínky plovoucí tmou. *Zítří je slunovrat*, pomyslel si a zaznamenal mravenčení v ruce, jíž se dotýkal svíčky.

Hraničky dřeva připravené kousek za vesnicí na louce vzplály; podle slunce Marselen odhadoval, že je asi pět hodin po poledni. Celé odpoledne je spolu s bratrem pomáhal stavět. Teď, když konečně hořely, se natáhl do trávy na svahu a sledoval dění tam dole pod sebou. Sledoval, kdy se objeví Vainee. Zatím však nikdo, nic než hejno dětí strkající dlouhé suché větve do ohně a vyrábějící si tak jakési louče. Uviděl matku, která jim přišla za něco vyhubovat. Marselen hádal, že jim klade na srdce, aby nenosily oheň do vesnice. *Vainee... Vainee, kdepak jsi?* Zvedl a vzepřel se na předloktích, aby viděl lépe. A pak najednou neviděl, někdo mu zezadu přikryl jemnými prsty oči.

„Marselene.“

„Vainee.“

„Věděla jsem, že budeš tady.“

„Je tu výhled na celou vesnici.“

„A krásně to tu voní. Senem, trávou, ohněm, ovčí vlnou...“

„Tebou,“ řekl a přitáhl si ji blíž k sobě, aby mohl zabořit hlavu do jejích hebkých tmavých vlasů.

„Počkej, počkej aspoň do tmy,“ zasmála se a odstrčila ho. Pak vstala a rozběhla se po posečené louce dolů. V trávě ležely také dosud nezvadlé první čekanky, které měly stejnou barvu jako její šaty. Marselen ji následoval, i když by s ní býval raději zůstal nahoře na svahu.

Přišli k jednomu z ohňů a Vainee se k němu posadila, aby se ohřála. Plameny už stačily pokrýt velké špalky dřeva bílým popílkem a vyšplhaly se až na vrcholek hranice. Ohně byly čtyři, na oslavu čtyř bohů. Vainee se ptala, jako by nebyla místní, a poslouchala se smrtelnou vážností v očích, pozorně jako malé dítě.

Ne, Vainee, může se snad zdát, že taková hranice je jen oheň, ale ve skutečnosti tomu tak není. Dřevo je ze země a vody a oheň nemůže hořet bez vzduchu, tak jako my nedovedeme dýchat. V každé částice popela, která vylétá z plamenů, a v každém nádechu a výdechu je schováno

všechno. Voda ve dřevě se mění ve vzduch, země v oheň. Ten kouř, co stoupá vzhůru, to je strom z našeho lesa, a za pár dní spadne z nebe jako déšť a vsákne se hluboko do půdy, ze které znovu vyroste. Tak bohové na samém počátku stvořili svět, stvořili zemi, oheň, vzduch a vodu a lidem dali dar základním složkám porozumět. Lidé se ale mísí mezi sebou tak jako živly v přírodě, a proto je nesmysl dělit je na čtyři druhy, když ty čtyři části bez sebe v přírodě nemohou být. Příroda je jenom jedna a lidé jsou všichni stejní, nezáleží na tom, jestli jsou z jihu, ze severu, od moře nebo z hor, zda si říkají Ardóni, Queigaarci nebo Darasané, zda pocházejí z kraje Melór nebo z Kaestenaru...

„Marselene?“

„Ano?“

„Jednoho dne tomu tak bude. Jednoho dne bude Queigaar zase svobodný. Budou tu žít všichni pospolu a nikdo nebude horší ani lepší jen kvůli původu,“ řekla. Marselen byl přesvědčen o tom, že slyšela jeho myšlenky.

Seděli tam až do setmění a povídali si, dokud je přátelé nevtáhli do kola. Do noci zněl zpěv desítek hrdel. Tančilo se a hrálo, dokud nepadla tma. Někteří rolníci házeli do ohňů klasy obilí napadeného paličkovíci, aby se jejich úrodě až do žní vyhýbala. Chlapci mávali suchými praskajícími větvemi nad hlavou, a když je začaly plameny pálit, hodily je do ohně. Jiní zase házeli klacíky do trávy a následně po nich skákali, dokud plamínky neudusili.

Slunovrat, nejkratší noc v roce, jako stvořená pro uspěchaná rozhodnutí. Marselen odvedl Vainee stranou a zastrčil jí za ucho čekanku.

„Vainee,“ oslovil ji vážně, „chci si tě vzít za ženu.“

Přikryla si ústa rukou, ale on ve světle ohně uviděl, že se směje. Štěstím? Radostí?

„Chceš mě?“ zeptal se a vzal ji za ruku.

„Ano, ano, chci,“ zašeptala a objala ho. Už mu nezáleželo na tom, co bude, protože věděl, že udělá cokoli, aby mohl být s ní. Byl si jist, že jejich sňatku nikdo a nic nezabrání. Snad jen její otec bude mít námitky.

Rozhodnutí učiněná o slunovratu jsou posvěcená od bohů a důsledky se projeví až následující den. Marselen vdechoval vůni Vaineeiných vlasů a nechtěl už přemýšlet vůbec o ničem a nikom jiném než o ní. Její dlaně byly teplé a jemné.

„Dělá ti otec starosti?“ zeptala se najednou.

„Copak je vládce nebo amphir, aby mi mohl něco udělat?“ řekl Marselen. Cítil se opojeně.

„Jak to myslíš?“ nechápala Vainee. On neodpověděl. Místo toho natáhl jednu ruku k ohni, ale na poslední chvíli si to rozmyslel a stáhl ji zpět. *Ne, počkám na vhodnější příležitost, teď bych ji tímhle jen vystrašil*, pomyslel si. Místo toho ji políbil.

„Jestli ne, Vainee, tak se nemusím ničeho bát. V nejhorším uteču, ale tebe si vezmu s sebou.“

„Queigaarci se nesmí bez povolení pánů stěhovat,“ řekla opatrně. „Nebo mě prostě uneseš? Ukradneš?“

„Nezapomeň, že ses mi už zaslíbila. Je slunovrat a tvoje slova slyšeli z hranice Qhyzar, Thukris, Qheana i Daara. Slovo dané o takové noci je nezvratné.“ Vainee se smála a on ji líbal.

„Marselene, vidím ho... Vidím otce...“

„Vždyť už je tma, nebo ne?“ usmál se a vzal ji do náručí.

Vzbudil se pozdě, mohlo být asi devět a slunce už téměř vysušilo ze země všechnu vláhu rosy. I jeho oblečení bylo suché. Posadil se a upřel zrak na čtyři černé popelavé hroudy dole pod svahem, z nichž dvě dosud doutnaly.

Vainee už vedle něj neležela, což jej nepřekvapilo, měla ve zvyku budit se se svítáním. A ještě jeden důvod mělo její brzké zmizení; Marselen si mohl domyslet. Doufala, že se objeví doma, ještě než se po ní začnou shánět. *Půjde přes pole*, pomyslel si, *aby si ukrátila cestu. Přejde kopec a dostane se k jejich statku zadem, kolem stodoly, a cestou potká čeledína s vidlemi plnými sena pro krávy a děvečku, která už pár z nich stačila podojit, a tak rovnou nabídne Vainee čerstvé mléko. Jejich krávy dojí dvakrát tolik co ty naše, jestli je to, co se o jejich rodině povídá, pravda, a telata jsou zdravá a krávy pokaždé zabřeznou znovu. Úrodu mají rok co rok znamenitou, ačkoliv jejich pole už několik let neležela ladem. Darasanům v naší zemi přeje štěstí a bohové jsou k nim štědrí. A místní lidé závidí.*

Na návsi jeho pohled upoutalo něco zvláštního: na obzoru stoupal k nebi kouř. Chvíli měl pocit, že se mu to zdá a že se jen nad polem chvěje horký vzduch, ale jeho domněnky brzy rozptýlil štiplavý zápach.

To je pole Vaineeina otce, pomyslel si a na čele mu vyrazil studený pot. Bylo stěží deset dopoledne a slunce už pražilo se stejnou vervou jako o slunovratu. *Přece ale ne tolik, aby se obilí vznalo*. Mohlo některé z těch neopatrných děcek hodit zapálený klacek do pšenice? *Ale to bylo včera, větev by musela spadnout na zem a doutnat tam až do rána*, běželo mu hlavou. Vtom uviděl, jak se k němu po cestě žene bratr Levias.

„Hoří tam, Marselene, hoří obilí,“ volal. „Ale kdo by někomu podpálil úrodu?“

„Proč si myslíš, že to bylo úmyslně?“

„Protože klasy by v tuhle roční dobu samy nevzplály, ne? Jsou vyschlé dost, ale ne tolik, aby nepotřebovaly k samovznícení jiskru,“ křičel za Marselenovými zády. „Čí je to pole, Marselene?“

„Darasanů,“ odvětil příkře, když už byli téměř u místa požáru. Samozřejmě, že by bylo pro závistivce a pomstychtivce nejvhodnější svést vinu za takovou nehodu na děti, které běhaly celou noc se svými loučemi po okolí. Větev by mohla doutnat až do rána a oheň se pomalu šířit polem. Teď už se z místa požáru zvedal hustý černý dým. Marselen dojel po pěšině na rozcestí, za nímž stál statek, a uslyšel ženský křik. Dívčí křik a volání o pomoc.

„Vainee!“

Mezi oblaky kouře se zmítalo několik postav, Marselen poznal modré šaty své milé. Plameny teď už dosáhly na samé vrcholy stébel a trávily úrodu před očima; požár se šířil tak rychle, že bylo možné vidět, jak se každý klas v okamžiku zkroučí a zbyde z něj horká černá spálenina. Vainee držela v každé ruce prázdné vědro a zoufale se rozhlížela na všechny strany, její obličej umouněný od dýmu. Plameny jí zastupovaly cestu, ačkoliv otec, matka i čeledín běhaly pro vodu a hasili.

„Daara, Qhyzar, Qheana, Thukris,“ drmolil Levi jména božstev. „Proč neuteče?“

„Nevím, je vyděšená a teď už nemá kudy,“ zavrčel Marselen a rozběhl se do pole. Otec Vainee ho spatřil jako první.

„Queigaarec je tady, matko, takhle se vy prašiví psi mstíte těm, co vám něco odmítnou? Přišel ses podívat, co? Nebo tomu pomoci přes cestu na střechu baráku? Jen počkej, až bude po všem! Zabiju tě, zabiju tě, přísahám, že tě zabiju!“ řval nepřičetně, dokud mu žena nepřinesla vědro s vodou. Marselen nechápal.

„Nic jsem neudělal,“ vykřikl za ním a vytrhl děvečce, která běhala ke studni, vědro z ruky. U domu se začali shromažďovat lidé z vesnice a někteří příčinlivci nabízeli své nádoby na vodu a pomoc. Nikdo si nepřál, aby se požár rozšířil na jejich pole.

Marselen se rozběhl za Vaineeiným otcem a schválně ho předběhl, vrhnuv se do největšího žáru. Někde za těmi plameny bez ustání křičela jeho milá.

„Neudělal jsem to, copak jste zešíleli?“ řval Marselen a cítil, jak se mu horký dým dostává do plic.

„Ty zmetku!“ uslyšel zezadu. „Nikdy bych nedovolil dceři vzít si někoho, jako jsi ty, ale kdybych věděl, že mi za to podpálíš úrodu, zabil bych tě už včera!“ Mužova slova zanikla v záchvatu dusivého kašle. Marselen už ho neviděl ani neslyšel. Rozběhl se, přeskočil oheň před sebou a proběhl několika plameny. Když se zastavil, uvědomil si, že mu hoří nohavice u kalhot a nepříjemně pálí. Před sebou slyšel křik Vainee, za sebou hlasy volajících vesničanů.

Ocitl se na místě, odkud nebylo úniku, a uvědomil si, že Vainee musí být velmi blízko od něj. Plameny už mu sahaly nad hlavu a z dálky slyšel jekot a řev těch, kteří se pokoušeli hasit. Najednou křik ustal. Vainee zmlkla a v příštím okamžiku se začala dusit stejně jako její otec. Marselen hlasitě zaklel a cítil, jak mu okolní žár opéká tvář. Ten oheň byl na něm, byl už i v něm, měl pocit, že se mu rozskočí hlava a oči prasknou a vytečou ven. Zařval bolestí, ale to, co slyšel, bylo něco nepřirozeného, něco strašného. A pak najednou nebyl; ne on, ale ten hrozný stravující žár. Ucítil prudký náraz a slanou pachut' popela v ústech. A pak už nic.

Když se probal, sestra Nysa se nad ním skláněla a chvějící se rukou mu nanášela pod oči jakousi mast. Příjemně to chladilo a pánilo zároveň, ne však tolik jako ten strašný žár. Nic nemohlo být horší než ten žár.

„Nyso...“ snažil se říct, ale jeho hrdlo jako by bylo zevnitř pokryto tisíci mokvavých strupů. Sestra se neusmála, jak by Marselen čekal, tvářila se smrtelně vážně.

„Musíš ležet,“ řekla tiše, ale pevně.

„Prosím,“ zahuhlal Marselen a vši silou se snažil vyslovovat. „Vainee, kde... kde je Vainee...“

„Je v pořádku.“ Zase ta krátká úsečná odpověď.

„Co... Co se... sta... stalo?“

Následovala chvíle ticha a sestřin zamyšlený pohled upřený kamsi do prázdna. „Levi mi řekl,“ začala potom opatrně, „že máš... nadání. Tam venku, Marselene, to bylo něco neobyčejného.“

„Co jsem... udělal?“ vypravil ze sebe a strupy v hrdle za strašné bolesti praskaly.

„Ztratil si vědomí, ale předtím... předtím jsi něco způsobil. Ten oheň byl všude a pak najednou nebyl, jako by... jako by se stáhl směrem k tobě. Stál jsi tam uprostřed popela a pak ses skácel na zem. Nikdo nebyl schopen slova a každý se bál přiblížit se k tobě. A Vainee se vzpamatovala, přiběhla tam a začala křičet a rvát a do toho plakat, že žiješ a ať ti někdo přijde na pomoc.“

„Jak?“ zaklokotal Marselen. Nysa mu utřela kapesníkem ústa. Zřejmě si domyslela zbytek otázky.

„Pohádala se s otcem kvůli té vaší svatbě. Hned ráno, potom prý běžela na pole vzteklá a smutná a schovala se tam. A pak si prý po nějaké době všimla ohně. Běžela pro vodu, ale požár byl rychlejší než ona. Dál už to znáš. Marselene, ve vesnici jsou lidé, kteří by tě nejradyji viděli mrtvého. Nechápu, žes je zachránil, vidí jen požár, zničenou úrodu, dvě ohořelé mrtvoly a tebe, který jsi to celé přežil, a plameny ti na rozdíl od těch chudáků skoro neublížily. Ne tak jako Vainee.“

„Co se jí stalo? Říkala jsi, že je v pořádku!“ vydral ze sebe Marselen a zvedl se. Každý pohyb mu způsoboval nesnesitelnou bolest, jako by jej stáhli z kůže a pak mu zarývali železné hřeby přímo do masa. Bezmocně se zhroutil zpátky na postel, když vtom se znovu pootevřely dveře a tou škvírou se do světnice tiše protáhla Vainee. Její obličej byl nedokonale umyt od čmoudu a na tváři měla růžovou popáleninu. Byla bledá, bledší než obvykle, a její modré oči v tom bledém obličejí svítily jako dva drahokamy. Ale vlasy, její ozdoba, byly na jedné polovině hlavy docela ohořelé a on si všiml, že spálená kůže se ve skutečnosti táhne z líčka po celém spánku a levé polovině hlavy. A přesto všechno byla v jejích očích láska a něha.

Beze slova k němu přišla a objala ho. „Odpusť mi to, prosím, odpusť,“ šeptala mu do ucha a její vlasy byly cítit kouřem stejně jako všechno ostatní.

„Co ti já mám odpouštět?“ zeptal se. Vainee na něj chvíli zírala a on výjimečně nedokázal uhodnout, kam se ubírají její myšlenky. Co to uviděl v jejích očích? Provinilost? Nejistotu? Záchvěv strachu? Nevěděl a ani nechtěl vědět. Důležité bylo, že všechny ty hrůzy zůstaly za nimi a už se nemohly vrátit. Teď byl čas na nové začátky.

Alena Vernerová: Zrcadlo a sklo

Vysoko na blankytném nebi kroužily s veselým pokřikováním vlaštovky a jiříčky. Sluneční kotouč urazil velkou část ze své každodenní dráhy. Stíny se pomalu začínaly dloužit a po úzké pěšince zaskřípěly opatrné kroky.

Štíhlá tmavovlasá dívka se okolo sebe ostražitě rozhlížela. Kopřivy rostoucí kolem cesty dosahovaly výšky půl metru a snad proto tudy nikdo příliš nechodil. A na to Elena spoléhala. Nevnímala nic z krásy letního večera. V srdci rozlámaném na kousičky jí rezonovala bolavá směsice smutku, zlosti a nenávisti. Avšak přece jen se několik málo jiskřiček naděje rozdmýchalo, když cestou sem zahlédla na náměstí vyvěšené oznámení.

Elena se prodrala zarostlou cestou a za okamžik se zastavila u podlouhlé kamenné budovy.

„Eliasi!“ zavolala pod jedním z nevelkých pěti zamřížovaných oken. Avšak poté, co vykoukla s tázavým výrazem snědá vousatá tvář, pochopila, že se spletla. Přesunula se pod další okno a situace se opakovala. Teprve na třetí pokus našla toho, koho hledala.

„Sestřičko,“ vyhlédl asi dvanáctiletý chlapec s tmavými vlasy. Protáhl mřížemi své hubené ruce a uchopil sestřiny ruce. „Nemělas sem chodit. Mohl by tě někdo vidět...“

Elena neodpověděla, jen zavrtěla hlavou a podala bratrovi jídlo zabalené v plátěném šátku. „Vezmi si to,“ pousmála se smutně. Možná je to naposledy, co vidí svého milovaného bratra živého... Při tom pomýšlení ji ostře bodlo u srdce.

„Já ho tak nenávidím,“ zavrčela zdánlivě bez souvislosti dívka a uhodila pěstí do mříže v okně, až sebou Elias polekaně trhnul. Ve smaragdových očích se Eleně zaleskly slzy. Tohle všechno se stejně dělo jen kvůli tomu, že ten zatracený bastard před třemi lety svrhl z trůnu jejich rodiče, jež následně *zmizeli*. Ano, prostě najednou zmizeli. Nový král sice všude rozhlašoval, že utekli, ale Elena tomu nevěřila. Zнала své rodiče a věděla, že pro svou zemi by udělali cokoli a rozhodně by ji nenechali tomuhle *člověku*. Narozdíl od nového vládce jim záleželo i na obyčejných lidech, na poddaných.

Lidé měli hlad a museli krást, protože veškeré bohatství si uzurpoval nový *král*. Krást – stejně jako Elias... A pokud někoho při krádeži chytili, čekala dotyčného ubožáka oprátka. Téměř každé ráno dostávala ohavná příšera jménem šibenice nové krmení. Ani pětileté děti nebyly výjimkou...

„Nechceš udělat nějakou hloupost, že ne?“ zeptal se Elias podezřívavě, když zaznamenal v sestřině obličej nepřítomný výraz. „Elen,“ dodal naléhavě. V jeho obličejí nebylo ani stopy po bezstarostném dětství, jaké by měl prožít. „Nesnesl bych, kdyby se ti něco stalo.“

Elena těžce polkla. Uměla být pěkně tvrdohlavá a pokud se pro něco rozhodla, nikdo už jí to nedokázal rozmluvit. „Dobře,“ odpověděla a uhnula očima.

„Slib mi to.“

„Slibuju, nebudu se o nic pokoušet. Neměj strach, bratříčku,“ usmála se a odhodila mu z čela pramen kaštanových vlasů.

Elias ovšem nemohl vidět, jak Elena za zády překřížila prsty...

Davy lidí proudily sem a tam. Diváci se vměstnali na vyvýšené tribuny a každý se pro sebe snažil ukořistit místo v horních řadách sedadel. Odtud byl nejlepší výhled na velká zrcadla. Přední mágové království je očarovali tak, aby přenášela obraz z té nejzajímavější části konané akce – obraz ze tří počátečních úseků skleněného bludiště.

Elena postávala mezi dalšími jedenácti přihlášenými účastníky oblečenými do barevných dresů. Někteří z nich se mezi sebou živě bavili, ona však jen mlčky žmoulala lem svého fialového dresu a modlila se, aby už to celé začalo. Sice ji svíraly obavy, jak to celé dopadne, ale to čekání ji mučilo. Žaludek měla stažený v jedné nervózní křeči, stejně jako zbytek těla. Na zádech dívku zalechtal pramínek potu a dlaně radši zaťala v pěst, aby nebylo vidět, jak se jí třesou ruce. Měla jedinečnou šanci – pokud vyhraje, zachrání Eliase. Vítěz mohl pronést jakékoli přání a ona přesně věděla, co si přát – milost pro svého bratra...

„Moje přání je mnohem lepší. Budu si přát, aby se se mnou král oženil. Stanu se královnou!“ Vysoký hlas hezké modrooké blondýnky, která stála vedle a s někým zrovna živě debatovala, vytrhl Eleny ze zamyšlení.

„A kde bereš jistotu, že vyhraješ?“ ušklíbl se pihovatý mládenec s přemoudřelým výrazem ve tváři.

Blondýna jen zavrtěla hlavou. „Proč bych neměla vyhrát? Chceš říct, že starostova dcera to nedokáže?“

Elena se sice cítila poněkud trapně, že poslouchá cizí rozhovor, ale přece jen jí to nedalo, aby se nezapojila do debaty. „Slyšela jsem, že je docela náročné...“ začala, avšak plavovláška jí skočila do řeči.

„Náročné?“ zopakovala posměšným tónem a protočila panenky. „Tak proč ses sem přihlásila, když se bojíš?“

Elena měla co dělat, aby zůstala alespoň navenek v klidu. Ve skutečnosti neměla příliš daleko k tomu, aby vybuchla. Co si o sobě ta holka myslí?! Už se nadechovala, aby něco pádného odsekla, ale vtom se ozvalo zatroubení na roh a na improvizované dřevěné pódium vystoupil vrchní

králův poradce. Sytým hlasem oznámil, co bude úkolem všech soutěžících. Musejí projít v co nejkratším časem přes skleněné bludiště.

„Vaší motivací může být to, že vítěz smí vyslovit jakékoli přání, jež mu bude vyplněno. Jeho Veličenstvo vám přeje hodně zdaru.“ Pak vyhlásil pořadí, v jakém jednotliví účastníci budou soutěžit. Elena měla přijít na řadu jako předposlední. Sice ji netěšilo, že se to nesnesitelně dlouhé čekání ještě protáhne, ale nemohla dělat nic jiného, než prostě *čekat*. Dívka se uvelebila na volné lavičce nedaleko dřevěného hrazení oddělující prostor pro čekající soutěžící od diváckých tribun.

Rozhlížela se kolem sebe a bezděčně ji napadlo, že tu nikde nevidí *krále*. Ne, že by jí nějak vadilo nevidět obličej toho mizery, ale stejně to byla od něj minimálně neslušnost – vyhlásit tuhle akci a pak se na ní ani neobjevit. A jak se o něco později ukázalo, nebyla sama, kdo měl podobné úvahy.

„Kdoví, kde je. Však se o něm říká hodně věcí.“

Elena vrhla přes rameno nenápadný pohled a spatřila za sebou postarší obtloustlou ženu s ohnivými vlasy stočenými do drdolu. Vedle ní seděla žena, která byla o něco mladší než její sousedka a na rozdíl od ní také měla mnohem štíhlejší postavu. „Jako kdybys to neznala. Obyčejné klevety.“

„Na každém slovu je alespoň zrnko pravdy,“ namítla zrzka.

„Třeba na tom, že se náš král živí lidskými dušemi? Nedej se, prosím tě, vysmát!“

„A proč se teda žádný z účastníků, co do toho bludiště vešli, žádný ještě neobjevil?“

Hubenější dáma si kostnatou rukou poklepala čelo. „Jak jsi stará a tlustá, tak jsi hluchá, vid’? Copak jsi neslyšela, jak vyhlašovali, že žádný ze soutěžících zatím neuspěl – všichni se v průběhu soutěže vzdali a aby neměli ostudu, odešli zadním vchodem.“

Baculatá zrzka si odfrkla, ale nijak to nekomentovala.

Eleny ještě teď z poslechu jejich rozhovoru mrazilo. Co když na tom, co říkaly, byla přece jen špetka pravdy?

Jako omámená sledovala, jak ke vchodu do labyrintu míří ta blondýnka, jež o svém vítězství neměla nejmenších pochyb. Po zaznění signálu se plavovláska rozběhla a zmizela mezi stěnami z tlustého skla.

„Slečno?“ oslovil Eleny asi osmiletý chlapec oblečený do temně modré uniformy sloužících.

„Copak?“ usmála se. Ale kvůli nervozitě se jí to příliš nepovedlo.

„Za chvíli přijdete na řadu, slečno.“

Sotva to dořekl, jako na potvrzení jeho slov se ozvalo zatroubení a králův poradce oznámil, že ta plavovlasá dívka, jménem Ursula, ze soutěže odstoupila a přichystat se má Elena.

Dívka se ošila. Nejradši by utekla někam hodně daleko a nechala všechno za sebou, ale pak si vzpomněla na Eliase a zastyděla se za vlastní sobectví. Copak ho může opustit, když by to pro něj znamenalo jistou smrt na šibenici?

Zvedla se z lavičky a jako ve snách dokráčela až ke vchodu do labyrintu. Skrze tlusté skleněné stěny sice trochu z jasných slunečních paprsků pronikalo, nicméně, svět připomínal rozmazané barevné šmouhy.

Dívka neměla nejmenší chuť vejít mezi tu zlověstnou skleněnou masu, jenže neměla jinou možnost. Jen při pomyslení, že už za nepatrný okamžik se ocitne sama uprostřed těch spletilých skleněných chodeb, se jí dělalo mdlo a v puse měla najednou sucho jako na poušti.

Vtom se vzduchem rozlehl hluboký táhlý zvuk připomínající zařvání některé z bájných nestvůr a Elena vyběhla.

Všechny obavy se rozplynuly a dívka se soustředila jen na jediné – zvítězit. *Musí vyhrát.*

Stěny labyrintu sahaly do výšky bezmála tři metrů a uvnitř tak panovalo mírné šero. Svět se jevil jen jako nejasné rozmazané obrysy a horký letní vzduch se tetelil mezi skleněnými zdi. Čerstvý vzduch sem pronikal jen několika malými škvírami ve stropě.

Dívka se snažila pokračovat dál, přestože se jí začínala z horka a z vědomí toho, že se tu dokonale ztratila, točit hlava. Sluneční paprsky dál ohřívaly zdi toho prokletého bludiště a kdykoli se Elena dotkla odhalenými předloktími kvůli neopatrnosti některé ze zdí, bolestivě sykla, neboť se spálila.

Podlaha i strop se místy svažovaly, z hlavních širších chodeb odbočovala spousta slepých, nikam nevedoucích uliček. Všechno tu vypadalo naprosto stejně – nedalo se tu vyznat.

Zdálo se jí, že to snad bude trvat navěky, že už se nikdy z toho skleněného pekla nevymotá. Proč jen se sem dobrovolně přihlásila?

„Eliasi, já to nedokážu. Odpuť mi to...“ Její suché rty zaševalily jako uschlé listí. Obrátila oči vzhůru – toužila spatřit nebeský blankyt, místo toho však uviděla jen několik neurčitých šmouh tak vzdálených za silnou matnou hradbou.

Ne, nedokáže to. Vzdá tu marnou snahu...

Užuž se chystala, že odstoupí – stačilo vrátit se na předchozí rozcestí, kde před chvílí zahlédla jedno ze zobrazovacích zrcadel, a zvednout ruce v gestu, že odstupuje. Před očima jí však najednou vytanula vidina Eliase stojícího pod šibenicí s oprátkou kolem hrdla a dívka se rozhodla. Bude pokračovat.

Ještě... jeden... krok. A ještě jeden! Další! Dívka se snažila sama sebe přesvědčit o tom, že má ještě dostatek sil a především odvahy k tomu jít dál. Fantazie pracovala na plné obrátky a Elenu

svíral tísnivý pocit – jako by čekala, že za nejbližší zatačkou se na ni vrhne hejno krvelačných nestvůr.

Sotva však udělala krok dál do útrob bludiště, sklo jako by obživovalo. Elena si nebyla jistá, jestli to není halucinace, ale zdálo se jí, jako kdyby se stěny samy zakřivily a vytvořily zatačku.

Skleněnou stěnu nalevo od dívky protkalo několik bílých zářících nitek – rozběhly se dál, jako by Eleny vybízely, aby šla za nimi. Chvíli sice zaváhala, ale pak hodila veškeré obavy za hlavu. Víc se tu ztratit už nemůže, ušklíbala se v duchu pochmurně.

Světelné nitky zmizely stejně rychle, jako se objevily hned, jak zavedly dívku do míst, kde se chodby labyrintu sbíhaly do širší místnosti. Uprostřed místnosti se těsně nad zemí vznášelo oválné zrcadlo. Mělo zlacený rám, jež roztínaly po celém obvodu hluboké rýhy – jako kdyby ho posekaly ostré zvířecí drápy. A ještě něčím bylo zvláštní – dívka v něm nespátřila svůj odraz.

Ne, to nemůže být samo sebou. Po zátylku a po zádech jí svými ledovými drápy přejela mrazivá ruka. Dívka bezděky ucouvla. Avšak to už z té lesklé plochy vyšlehla bílá oslepující záře. Eleny do zad udeřil náhlý poryv vzduchu a podlaha pod jejíma nohama prostě zmizela. Kolem uší dívce divoce zahvízdalo a ona začala padat. Pevně zavřela oči a temnotou, jež ji pohlcovala, se rozlehl Elenin výkřik – srdceryvný, táhlý, nasycený strachem.

Hustá inkoustová tma před Eleninýma očima pomalu mizela. Zcela nečekaně ji však nahradilo světlo natolik intenzivní, až si musela zakrýt dlaní oči.

Poté, co se postavila na nohy, se odvážila konečně sundat ruku z obličeje. Dívka se kolem sebe rozhlédla a s podivem zjistila, že se nachází ve zvláště vyhlížející místnosti. Ze všeho nejvíc připomínala nevelkou jeskyni s vysokým stropem ztrácejícím se v šeru. Podlahu pokrývala vrstva písku a drobných kamínků a stěny tvořil jakýsi šedý neopracovaný kámen – jen naproti Eleně u protější zdi levitovalo totéž oválné zrcadlo, jež zahlédla před svým pádem. Všechno obepínaly ty kamenné zdi, nikudy se odsud odejít nedalo. Nebo Eleně se alespoň žádnou cestu ven najít nepodařilo. Porozhlížela se tedy kolem sebe.

Dívku překvapilo, že necítila vůbec žádný strach; zato ji však pokoušela zvědavost. Její pohled se stočil k dokonale lesklé ploše zrcadla. Na chvíli se jí zdálo, že někde daleko, ale zároveň tak hmatatelně blízko za tou chladnou blýskavou plochou se míhaly desítky, stovky nebo možná i tisíce beztvarych stínů.

Jenže pak ji upoutal nějaký stín v rohu místnosti. Tam už panovalo šero a Elena musela přijít blíž, aby zjistila, co se zde nachází.

Když to dívka po několika krocích uviděla, od stěn se odrazil její výkřik zlámaný ozvěnou.

Deset postav oblečených do různobarevných dresů stálo mlčky s hlavami sklopenými k zemi. Řadu uzavírala Ursula a několik kroků před ní se nacházel onen pihovatý mladík.

Všichni připomínali více než živé bytosti spíše rozbité loutky, jimž někdo zpřetrhal vodící nitky. Když Eleniny kroky zlehka zaskřípěly na písku, všech deset postav zvedlo své pohledy od země a jejich pohledy se upřely na Elenu. Mrtvé, nehybné oči se dívaly skrz dívku, jako by ji ani neviděly. Jenže to nebylo tím, co by Elenu vyděsilo nejvíc. Každému z účastníků téhle soutěže se po levé tváři rozlévala tmavě malinová spálenina ve tvaru ruky.

„Působivé, nemyslíš?“ Jeskynní místností se rozlehl hlas temnější a chladnější než nejhlubší moře. To nebylo promluvení člověka. Spíš zadunění vichřice – divoké, nespoutané.

Odvrátila zrak od zmučené skupiny a otočila se za tím hlasem. Ať už čekala cokoli, to co uviděla, ji dokonale zaskočilo. Přimo z plochy zrcadla vystoupil ještě docela mladý muž.

Při pohledu do obličeje s ostře řezanými rysy lemovaného delšími zrzavými vlasy dívčinu pozornost přitáhly oválné, trochu šikmé žlutozelené oči. Poznala ho na první pohled – kdo by nepoznal krále...

„Ztratila jsi snad řeč?“ rozesmál se, jako kdyby právě pronesl ten nejlepší vtip.

V rozporu se smíchem se mu však v očích nepřátelsky zablesklo.

„Oni, oni jsou...“ vykoktala Elena hlasem, jenž se jí třásl natolik, až ho skoro nepoznala.

Královny plné rudé rty se znovu stočily do oblouku zlomyslného úsměvu. „Ne, nejsou mrtví, ale ani živí. Pokud se ptáš na tohle. Jen nemají duši – to je taková maličkost, jaké si vy lidé,“ slovo *lidé* pronesl s takovým odporem, až z toho Elenu polilo horko i zima zároveň, „sotva ceníte. Bez duše ale nejste nic víc než obyčejná prázdná slupka.“

„Proč?“ Eleně se stáhlo hrdlo a s obtížemi ze sebe dokázala vypravit jen to jediné slovo. „Proč to všechno děláš?“

„Proč?“ protáhl dlouze. „Nestojíš mi za odpověď.“ rozesmál se pak. „Jsi jen moje *potrava*. Jako ti všichni před tebou. Vy lidé jste tak slabí, ještě nicotnější než mravenci!“ záludný úsměv odhalil našedlé, až nepřirozeně špičaté zuby.

Takže všechny ty řeči o jejich *panovníkovi* nebyly liché... Dívce se kolem těla ovinula ostrá mrazivá spirála hrůzy a znemožňovala jí i sebemenší pohyb. Jenže pak se jí před očima mihla tvář bratra a rodičů. Srdcem jí projela nečekaná vlna zlosti a pocitu ztráty.

Aniž by zaváhala, s výkřikem, v němž se mísila všechna dosavadní bolest, žal a vztek, se vrhla na krále. Tomu dlaně vzplály jasným bílým světlem a jeho ruka popadla Elenu za zápěstí.

Králův ledový dech zašimral Elenu na obličeji. „Snad bys mi nechtěla ublížit, ty hlupačko?“

Dívku rázem opustily všechny síly a zhroutila se na zem, na silnou vrstvu písku. Zápěstí, kde se jí rozlévala tmavá spálenina, měla v jednom ohni. Bezděky zaťala dlaně v pěst, jako by to snad mohlo tu nesnesitelnou bolest zmírnit. Jenže v pravé dlani ji cosi zastudilo. Byl to kamínek, sotva větší než ořech.

Král se k Eleně přiblížil. Jeho dlaň vyzařující měkké světlo se pomalu přibližovala k dívčině tváři. Nespěchal, zřejmě si užíval, když měl příležitost někoho trýznit.

Eleniny plíce se smrskly na velikost dvou kuliček hrášku a odmítaly přijmout kyslík, když si uvědomila, že za okamžik i ona přibude mezi ty bezduché bytosti, jež už se ani nedaly nazývat lidmi.

Vtom někde v tom nejzazším koutku dívčiny mysli zablikal nápad zrozený v čirém zoufalství. Neměla nejmenší tušení, jestli si tím nějak pomůže, jestli to vůbec něco změní, ale jen tak se nevzdá.

Elena pevně sevřela kamínek v dlani. Pak zkroutila pod sebe druhou ruku a přestože jí ten pohyb způsoboval přímo mučivou bolest, nazdvihla se na lokti. Pak se rozpráhla a hodila prudce kamínek proti lesklé ploše zrcadla.

Dívka neměla šanci zahlédnout výsledek svého narychlo vymyšleného plánu, neboť i ten nejposlednější zbytek sil ji nadobro opustil.

Poslední, co zaslechla bylo zařinčení rozbíjeného křišťálu následované táhlým zavytím připomínajícím naříkavý pláč meluzíny. Pak dívku pohltila neproniknutelná černočerná mlha.

Temnota nakonec ustoupila do trochu uctivější vzdálenosti a Elena zlehka zamrkala víčky. Kolem ní se pohybovaly ve víru rozmazané siluety, šel z nich divný chlad. Některé z nich mířily směrem nahoru, jiné směřovaly dolů a všude se rozléhal přízračný šepot.

„Probud' se, dcero! Probud' se!!!“

Z rychle míhajících se stínů vystoupily dvě poloprůzračné postavy, jejichž podoba se částečně rozpívala do stran, ale Elena je stejně s jistotou poznala. „Mami. Tati,“ zašeptala.

Sotva však k nim dívka natáhla ruku, do paže se jí zabodly tisíce mrazivých krystalků a všechno kolem Eleny se rozostřilo do nepravidelných skvrn.

Před očima se jí objevovalo mnoho barevných rozmazaných šmouh a do uší dívce zaznívala spleť mnoha hlasů.

Zrak se jí konečně vrátil do normálu a Elena zjistila, že se nachází ve velkém sále vyzdobeném mnoha ornamenty a reliéfy, jež znázorňovaly královskou korunu, kolem níž se ovíjela větvíčka břečťanu. Ihned poznala, kde je.

Kolem kotníků jí zašustil zelený brokát a na skráních dívka cítila zvláštní lehký tlak. Dotkla se čela a pod bříšky prstů ucítila povrch skvostně vybroušených drahých kamenů.

„Královno.”

„Naše paní!”

„Ať žije nová panovnice!“

Všichni přítomní v tomto sále poklekli a sklonili uctivě hlavu.

V první řadě zahlédla Elena něco, čemu její oči nejprve odmítaly uvěřit – spatřila Eliase! Rozběhla se k němu a sotva sevřela, veškeré etiketě navzdory, bratra v pevném objetí, po tvářích se dívce skutálely slané pramínky překvapení a radosti...

Radka Zíková: Obrázkář

Bylo pozdní odpoledne. Lidé pospíchali, aby se schovali před blížícím se deštěm. Z výšky připomínali malé mravenečky, kteří se hemží v navršeném mraveništi. Voda již byla cítit ve vzduchu a na nebi se stahovaly těžké mraky. Setmělo se jako předzvěst silné bouře, která dnes jistě popustí uzdu svému dovádění.

Muž, jehož věk nebylo snadné určit, se držel v odlehlých uličkách. Tmavé vlasy mu padaly do hladké, bělostné tváře. Jen oči prozrazovaly víc. Lemoval je vějíř z vrásek a dívaly se unaveně a smutně. Přesto byly tmavé a hluboké. Tiše kráčel s opotřebovaným skicákem v ruce a prsty měl zčernalé od kreslířského uhlí.

Vyhýbal se lidem. Raději se zdržoval mezi vydědenci společnosti, kteří se ničemu nedivili a na nic neptali. Chvilkami se zastavil a začal na voskový papír rychle kreslit portrét, který mu náhle vytanul v mysli. Někdy to byla žena, někdy muž a někdy dítě. V několika vteřinách vykreslil uhlem přesnou kopii jejich tváře, aniž by před tím někoho z nich viděl či znal.

Pod prvními kapkami vody se začal rozpíjet právě dokončený portrét sešlého padesátníka. Muž schoval skicák pod dlouhý plášť, který ještě podtrhoval jeho vysokou postavu, a zamířil pod starý most. Sedl si na prašnou zem a čekal na podívanou, kterou mu bouře přinese. Obdivoval divokost přírody a její sílu.

Chladivý déšť se snášel z temného nebe na již promáčenou zem. Na hladině řeky poskakovaly kapky jedna přes druhou jako neposedné děti. Zlomyslný vítr si pohrával s větvemi okolních stromů a nedbal dešťových kapek.

Stejně jako mladá žena. Tančila bosa uprostřed zeleného parku. Dlouhé hnědé vlasy měla pocuchané a zplihlé od vody. Neodradila ji nepřízeň počasí. Vždy zůstávala venku a nechala si smáčet obličej. Dešťové kapky nahradily slzy, které jí už dávno vyschly, a cítila je jen v sobě. A temnota, která se v ní rozprostírala, byla stejná jako okolo. Nebála se blesků ani dunivých hromů. Smála se. Smích plný bolesti, smutku a šílenství splýnul s bouří nebo ho rozmetal vítr. Nezbylo jí už nic.

Lidé si mysleli, že je blázen. Chudák ženská, která nemá všech pět pohromadě. Nikdo netušil, že si tímhle bláznovstvím udržuje poslední střípky rozumu. Chrání se před svým soukromým peklem.

Muž, který se před nečasem schoval pod most, ji tiše pozoroval. Za celou svoji existenci ještě něco takového neviděl. Měl takové nutkání vzít uhel a zvěčnit její smutek, hluboký a opravdový. Připomínalo mu to tanec smrti, poslední Gavottu. Nemohl z ní spustit zrak. Přesto věděl, že nemůže. Nemůže ji nakreslit, ještě není ten správný čas. Stoupl si a nechal se dál unášet divadlem života. Vytáhl svůj skicák a prohlédl si několik předchozích portrétů. Zastavil se u mladé dívky a pohladil její tvář na papíře. Zachvěl se. Rychle ho opět zavřel a nadýchl se z plných plic, aby zahnal všechn ten zmatek, který se ho znenadání zmocnil. Nesmí podlehnout nějaké slabé chvílce, která ho zkouší. Vždy tomu odolal a nemíní to měnit.

Byla už na konci se silami. Staré šaty promokly do poslední nitky, ale ona nepřestávala. Popadané listy jí odlétávaly od zablácených nohou a ona se točila a smála, dokud vyčerpáním neklesla na mokrou zem. Zůstala ležet téměř v bezvědomí a čekala. Možná už dneska přijde ten den, kdy bude konec jejího neskutečného žalu. A ten Nejvyšší se smiluje a přijme ji do své náruče.

Přihlížející však věděl, že tomu tak není. Nepletl se do věcí lidí, jen je kreslil. Tentokrát však porušil jedno ze svých pravidel. Nedokázal si poručit. Něco ho nutilo, aby ji odnesl do sucha. Opatrně ji položil na zem. Její tělo se třásló zimou i vyčerpáním. Nechtěně se tváří dotkl její. Celým jeho tělem projelo podivné mravenčení. Jako elektrický náboj, který kopíruje tenkou linii elektrického rozvodu končícího až v konečcích prstů. Naplnil ho neznámý pocit. Pociť, díky němuž se ve skrytu rozedrané duše něco pohnulo. Pociť, o kterém jen tušil, že ho kdysi znával.

Odtáhl se a všechno v něm křičelo, aby utekl. Neposlechl. Přehodil přes ni plášť, sedl si vedle a čekal. Několikrát vzal do ruky uhel a opět zvěčnil několik podob. Mohl kreslit i po tmě, nepotřeboval vidět na své dílo. Ruce vedly jeho tahy samy, a přesto byl portrét vždy dokonalý.

Bouřka pomalu ustala a odplula i s mraky někam za obzor. Světlo ještě na chvílku zvítězilo, než noc převezme vládu do svých rukou. Když se žena probrala, zmateně se rozhlédla kolem sebe. Nepamatovala si, že by se byla schovala pod most. Ani nevěděla, kde vzala pánský plášť. Šaty zůstaly stále vlhké a celé tělo měla nepříjemně zapařené. Zvedla se. Udělala několik kroků a plášť, který držela za širokou kapuci, táhla prachem za sebou. Zahlédla cizího muže, který se opíral o oprýskaný pilíř. Něco soustředěně kreslil. Jeho tahy byly jisté a neskutečně rychlé. Zvědavě natáhla hlavu, aby lépe viděla.

„To je nádhera,“ vydechla tiše.

Muž sebou trhl. Snad její přítomnost ani nezaznamenal. Překvapila ho její slova i výraz, jakým se dívala na jeho dílo.

„Není. Na mé práci není nic hezkého,“ odsekl. „Musím jít.“

„Promiň, nechtěla jsem,“ a váhavě mu podala plášť. „Děkuju.“

Vzal si ho od ní a ona se začala smát. Zadívala se na něho velkýma hnědýma očima, přeběhl jí mráz po zádech. Jeho oči jí snad pronikly až do duše a ona se cítila bezbranná. Přestala se smát a začala mít strach. Strach, že začne rozumně uvažovat. Ten jeho pohled, jako by ji připoutal k zemi a nenechal odplout do jejího světa. Do světa bláznovství.

„Máš kam jít?“ zeptal se odměřeně.

„Kam jít?“ opakovala nepřítomně. Její mysl se ztratila kdesi mezi snem a realitou, pátrala v neznámých končinách, aby tam našla pevnou půdu pod nohama. Na tváři jí opět začal hrát úsměv.

„Říkal si něco?“ otočila najednou.

Nerozuměl jí. Ptala se tak vážně, snad opravdu jeho otázku neslyšela nebo zapomněla.

„Jsou mokré,“ tahala za rukáv šatů. „Chci si je sundat a umýt se. Je čas jít,“ rozhodla.

Stál a díval se na ni s otevřenou pusou. Proč tohle říká? Netrpělivě se po něm ohlédla a kývnutí vyzvala, aby ji následoval. Chvilí váhal a potom se vydal za ní.

Poskakovala podél řeky. Cestou posbírala několik kamenů, aby je záhy naházela do řeky, vyplašila ospalé hejno racků a hodila žebrákovi několik mincí. Netrvalo dlouho a došli do jedné zapadlé uličky, kde se nacházel její příbytek. Celý činžák už byl dost zchátralý. Vyšli do prvního patra. Nedivil by se, kdyby byla jednou z posledních nájemnic. To mu vyhovovalo.

Otevřela nezamčené dveře a hned ode dveří si začala svlíkat. Váhavě překročil práh a zavřel. Než došla k malé koupelně se sprchovým koutem, byla už zcela nahá. Nezdálo se, že by jí jeho přítomnost nějak rozhodila, nebo že by vůbec vnímala jeho přítomnost.

„Chci se umýt,“ zamumlala, aniž by se k němu otočila a zmizela za úzkými dveřmi.

Zůstal stát na místě a přemítal, co tu vůbec dělá. Byl to velice skromný byt. Kuchyň byla součástí obývacího pokoje. Nebylo tam naklizeno, ani přehnaný nepořádek. Bylo zřejmé, že byt byl užíván opravdu jen v nouzi. Otrhaný gauč viditelně sloužil jako postel. Na nízkém stolku leželo několik neotevřených obálek a vedle stál zaschlý hrnek od kafe. Voda ze sprchy zpívala svou táhlou píseň a nesla se celým pokojem. Přešel k oknu. Zadíval se na řeku. Třpytila se ve svitu měsíce a působila tak klidně. Vzal do ruky uhel a začal kreslit několik dalších portrétů.

Odložil skicák na stolek. Nemohl si nevšimnout zavřených dveří vedle koupelny. Rozvážným krokem došel až k nim a položil ruku na kliku. Váhal, zda je má zkusit otevřít. Ani nepostřehl, že voda přestala téci. Už zmáčkl kliku, dveře však byly zamčené. Žena vyšla, ručník měla omotaný okolo těla.

„Nééé!“ vykřikla a bezhlavě se vrhla před dveře. Ručník jí sklouzl k zemi. Stála před ním nahá se zuřivým výrazem ve tváři. Hruď se jí nadouvala, jak s ní cloumal vztek.

„Nikdo tam nesmí,“ zavrčela.

Téměř ho svým způsobem vyděsila. To byla od jejich setkání první opravdová reakce.

„Omlouvám se,“ couvl o pár kroků a odvrátil zrak.

Přestala tak přerývavě dýchat, sebrala ručník ze země a odešla se obléknout ke staré skříni. Už zase oplývala tím nepřítomným úsměvem, za kterým skrývala šířající bolest.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„Nemám jméno. Jsem prostě obrázkář,“ odvětil. Už tam nechtěl být.

„Já jsem...“ zaváhala a snad pátrala kdesi v paměti. „Katrin,“ dořekla téměř překvapeně. Už dlouho ho nikomu neřekla ani od nikoho neslyšela.

„Jsi doma. Půjdu,“ otočil se k odchodu.

„Ne!“ vyrazila nepřičetně ze sebe. „Prosím, nesmíš mě tu nechat samotnou.“

Samotnou? To Obrázkáře zaskočilo. Stál jako přikovaný. V uších mu zněla její slova stále dokola. To přeci nemůže, byl, je a musí zůstat sám. Jeho práce si to žádá. Nemá nikde domov a nikdy mít nebude. Je věčným poutníkem, zavrhováním a nezvaným.

„Nic o mně nevíš.“

„Nesmíš mě opustit,“ chytila ho za chladnou ruku.

„Opustit?“ vyštěkl na ni. „Co to mluvíš? Vůbec mě neznáš a já neznám tebe!“ prudce se jí vytrhl, až zavravorala.

„Prosím.“

„Tak ty prosíš. To bys asi měla vědět, kdo jsem!“ sykl ostře.

Přitáhl si ji neurvale k sobě a silně přitiskl k tělu. Katrin se chvěla. Bála se ho a zároveň ji přitahoval. Byl chladný, odměřený a oči měl tak hluboké, až cítila závrať. S ním by mohla žít. Přitiskl své ledové rty na její. V hlavě se jí přehrálo několik obrazů z nekončících cest staletími, nespočet tváří, které kreslil a jejich poslední minuty života. Podlomila se jí kolena a klesla mu do náruče. Hledala v tom odpověď. Nedávalo to smysl, nemohla pochopit, co viděla. Ale ano, bylo to jasné. Otevřela oči. Náhlé pochopení se zrcadlilo v jejím pohledu.

„Půjdu,“ zavrčel a ujistil se, že jí nohy opět unesou.

„Proč bys odcházel?“

„Copak si nepochopila, kdo jsem?“

„Jsi...jsi...“ odmlčela se.

„Tak to vyslov,“ poručil pevně.

„Jsi smrt,“ zašeptala.

„I tak se to dá říct.“

„Ale mě to nevadí,“ naléhala. „Neodháněj mě od sebe, potřebuji tě.“

„Potřebuješ smrt?“

„Asi ano, stejně mě provázela většinu života, možná to tak má být. Vždy jsem hledala útěchu ve smrti a teď jsi tu. Nesmíš mě opustit.“

Stála tam zlomená a prázdná. Věděl, co to je, být sám. Věděl, že měl odejít rovnou, co vyšlo slunce, protože teď už to neudělá.

„Polib mě,“ požádala ho roztřeseným hlasem.

Poslechl. Ochranná hradba, vybudovaná po staletí v jeho nitru, se pod jejím obětím rozsypala. Poprvé ve svém bytí dal průchod nespoutané touze. Touze, kterou ještě nikdy nepocítil. Tu noc se milovali, jak by byla jejich poslední. Bez uvažování, bez zábran a bez předstírání, odevzdali se prosté živočišné potřebě.

Vracel se ke Katrin každé ráno. S ním pomalu zapomínala na svou bolest a on se jí na to nikdy neptal. Zapovězený pokoj zůstal vždy zamčený.

Často lehávala vedle něho na rozloženém gauči a dívala se, jak mu pod rukama vznikají další a další portréty. Při pohledu na ně ji mrazilo, ale nedala to nikdy najevo. Byl světlým bodem, který jí pomáhal přečkat další dny a měsíce. V temnotě noci, kdy na něho čekala, ji často přepadala úzkost, že se třeba právě tento den už nevrátí. Ale on vždy přišel. A jeho oči i dotyky jí přesvědčili, že je za její náklonnost a přízeň vděčný. Možná i šťastný.

„Kreslíš tolik portrétů. Kam dávaš všechny ty skicáky?“ zeptala se jednou.

„Víš, mám vlastně jen jeden. Vypadá, že je tenký, ale je tak nějak bezedný. Vždy v něm zůstane prázdný list.“

„Vážně? Můžu se podívat?“ zacvrlikala.

Obrázkař se zamračil, ale těm velikým hnědým očím nedokázal nic odepřít. „Jistě,“ usmál se a položil jí ho do klína.

Trochu váhala. Přejela prsty po staré vazbě, ale neměla dost odvahy. „Možná příště,“ plaše odvrátila zrak a vrátila mu ho.

„Je to tak lepší,“ řekl na to.

Toho večera se snad sám ďábel nudil. Už dlouho nedal člověku mat na šachovnici života a vybral si k tomu lehkou oběť.

S první hvězdou odcházel Obrázkář ven a jen on sám věděl, kam míří jeho kroky. Možná za to mohla obyčejná lidská roztěkanost, která se v něm spolu s citem probouzela, možná to bylo předem určeno. To se už asi nikdo nedozví.

Paní mlha rozprostřela nad krajinou svou bílou vlečku. Mléčná pěna se valila usínajícím městem a pohlcovala vše, co jí stálo v cestě. Obrázkář vyšel vstříc další noci a svůj skicák zapomněl u Katrin.

Zase nemohla spát. Pocházela po obývacím pokoji a všimla si skicáku na stolku. Tentokrát přemohla strach a otevřela ho. První strana byla prázdná, další a další stránky byly pokreslené. Byly jich tisíce, snad miliony. Namátkově listovala a prohlížela si neznámé tváře. Jedno měly ale společné, prázdný odevzdaný pohled.

Jedna kresba ji však zarazila. Přišla jí tolik povědomá a známá. Ty jemné rysy, drobný nosík a rtíky i ty věčně nepoddajné lokny. Nebylo pochyb. Znala tu tvář dokonale, do posledního detailu. I když se snažila vše vymazat z mysli, stačil jeden letmý pohled a vše bylo zpět. Nával úzkosti, bolesti a dávno vyschlé slzy. Znovu musela prožít to, co ji zahnilo na hranici bláznovství, znovu se jí srdce rvalo na kusy. Nepopsatelný žal se jako jed rozléval žilami do celého těla, až pohltil i uzdravující se mysl. Katrin vytrhla stránku s dětskou tváří a vyrazila zamčené dveře. Ocitla se v dětském pokojíku. Dvě stěny byly natřeny růžově, dvě modře a uprostřed stála postýlka s nebesy.

„Proč?!“ vykřikla zoufale a hleděla ke stropu. Snad se chtěla dovolat nebe. „Nenávidím tě!“ vzala z bílého prádelníku lampičku a prohodila ji oknem.

Z očí jí číšelo šilenství a nenávisť. V ruce držela pomuchlaný papír. Musí se toho jedu, co jí koluje v žilách zbavit. Už tu hrůzu víc prožívat nechce, už to nevydrží. Vrhla se k rozbitému oknu a z parapetu sebrala ostrý střep. Nepřemýšlela. První ránu na zápěstí téměř necítila. U druhého už vlna šoku lehce vyprchala, ale přesto jí to neodradilo. Žádná fyzická bolest pro ni nemohla být strašnější, než kterou prožívala, a před kterou se snažila tolik let uniknout. Svezla se k zemi a pozorovala, jak karmínové kapky stékaly na portrét její mrtvé dcerky. Smála se, tiše a odevzdaně.

Obrázkář se vracel pro skicák, co nejrychleji mohl. Před domem ho zastihlo nutkání nakreslit další portrét. Ta potřeba ho bolestivě svírala. Drtila ho zevnitř a rvala do kolen. Pravá ruka, která vždy tak bezchybně vedla jeho tahy, ho přestala poslouchat. Vytáhl černý uhel, a aniž by chtěl, začal portrét kreslit na svoji hrud'. Každý tah uhlem se mu ostře vpaloval do hrudi. Kůže se škvařila se, krvácela, ale ruka se mu ani jednou nezachvěla. Věděl, koho kreslí a nijak tomu nemohl zabránit. S posledním tahem přemohl bolest i strach a vyrazil po schodišti.

Otevřel dveře a první, čeho si všiml, byl otevřený pokoj. Vběhl dovnitř a čekal cokoli. Pohled, který se mu naskytl, mu z paměti už nikdo nevymaže. Katrin ležela u rozbitého okna v kaluži krve a ze zápěstí jí už jen odkapávaly poslední kapky. Spolu s nimi odtekl i její život. Prsty se dotýkala zmuchlané podobizny malého děvčátka. Poznal svoji práci.

Jestli si někdy myslel, že nemá srdce, tak pochopil, že se mýlil. Ten večer mu srdce puklo. Jako loutka, kterou někdo tahá za provázky, se otočil, sebral svůj skicák a odešel do tmy.

Kráčel staletími s její podobiznou navždy vtetovanou do kůže, jako vypálený cejch nehodných. Byl věčným poutníkem, nezvaným a zavrhováním. Jediné, co měl se svými kresbami společného, byly prázdné oči bez života.

Lucie Hochmanová: Archa

I.

Jmenuji se Eva. Ano ... stejně jako nezajímavé je moje jméno, je i můj mizerný život. Zato můj bratr-dvojče Adam, to je přesně ten týpek, se kterým chcete prožít víkend v baru. Perlí jeden vtip za druhým, dokáže vás rozesmát v každé situaci a sám vyprovokuje řadu situací, které vás sice dostanou do maléru, ale na které ještě v slzách smíchu vzpomínáte dalších pár let. Ani nedokážu vyjmenovat všechny ty situace, kdy mě polévalo horko z hrozícího dalšího průseru, který zase padne na mou hlavu, protože jsem starší, rozumnější a zodpovědnější sourozenec, bez ohledu na to, že nás s tím mladším rozežrancem dělí jen 33 minut.

Tvrdá výchova a debilní biblická jména nebyla to jediné, co nám naše matka – přiznávám tak trochu magor – dala do vínku. Byli jsme její vymodlené geniální děti ze zkumavky. V době kdy přirozená reprodukce lidí, zvířat i rostlin klesla na pokulhávajících 5 % se asi ani není čemu divit. Máma byla úžasná, chytrá a neuvěřitelný dřič. Ve své profesi byla špička. Bohužel i jako zanícená prvotřídní bioložka na tom platově nebyla nejlépe. Za celý svůj život jsem nesebrala odvahu se jí zeptat, co musela udělat, když s minimem vydělaných kreditů, které jsou hybatelem a jediným platidlem tohoto světa, se jí zázrakem podařilo počít, donosit, porodit a uživit nás oba až do dospělosti. Navíc mám podezření, že někoho nechala, aby si pohrál s naší DNA. Minimálně s Adamovou, jinak není možné, že takové pako jako on dokáže vůbec přežít natož něco vymýšlet. Neříkám, že to mámě nepálilo, o dárci spermatu nic nevíme, ale je podezřelé, že obě děti matky samoživitelky na hranici bídy dokázali dostudovat a získat zaměstnání ve světě, kde spotřeba kreditů na hlavní životní potřeby sotva pokryjí výdělky pracujících lidí. Většinu práce zastávají stroje, a proto poptávka po práci lidí prudce klesla už před desítkami let. Je minimum práce, na kterou stroje nestačí a při tak velkém počtu lidí, kteří se o danou práci ucházejí je logické, že plat a požadavky zaměstnanců jsou minimální. Brácha je génius na software. Vymýšlí a zdokonaluje programy na práci a vývoj pracovních strojů. Já jsem opravář těžkých poruch strojů, na které běžné opravářské stroje nestačí. Netuším jak, ale prostě mě vede instinkt, který mi napovídá, kde co neseď a co je třeba napravit. Od malička jsem místo hraní s panenkami rozebírala vše, co mi přišlo pod ruku a pak to zase skládala zpátky. Když se pak něco porouchalo, netrvalo mi dlouho odhalit, kde je problém a vyřešit ho.

Celý můj život mě máma popichovala a hnala k tomu, ať se nespokojím s tím, co vím a umím a chci být lepší. Můj brácha na tom byl podobně, jen mu to šlo tak nějak více samo. Nechápu! Navíc byl mámin oblíbenec, takže mu v mnohém ustupovala. Říkala, že jsme zrozeni pro Archu a nedovolí, ať zahodíme jedinou šanci na to se dostat z této pekelné díry. „Nedovolím, aby moje děti musely živořit jako krysy na planetě, kterou nezodpovědní kreténi v minulosti vysáli do posledního živého semínka a kapky vody a nechali své potomky hladovět a živořit na téhle pekelné pusté poušti. Víím, že o de mě bylo sobecké, že jsem vás přivedla na tento svět, ale vychovávám vás pro jiný.“ Tuhle větu jsem od ní slyšela tolikrát, že mi pořád dokola koluje v hlavě jako zaseknutá deska. Snad je na lepším místě a netrápí se dále naší budoucností.

Archa. Archa je strašákem i snem každého živého člověka, který ještě na téhle planetě dýchá uměle vytvářenou atmosféru, pije chemicky připravenou vodu a jídlo a platí za to nehorázně vysoký počet kreditů. To vše, abyste mohli živořit a doufat, že další den bude lepší, než tento. Každý, kdo to ještě nevzdal a nesmířil se se svým mizerným životem, doufá, že našetří 10.000 kreditů, aby se mohl zapsat do výběru pro Archu. Archa je jeden velký superpočítač, který vyvoleným z výběru zajistí nový život na jiné vhodné planetě. DNA těchto jedinců, společně s jejich vzpomínkami a dovednostmi nahranými do programu Archy se již za 10 dní odporoučí do vesmíru a odveze je na místo určení, které bylo zvoleno jako vhodné místo pro novou kolonii daleko za hranicemi naší Mléčné dráhy. Tam Archa zrekonstruuje těla pasažérů (v případě, že zaplatíte extra kredity s požadovanou úpravou dle přání) a nahraje jim do mozku všechny uložené vzpomínky, vědomosti a dovednosti. Vlastně se vzbudíte na nové planetě, která bude vaším novým domovem, který si zde kolonie vybuduje z dostupných zdrojů a s pomocí pracovních strojů a techniky, která je poslána společně s kolonisty Archou.

Celkem bylo nalezeno a ověřeno 7 vhodných planet, které vyhovují lidské rase k přežití a životu. Bylo vybudováno 7 Arch. 5 zcela zaplněných lodí se superpočítačem, potřebnými stroji a genetickým materiálem již opustilo Zemi. Předposlední Archa VI. se naplní za 9 dní a 10 den odletí na místo určení. Pravidla pro kolonisty jsou pořád stejné. Zaplatit 10.000 kreditů za možnost zápisu a následně podstoupit sérii testů, které prověří jejich znalosti a dovednosti. Do Archy se dostane pouze výběr uchazečů, který bude dohromady tvořit soběstačnou kolonii lidí, kteří budou schopni osídlit a přežít na nové planetě. Vyhodnocení a výběr vhodných uchazečů zajišťuje Archa sama. Je naprogramována zakladateli systému Archa od samotného začátku zahájení programu.

II.

„Mami zklamou tě, ale myslím, že jsi tušila, že ani já, ani Adam nebudeme schopni dát dokupy kredity pro tuhle Archu včas. Ale naděje ještě je. Snad ta příští.“ Na duchy ani posmrtný život nevěřím. Mámu jsem však měla moc ráda. Chybí mi. Moc. Z úcty k ní sem chodím pokaždé, kdy mi vyjde čas, což bohužel není zas tak často. Před černou zdí s malými schránkami a bílými nápisy, ve kterých jsou uloženy zpopelněné ostatky lidí, ve mně zároveň vyvolává klid a pocit, že nejsem sama. Paradoxně, v celé budově většinou totiž sama jsem. Teda živá. Lidé sem moc nechodí. Mají spoustu problému s životem a tím, jak si ho udržet. Na to, aby mohli rozjímat nad smrtí a vzpomínat na mrtvé, už jim nezbývá čas ani energie. Mrtvých je tu však spousta. Nikdy jsem to nepočítala, ale budou jich tady asi milióny. A každý den přibývají.

Než dojdu k mámině místu, užívám si minimálně 15-ti minutovou procházku v tichu a pološeru, které tady vytvářejí slabé světla umístěné ve stropě budovy. Stěny tohoto kolosálního labyrintu jsou pokryté až ke stropu schránkami, takže místo pro další osvětlení tu ani není. Schránky umístěné nad úrovní očí až po strop jsou levnější. To je také důvod, proč jsme s bráchou švorc, velká část našich úspor totiž padla na máminu schránku, tak abychom ji mohli mít na očích.

V dálce slyším kroky. Rázné a pravidelné jako tlukot mého srdce. Je to Adam. Dnes, stejně jako loni se tu sekáme, abychom oslavili naše narozeniny. S mámou. Je to tradice, na které máma trvala. Chtěla, abychom se alespoň jednou ročně v tento den setkali všichni tři, bez konfliktů, bez výčitek. Prostě jen oslavili, že můžeme být a být spolu. Tuto tradici udržujeme i po její smrti. Udělala pro nás tolik. Tento den si zaslouží.

„Vše nejlepší, ségra“ již rychlým krokem doběhnul ke mně a vrazil mi hubana na čelo.

„Vše nejlepší i tobě borče“ odpověděla jsem se smíchem.

„S tou vřelostí to nemusíš tak přehánět ségra“ úsměv mi oplatil.

„Tak už nám je 30, toto letí....a ty vypadáš čím dál lépe“ ironie z něj přímo tryskala.

„Mě neser, borče“.

„A ty nebuď hubatá a sprostá, mezi mrtvými jen slušně“ mrknul na mě povýšeně. V tom jsme vyprskly oba smíchy.

„Tak co, něco nového? Nový chlap, nová práce, nové zážitky?“ začal náš každoroční přátelský pokec.

„Nic nového, práce stejná, chlap žádný a zážitky, co by stály za sdílení ...“ rukou jsem ukázala číslo 0.

„Předpokládám, že pokud se tě zeptám na to samé, tak tady strávíme zbytek mého mládí...“

„No o mládí bych ve tvém případě už nemluvil.“ vpálil mi se smíchem přímo do ksichtu.

„Hej! Jako uvědomuješ si, že jsi stejně starý?“ vrátila jsme mu to.

„Milá zlatá, muži... to jako já, věkem zrají. Kdežto ženy... to jako ty, věkem schází. Sorry jako.“

Na to jsem už neměla co říct, takže jsem jen pohrdavě odflkla a otočila se k němu bokem, čelem k mámině boxu. „Víš, že by se ji ty řeči nelíbili.“

„Vím, ale nepřekvapily by jí.“ V tom měl bohužel pravdu. Přes její prosby jsme se stejně vždycky škádli. Jen tak pro formu. Ale aby to nevyznělo špatně, přes ty všechny kecy a škádlení jsme s bráchou jedna ruka. Vždycky jsme se v potížích podrželi, a když jednomu bylo zle, druhý to vycítil a přišel na pomoc.

„Letos jsem přinesl něco speciálního“, podával mi nerezovou půlku s čirou tekutinou, kterou přinesl ve staré placatce s červeným křížem.

„Co to je za sajrajt?“ čichám k tomu a v ten moment toho lituju. Je to pálenka ostrá jako břitva s nasládlým kyselkavým oděrem.

„K tomu se nečichá, to se pije zlato, tak to tam kopni a nekecej.“

Poslechnu a zalituju podruhé, pálí to jak samo peklo. „Chceš mě zabít?“ ptám se se slzami v očích.

„To je prvotřídní kvalita černého trhu zlato, to tě nezabije, to tě posílí.“ A v ten moment sobě i mě nalévá další rundu. „Tak na naše zdraví a blahobyt.“

Tak na to se klidně napiju.

„Přinesl jsem ti ještě něco“. Podává mi malou obálku.

„Zase nějaký tvůj vtípek?“ ptám se s podezřením, protože dárky jsme si nikdy k narozeninám nedávali.

„Otevři to a zjistíš“. S podezřením obálku teda pomalu otevírám. Zatím na mě nic nevypadlo, ani mě nic nekouslo ... je to papír a vypadá obyčejně, což neznamená, že to není past.

„Bože dělej a přečti si to.“

Je až podezřele nervózní.

III.

Pořád tomu nemůžu uvěřit. Čtu si těch pár řádku na papíru pořád dokola už několik hodin, až mě z toho pálí oči. Je to možné? Jak to vůbec dokázal? A proč se nepřihlásil sám, proč tam uvedl moje jméno? Celý život jsme mezi sebou soupeřili o to, kdo bude lepší a koho bude mít máma radši, o to na koho bude více pyšná, kdo bude mít lepší výsledky ve škole, kdo rychleji běhá... teď měl jedinečnou příležitost mě porazit na plné čáře a věnoval tu možnost mě? Zapsal mě do Archy

a uhradil vstupní poplatek. Tvrdil mi, že našel na černém trhu druhou práci a ta mu vynáší dost na to, aby nás tam dostal oba. Ale nestihne to pro tuto archu. Proto teď uhradil poplatek za mě a on se přihlásí na další, poslední. Byla jsem tak v šoku, že jsem se nebyla schopná na nic zeptat.

„Doufám, že to nezvořeš, ségra. Věřím ti.“ Byla poslední slova a pak prostě odešel a nechal mě tam stát s otevřenou pusou a s obálkou v ruce.

Nemám dost času se pořádně vzpamatovat natož domyslet, co všechno bych měla udělat a zařídit. Další den ráno nastupuju do střediska Archy na testovací kurz. Nikdo pořádně neví, co testování obnáší. Obecně se mluví o tom, že ověří tvoje znalosti, psychické i fyzické dovednosti a prozkoumají tvou DNA, aby zjistili, zda jsi jedinec vhodný pro konkrétní planetu a schopný adaptace na tamní podmínky. Následuje výběr jedinců do kolonie. Pokud tě vyberou, před odchodem obdržíš pokyny pro nalodění. Testování je tajné, aby nedošlo k možnosti se na testy připravit a každý měl stejnou šanci, a proto je uchazečům archou po absolvování vymazána krátkodobá paměť.

A tak tu teď stojím před budovou střediska s obálkou v ruce. Tak trochu dejavue. Nepamatuju si, co se stalo, ani jak dlouho jsem tam byla. Nepamatuju si ani, že jsem tam šla. Jediné co vím, je že v obálce, kterou držím v ruce je můj osud. A já sakra nemám odvahu to otevřít.

IV.

Došla jsem domů, do své malé garsonky v 17 patře. Položila jsem obálku na stůl vedle vázy s umělou orchidejí a šla si dát sprchu. Uvařila jsem si kafe a poklepávala jsem s obálkou o stůl. No nic, jako když strhneš náplast. Hlavně rychle. Otevřela jsme obálku a četla. Zvládla jsem to?! Nemůžu tomu uvěřit. Jsem členem kolonie Archy VI, která osídlí planetu K2-18b v souhvězdí Lva. Moje DNA bude upravena tak, abych zvládla vyšší dávku radiace a silnější gravitaci. Protože nemám extra kredity navíc, moje tělo zůstane stejné, stejně tak moje zelené oči, zrzavé vlasy a mírný předkus. Ale co, budu žít a budu žít na slunci a koupat se ve vodě a dýchat čistý vzduch. Budu jeden z budovatelů města kolonistů, správce dočasného útočiště kolonistů, které se po přistání přetransformuje z lodi Archy a pomocný opravář pracovních strojů než kolonii vybudujeme. Nalodění proběhne za 3 dny. 3 dny na to ukončit svůj dosavadní život, rozloučit se s kolegy, přáteli... s bráchou. 3 dny na to rozloučit se s touhle pekelnou dírou. To mi stojí i za smrt. Moc lidí nad tím asi nepřemýšlí, ale je to tak. Počítač Archy odebere DNA, aby byl schopný zrekonstruovat tělo a veškeré informace z mozku, aby tělu dal „duši“. Mozek však není počítač a přehraní veškerých informací a dat do počítače končí jeho kolapsem. Takže defakto se necháte zabít. Aby vás pak mohli znovu vytvořit o 110 světelných let jinde. Ale asi všechno je lepší než život tady. O tom

svědčí i množství sebevražd na téhle planetě. Jen doufám, že to není sen, jestli se teď proberu, tak budu vážně nasraná.

V.

Sen to nebyl. Zítra je den D. Dle pokynů si můžu zabalit jen pár povolených věcí do celkové váhy 10 Kg. Vzala jsem si sebou sadu náradí, kterou mi máma dala k promoci a počítač. Mám v něm vše, co potřebuji. Fotky, knihy, videa, filmy a hudbu. Nic víc nepotřebuji. Základní věci jako oblečení, jídlo a pracovní pomůcky nám poskytne Archa. Zbytek tu nechávám. Domácí jsem řekla, ať si všechno nechá, nebo to prodá. Mě už to bude k ničemu. Když jsem psala Adamovi, že jsem to zvládla, nabídla jsem mu, ať se přijde podívat, jestli se mu něco nebude hodit, a rozloučit se, ale napsal mi, že nic nepotřebuje a že na loučení moc není, že mi drží palce a jo ... ať mu pošlu pohled. Vtipálek. Ale mrzí mě, že mě nechá odejít takhle. Po tom, co pro mě udělal, jsem mu chtěla poděkovat osobně, ne jen přes telefon. Ale nutit ho nemůžu, vždyť ani nevím, kde teď je a čas na to abych ho hledala po všech barech, kde by mohl být, nemám. V práci jsem oznámila, že už nepřijdu. S pár kolegy, kteří se za těch 8 let stali mými přáteli, jsem se rozloučila. Sbaleno mám. Ostatní formální záležitosti za mě vyřídí středisko Archy. Takže, asi je to tady. Teď se konečně můžu zastavit a začít uvažovat nad tím, co to pro mě znamená. Co bude tenhle výlet obnášet a že se vlastně nechám dobrovolně zabít. Ne, nad tím vážně nemůže člověk takhle uvažovat. Řekněme, že se nechám dobrovolně uspat, abych se mohla probudit v novém světě. To je lepší, i když vím, že si to jen nalhávám, trochu mě to uklidňuje. Stejně je otázkou času, kdy dojdou suroviny na výrobu vody a kyslíku, což pro všechny zbývající život na Zemi znamená smrt. Předpokládám, že ani vláda lidi předem nevaruje, ať nezpůsobí paniku a nechá lidi postupně pochcípát. Ale to už nemusím řešit, ne že by mi těch lidí nebylo líto ... hlavně když pomyslím na ty děti. Jen doufám, že to Adam taky ještě stihne. Adam ... bože brácho, proč jsi tak paličatý. Vážně jsem doufala, že mě, přesto co říkal, ještě přijde navštívit. Nechápu to! Udělal pro mě takovou věc a nepřijde se ani rozloučit. Vždyť zítra ráno umřu. Teda dočasně. Doufám. No nic, stejně neusnu. Sbaleno mám, tak se zajdu naposled projít po naší čtvrti a utratím posledních pár kreditů za „pořádné“ jídlo a pití. Je to přeci jen můj poslední den na Zemi.

VI.

Je 2:38 ráno, když vcházím do dveří bytu. Ještě se trochu prospím, padla na mě únava. I když si říkám, že je to plýtvání zbývajícím časem, aspoň přijdu do Archy trochu k světu a bez pytlů pod očima. Budík si nařídím na 8:00. Do Archy se mám dostavit mezi 9:00 –10:00.

Ráno je stejně pochmurné a bezbarvé jako každé jiné. Smogové hlásiče už signalizují nebezpečné překročení stanovených norem od 7 rána. Naštěstí, za ta léta, kdy se jedná o každodenní součást dne, to už nevnímám, takže mě probudil až nastavený budík. Dám si rychlou sprchu, trošku se zkrášlím, ať si to v Arše ještě nerozmyslí, nasadím ochrannou masku proti smogu a vyrazím. Když vycházím z koupelny, zarazí mě přítomnost něčeho neobvyklého u dveří. Musím si rozsvítit, abych v tom šeru viděla. Je to obálka s nápisem OTEVŘI MĚ, JE TO DŮLEŽITÉ! No tak to teda otevřu. Je to dopis a nanodisk. Doufám, že to není nějaký tvůj poslední vtípek brácho. Na to teď už vážně není čas.

Ahoj zlato.

Tak je to tady, tvůj poslední den v téhle podělané pekelné díře. Musím se ti přiznat, trošku jsem ti lhal. Je pravda, že jsem na tvůj let vydělal prachy na černém trhu, ale byla to tak trochu jednorázovka, kvůli které mě nejspíš za nějaký čas začnou hledat, takže jsem teď na blacklistu a další job už neseženu. Neboj! Celou dobu jsem měl tenhle plán. Za prvé jsem to slíbil mámě, než uměla a za druhé, přece sis nemyslela, že tě tam nechám jít samotnou! Beze mě bys tam nepřežila ani den ☺. Ten nanodisk, prosím tě, vem s sebou, je to povolená položka ze seznamu věcí kolonistů a je zašifovaná tak, aby prošla kontrolou. A buď na něj prosím tě něžná, jsem tam totiž nahráný JÁ. Překvapená? Dal bych za to cokoli tě teď vidět! No asi ti to teď dost cvaká v hlavě, ale na tobě je, abys po přistání archy, opatřila organický materiál pro moje nové tělo a nahrála mě do něj. Prosím tě použij DNA někoho hezkého, díky. Krev jsem ti předat nemohl, není to povolená látka, takže by mě stejně u příjmu do Archy vyhodili. Ale věřím ti, ty to nějak vymyslíš a zvládneš! Zbytek ti vysvětlím, až mě dáš zase dokupy. Malá nápověda: jsem geniální a vynalézavý a procouval jsem tak trochu na vylepšení programu pro přenos dat kolonistů pro Archu IV a V. Věřím, že ti to pálí a je ti to už teď jasné. Tak nelelkuj a jdeme. BON VOYAGE!

Mám tě fakt rád!

Tvůj geniální bratr Adam.

PS: Tenhle dopis pro jistotu znič. Díky!

Michal Unar: Nezvaný

Jedna pitomá zpráva a zase jím celý den cloumal vztek na Anitu, postupně ho šířila křivda, až se nakonec brodil v sebelítosti. Byla sobota, jedna ráno, a Kamil seděl na balkoně soukromého areálu Róza, kde si nedávno pronajal byt, upíjel z druhé plechovky piva a páčil jednu cigaretu za druhou. Čekal na ten kýžený okamžik, kdy se smysly a hlava otupí natolik, aby mohl konečně usnout a ne si jen připomínat, kam to ve svých skoro čtyřiceti letech dopravoval.

Té srpnové noci bylo až nezvykle teplo a ticho občas narušil cvrkot nočního hmyzu. Když si otevřel třetí plechovku a mohutně upil, v bytovém domě naproti se v šestém patře rozsvítilo a v otevřeném okně se objevila mužská silueta.

Domy se nacházely dost blízko u sebe, a tak při nezatažených roletách nebo žaluziích bylo vidět sousedům do příbytku. Do bytu 1kk v bytovém komplexu se přistěhoval už před půl rokem, ale z domu naproti nikoho neznal, a tak netušil, který z obyvatelů taky nemůže spát.

Hleděl tím směrem a když postava zvedla ruku a zamávala, nepatrně v něm hrklo. Nereagoval, byl si jistý, že není vidět a pozdrav není mířen na něj. V bytě měl zhasnuto, měsíc nesvítil a pouliční osvětlení k němu nedosáhlo. Když však osoba pohyb zopakovala, váhavě zvedl ruku a pozdrav opětoval. To, co následovalo, se seběhlo strašně rychle. Ten člověk se ledabyly ohnul přes okraj okna a po hlavě prostě vypadl.

Kamilovi se zrychlil tep a rozbušilo srdce. Zalapal po dechu, a když se s dopadem těla ozvalo duté *křup*, které ztlumilo všechny zvuky okolo, slyšel nejdříve jen hukot v uších a pak sám sebe, jak zděšeně nadává: „Do prdele, do prdele!“

Vběhl do bytu, skoro zakopl o svého kocoura, rozsvítil světlo nad linkou a rozhlížel se, kde nechal telefon. Našel ho na opěradle gauče. Roztřesenýma rukama se ho snažil přivést k životu, jenže si v panice a šoku nemohl vzpomenout na číselný kód pro odemčení. „Tak sakra dělej!“ ťukal do něj zběsile a jakmile mu obličej ozářilo modravé světlo mobilu, ozvalo se rázné zaklepání na hlavní dveře. Zatajil dech a než se stačil rozmyslet co dřív, zaklepání se ozvalo znovu, ještě naléhavější. V domnění, že někdo ze sousedů byl taky svědkem toho strašlivého výjevu a burcuje lidi okolo, přeběhl ke dveřím, otočil klíčem v zámku a rozrazil dveře. Nadechoval se k prosbě o pomoc, protože řešit situace pod tlakem nikdy nezvládal, ale slova se mu zadržela v hrdle. Společná chodba, jen částečně osvětlená z bytu zela prázdnotou. Kamil nahmatal na levé straně od dveří spínač a na chodbě rozsvítil. Rozhlédl se na obě strany, avšak nikde nikdo. Nechápatě dveře za sebou zabouchl a začal zhluboka dýchat, aby mohl jasně myslet. Konečně se dostatečně zmátořil.

Vytočil číslo tísňové linky, popsal dispečerce situaci, nahlásil jméno a adresu a šel si na balkon pro cigarety, aby se venku při čekání na záchranku a policii aspoň trochu uklidnil. Ale to *křup* mu v hlavě pořád rezonovalo a vyvolávalo ty nejhorší představy.

Zatímco už po druhé policistovi podrobně vysvětloval čeho byl svědkem, jeho britský kocour Tim, schovaný pod konferenčním stolem, hypnotizoval rozšířenými zorničkami místo v rohu u ušáku, pod vyvýšeném spaní. Mrskal ocasem a hluboce vrčel.

Kamil všeho všudy naspal čtyři hodiny a ještě než otevřel oči, zaskuhral nad pulzující bolestí hlavy a když se na matraci zavrtěl a protáhnul, cítil zvláštní ztuhlost v šíji. Nijak ho nebolela, ale jako by byla nějak zatížená. Chtělo to pořádně silné kafe, pomyslel si.

Slezl po žebříku z postele a šel automaticky podrbat Tima, který z parapetu cosi zaujatě sledoval venku. Než však mohl ruku zabořit do té měkké a hebké srsti, Tim se po něm s prskáním ohnal. Kamil rukou jen tak tak leknutím ucuknul a vyhnul se tak krvavým šrámům. „Taky koukám vyspanej do růžova!“

Nikdy po mně takhle nevyjel, podivil se. Nechal ho však být a natočil vodu do konvice. Zatímco se voda vařila, ztratil se na chvíli opřený o linku ve vzpomínkách na noc a s cvaknutím spínače se mu vybavil i dutý zvuk dopadu, jenž ho přivedl zase do reality. Otřásl se a naskočila mu husí kůže. Na balkon se mu nechtělo a tak udělal výjimku a zapálil si ke kávě pod digestoří. Báł se pohledu na místo, kde před několika hodinami někdo dobrovolně ukončil život.

Později odpoledne nastoupil do výtahu a zmáčkl tlačítko do podzemních garáží. Přemítal, co zapomněl připsat na seznam nákupu, když se výtah zastavil patro pod ním a do kabiny vstoupila mladá žena s odpadkovým pytle. Kamil nevěděl, jestli si má její, dalo by se říct opovrhlivý pohled, brát osobně.

„Dobrý den,“ zamumlal.

„Dobrý,“ oplatila mu žena, a když viděla, že na panelu už svítí požadované patro, nechala ho být a otočila se ke Kamilovi zády.

V podzemí oba vystoupili a rozcházeli se každý na jinou stranu. Sahal do kapsy pro klíče a vzdáleně zaslechl od sousedky slabé zamumlání nebo šepot, co mu zněl jako nadávka.

„Prosím!?“ ozval se pohoršeně.

„Cože?“ ohlédla se žena podrážděně a nechápavě.

„Co jste to teď řekla?“ zeptal se ostřeji.

„Ale já jsem nic neříkala,“ odsekla a rozhlížela se kolem sebe.

Chvíli na ni civěl, než se zamračila a rázně s kroucením hlavou odešla k popelnicím. Sedl do vlastního vozidla a vztekle vrazil klíč do zapalování. „Kráva,“ vyprsknul, zapřel se do sedadla

a zakroutil rameny, protože tíha a ztuhlost o sobě dala vědět o něco víc. Jasný, lékárna, uvědomil si zapomenutou položku.

V obchodě s potravinami obcházel regály a ukládal zboží do nákupního košíku. Měl ale divný pocit, že po něm ostatní nakupující zírají. Jakmile chtěl někoho přistihnout, dotyčný si hleděl svého. Nejprve si zkontroloval zapnutý poklopec a dokonce si nenápadně čichl k podpaždí. Všechno se zdálo být v pořádku a tak podmračeně urychlil nákup.

„Tisíc sto padesát šest,“ plivla po něm pokladní a štítivě si od něj vzala peníze, jako by trpěl leprou.

„Nějaký problém?“ zeptal se s narůstající naštvaností.

„Ne, pane,“ odsekla.

„Heleďte dámo, jestli vás tahle práce nebaví, přenechte ji laskavě někomu, kdo nebude kazit ostatním lidem den!“

Pokladní se jen usmála drzým šklebem a s vrácenými drobnými a účtenkou mu ten hezký den popřála. K tomu ještě za sebou zase zaslechl zašeptání znějící jako „zoufalec“, ale pokladní markovala zboží dalšímu zákazníkovi ve frontě a dělala jakože nic.

Tak takhle ne, naštvál se. Nasupeně si to namířil k okýnku informací rozhodnutý si na dotyčnou stěžovat.

„Dobrý den, promiňte...“ oslovil silnější vedoucí s tlustými obroučkami, která seděla u počítače.

Než však stihl větu doříct, dáma, aniž by odlepila zrak od monitoru, sáhla po klice a informační okénko mu před nosem zavřela. To už vypěnil a začal na celý obchod nadávat jako dlaždič. Lidé se otáčeli a tváře se jim křivily neskrývaným posměchem. Musela ho vyprovodit ochranka, která s ním úplně nejednala v rukavičkách.

Cestou domů překračoval rychlost, troubil na pomalá auta a vztekal se. V hlavě mu začalo zase bušit a tíha na ramenou mu začala ohýbat záda. Zapomněl na lékárnu. Kašlu na to, říkal si, po pár pivech třeba nic neucítím.

Fyzická bolest s třetím pivem ustávala, ale psychicky na tom nebyl nejlépe. Nechápal, co to dneska s lidmi bylo. Pohlíželi na něj tak, jako by povrch odrážel to, jak se od rozchodu cítil uvnitř. Hnusný sám sobě. I ten kocour si od něho držel distanc. Kdykoliv se k němu jen přiblížil, jen po něm prskal a syčel.

Ráno ho probudilo vyzvánění mobilu. Rozespálý se po něm natáhl a když spatřil jméno volajícího, položil telefon displejem dolů a ten utichl. Neměl na výlevy svojí bývalé náladu. Teprve se probudil a něco mu říkalo, že nálada bude mizerná, tak proč si to zhoršovat. Promnul si oči a zjistil, že usnul oblečený na gauči. Zůstal ležet a civěl před sebe. Jaksi nenacházel vůli cokoliv

dělat a konstruktivně využít čas nedělního volna. Telefon ohlásil příchozí zprávu. Kamil jen otočil hlavu za zvukem a pak zase zpět na strop.

Nebýt plného močového měchýře, ležel by obklopen prázdnými plechovkami z večerního popíjení ještě dlouhou dobu. Na záchod se doplahočil, pocit tíhy se přes noc zhoršil. Jako kdyby nesl neviditelné závaží, na které se ještě víc a víc nakládá. Při mytí rukou sledoval v zrcadle svůj odraz. Už nějakou dobu v něm nevidal toho vitálního a usměvavého Kamila. Dál se díval sám sobě do očí, až se tvář začala měnit a deformovat. Vypadal daleko hůř. Vypadal sešle, ztrhaně, nezdravě bledě, zuboženě a bez jiskry v očích. Tenhle Kamil je...

Troska

Cuknul sebou a otočil se vpravo po zvuku. Spíš než zvuk to bylo tichounké, ale zřetelné pronesení. Samozřejmě byl v koupelně sám. Už blbne, říkal si. Rozesmál se nad svým leknutím a zároveň výstižností toho slova, které se mu v opět třeštící hlavě odráželo tam a zpátky. Byl to ale smutný smích, který neměl daleko k tomu, aby přešel v pláč. A tak se vrátil na pohovku a chtěl to zkusit zaspát.

Když už se propadal do spánku, hned se zase vzápětí probudil se stísněným pocitem neznámého původu. Sáhł tedy po mobilu a přečetl si konečně zprávu. Anita vyklízí půdu a jestli chce svoji milovanou trofej a nějaké další věci, má si pro ně dneska přijet, jinak skončí v odpadcích.

Vzpomněł si na ten den. Nikdy v ničem nijak nevyňikal a běhával jen pro radost. Pro ten pocit volnosti a vyčištění hlavy. Vždycky měl pocit, že může všemu utéct a nechat starosti někde daleko za sebou. Přihlásil se ze srandy do amatérského běžeckého závodu na 10 km. Už při zahřívání cítil euforii a příval energie a ta ho provázela celou dobu závodu. Když dorazil k cíli jako druhý, byl tak šťastný, jako nikdy. To bylo poprvé, kdy ve svých očích něco dokázal a ta trofej toho bylo připomínkou. Tenkrát si byl jistý, že dokáže všechno. To ale bylo ještě předtím, než poznal Anitu a spousty věcí muselo jít stranou.

Tato šťastná vzpomínka navázala na další a další a jakmile se přesunul do doby odloučení, emoční ohňostrojek začal znova. Napadaly ho slova jako slaboch, podpantoflák, chudák. Štvalo ho, že mu vzala nejlepší léta, jak s ním manipulovala a on, zamilovaný, to neviděl. Był hlupák. Všechno pochopil až s odstupem času. To a spousta jiných věcí mu vířilo hlavou. Tu měl skloněnou k pravému rameni a netušil, že slova nejsou jeho, ale té neviditelné věci šeptající mu do ucha. To ona mu pokrývila pohled, aby viděl, co měl vidět a slyšel, co měl slyšet a tak zasévala semínka pochybnosti, vzteku a strachu. A čím víc slábl na duchu, tím ta věc rostla a musel nést její váhu. Poslední myšlenkou než vstal bylo vědomí, že se s tím musí vypořádat.

Ke garážím to vzal tentokrát po schodišti. V hale rázně prošel kolem manželského páru a slyšel ženu, jak protějšku říká: „Prý to byl nějaký Kamil, taková tragédie.“

Opravdu ta žena řekla jeho jméno? Nepřeslechl se? Nebo to byla jen shoda jmen? Přemýšlel nad tím ještě na benzínce, kde koupil i cigarety a v hypermarketu naproti čtyři lahve nejsilnějšího alkoholu. Zhnusený pohled tankujícího u vedlejšího stojanu přešel spolknutou poznámkou a přístup prodavače už neřešil.

Hladce projel na druhou stranu města a zaparkoval přes silnici u dvougeneračního domu s hořčicovou fasádou, kde s ní deset let bydlel. S ní a jejími rodiči. Vycházel s nimi celkem dobře, a i jeho odchod nesli těžce, ale jejich dcera se prostě rozhodla pro jiného a nedalo se nic dělat.

Ten jiný byl holohlavý, urostlý a svalnatý chlap, jenž zrovna na zahradě obsluhoval hydraulickou štípačku dřeva. Ještě jeho příjezd nezaznamenal a tak Kamil zíral, kolik se toho za tak krátkou dobu změnilo. Nová terasa, zastřešené stání pro auta a upravená zahrada. Za času jeho pobytu se snažil, ale práce okolo domu mu taky nešly tak snadno.

Smutně se usmál. Chápal to. Budižkničemu a nicka vyměněný za svalnatého testosteronového kozlíka šikulu. Všechny jeho nápady a návrhy okamžitě zavrhovala, vždycky muselo být po jejím. Jakmile udělala něco špatně, neuměla se omluvit a když on udělal botu, byl oheň na střeše. Dělá ze sebe akorát blbce.

Udělej to

Do toho!

Šeptání bylo neodbytné. Dokážu to, pomyslel si Kamil, když sahal po lahvi s alkoholem a loknul si na kuráž.

Roman rozseknuté půlky špalku odhodil na hromadu. U práce vymýšlel, jak Anitě vysvětlí ty prohrané peníze. Chtěl s nimi známému splatit dluh, ale byl si tolik jistý, že je na bedničkách rozmnoží a splatí tím i ty ostatní, jenže štěstí při něm nestálo.

Periferním viděním zaznamenal auto a v něm osobu. Zastínil si dlaní oči, aby pořádně viděl a okamžitě auto a člověka v něm poznal. Anita mu řekla, že se tu možná zastaví pro zbytek věcí. Viděl, jak Kamil bázně zvedl ruku a dvakrát jí máchl. Pozdrav mu vrátil a šel do domu zavolat Anitu. Nechtěl se s ním bavit, to si musela vyřešit sama, ale kdyby nastaly problémy, byl připravený zasáhnout.

Vešel do hlavní chodby a trhl sebou, když se dveře za ním s hlasitým prásknutím zabouchly.
„Sakra! Blbej průvan!“ zabrblal.

Došel ke schodišti a zahalekal do patra: „Anit, tvůj bejvalej je tady!“

Hned na to se na vstupní dveře ozvalo zaklepání. Romanovi proběhlo hlavou, jak se on k nim odvážil bez vyzvání. Vzal za kliku a výhruzně zahřměl: „Tak hele!“

Za dveřmi však nikdo nebyl a než se stihl překvapeně rozkoukat po původci, ozval se z auta Kamilův křik. Roman jen viděl uvnitř kouř s šlehajícími plameny a tělo zmítající se v bolestné agónii.

Dorotea Pokorná: Žrout

V ulicích města vládl chaos. Světla z očí vrhala podivné stíny mezi změti těl na zemi. Skrz bojující a křičící masu lidí se prodíral muž a táhl za sebou svého syna. Mužovy oči osvětlovaly cestu před nimi, zatímco chlapcovy pouze tlumeně světélkovaly. Dvojice mířila ke kruhové stavbě na konci ulice. Chlapec zakopl o ležící tělo, ale otec ho rychle postavil na nohy a běželi dál.

Otec vtáhl syna do svatyně zasvěcené Sluncím a přibouchl za nimi dveře. Poté se zhroutil na podlahu a přerývavě dýchal. V jeho pohublé tváři se zračilo vyčerpání. Po chvíli zvedl hlavu a pohlédl do vyděšené tváře svého syna.

„Já se bojím, tati,“ zašeptal chlapec.

Muž si ho stáhl k sobě do náruče.

„Neboj, drobku, tady se nám nic nestane, Slunce se o nás postarají.“

„Ale Slunce přece umřela, tati,“ oponoval chlapec.

Muž se na něj unaveně podíval a objal ho, aniž by mu odpověděl. Náhle se výraz v jeho tváři změnil. Prudce vstal a zvedl chlapce z podlahy.

„Musíš se ukrýt,“ pronesl a začal se rozhlížet kolem. Jeho oči osvětlovaly malby dvou Sluncí na zdech svatyně.

„Mám hlad, tati.“

„To já taky, ale teď musíš být statečný a vydržet to, drobku. Dokážeš to?“

Chlapec se zamyslel a potom přikývl.

„Hodný kluk,“ usmál se na něj otec.

Křik venku zesílil. Chlapec sebou polekaně trhl a přitiskl se k otci. Ten sevřel jeho ruku a dotáhl ho k oltáři.

„Teď mě dobře poslouchej, drobku,“ zaryl prsty do synových ramenou, „musíš se skrýt a nesmíš vylézt, ať se bude dít cokoli. Rozumíš, drobku?“ Křik z ulice začal utichat. „Ať budeš mít jakkoli velký hlad, nesmíš udělat to, co udělali oni. Nesmí se z tebe stát monstrem, drobku. Rozumíš mi?“

Chlapec vystrašeně přikývl. Křik z ulice utichl docela.

„Mám strach, tati,“ zašeptal a zabořil hlavu do otcovy haleny.

Ten ho od sebe silou odtrhl a postavil ho do velké mísy, kterou dříve plnili slunečním svitem. Teď byla prázdná.

„Ne, tati, nepouštěj mě, tati, to nesmíš!“ vřískal.

Muž se snažil nevnímat synův nářek, ale když promluvil, třásl se mu hlas. „Když se skrčíš a zavřeš oči, nikdo tě nenajde.“

Na ulici před svatyní se rozlilo ticho. Chlapec se snažil vyškrábat z obří nádoby.

„Tati, nesmíš nikam odejít, schováme se tady oba, tati!“

Otec ho násilím zatlačil zpět.

„Skrč se a zavři oči!“

Chlapec se dál zmítal v otcově sevření a snažil se dostat ven z mísy.

„Okamžitě se skrč!“

Nebyl zvyklý, že na něj otec křičí, a tak se vylekaně přikrčil. Ke dveřím svatyně se blížily kroky. „Měj zavřené oči a zůstaň schovaný.“

„Ne, tati, nesmíš mě tu nechat, tati, ne,“ vzlykal vysíleně.

„Vrátím se pro tebe, drobku, nikomu jinému nevěř!“ stiskl mu otec rameno a rozběhl se směrem k východu. Chlapcovy vzlyky slábly.

Dveře svatyně se otevřely. Stál v nich vysoký muž s očima ozařujícíma celý prostor svatyně. Chlapec se polekaně zajíkl a přitiskl si ruku na pusku. Nesmí na sebe upozornit. Jeho otec se zastavil uprostřed uličky mezi lavicemi. Muž se k němu pomalu rozešel. Chlapcův otec zvedl ruce v obranném gestu.

„Co chceš?“ vypravil ze sebe.

„Ty víš, co chci. A oba víme, že to dostanu,“ promluvil muž pobaveným hlasem a přibližoval se. Chlapec poznal, že jeho otec má strach. Proč neuteče, pomyslel si, proč neuteče a neschová se. On ale místo toho zůstal stát a naléhavě na vysokého muže promluvil.

„Tohle není cesta, jak přežít. Děláš všechno špatně.“

Vysoký muž se ušklíbl: „Toto je jediná cesta, jak zůstat naživu. A já nechci umřít,“ odpověděl a zaútočil.

Nebýt ruky, kterou si zacpal pusku, chlapec by vyjekl. Místo toho se skrčil na dno nádoby a zavřel oči, přesně jak mu otec nakázal. Nemohl neslyšet, jak ten muž vraždí jeho otce. Ten proti němu neměl šanci, to chlapec věděl od začátku. Svatyní se rozléhaly zvuky tříštících se lavic a praskajících kostí. Jeho otec nevolal o pomoc, ta by stejně nepřišla. Chlapec stiskl víčka co nejpevněji k sobě. Ozvala se hlasitá rána a následovalo ticho přerušované jen mužovým dechem. Bylo mu jasné, že boj skončil, odvážil se tedy pootevřít oči na malou škvírku, aby nevydávaly příliš světla, a rozechvěle vykoukl přes okraj nádoby. Spatřil, jak se muž sklonil k bezvládnému tělu jeho otce a pak drsně otočil jeho tvář k sobě, zabořil prsty do jeho očního důlku, vytrhl z něj oko a celé ho spolkl. Chlapec se nemohl hnout, mohl jen sledovat, jak ten muž vytrhl i druhé oko a snědl i to. Mužovy oči najednou zazářily ještě jasněji a vypadal ještě silnější. Poté pustil otcovu hlavu a zvedl

se na nohy. V tu chvíli si chlapec uvědomil, že ho zná. Byl to Kazatel. S otcem a celou čtvrtí se chodili modlit ke Sluncím přímo do této svatyně a on na ně u toho vždy dohlížel.

Toto zjištění chlapce vylekalo natolik, že se skrčil zpátky a semkl víčka k sobě. Ve svatyni bylo ticho. Kazatel musel stát naprosto bez hnutí. Chlapec seděl a objímal si rukama hubená kolena. Po chvíli, která se mu zdála jako věčnost, se ozvaly kroky a následně zvuk otevírajících se dveří. Kazatel odešel. On se však nepohnul. Jeho myšlenky se pomíchaly. Cucal si palec a pohupoval se dopředu a dozadu. Jeho dech se postupně zklidnil, ale myšlenky mu v hlavě vířily dál.

Chlapec se probudil a měl hlad. Nepamatoval si, kdy usnul, ani si na to nesnažil vzpomenout. Opatrně vykoukl přes okraj nádoby. Jeho oči zářily tak málo, že viděl sotva pár kroků před sebe. Báł se vylézt. Co kdyby se vrátil Kazatel? Zesláble se schoulil na dno nádoby a kousal se do palce. Zanedlouho uslyšel vrznutí dveří a hlasy, ženský a mužský. Ani se nepohnul a jenom poslouchal. Hlasy se hádaly. Poté se žena rozvzlykala a muž ji začal utěšovat. Vzlyky postupně zeslábly. Chlapec je chtěl varovat, že je Kazatel zabije, ale neudělal to. Co kdyby ho zabili oni sami a snědli jeho oči? Nemůže nikomu věřit.

Dveře se opět otevřely. Kazatel se vrátil.

„Ale, ale, kdopak se to přišel pomodlit?“

Žena začala vyděšeně mumlat.

„Uteč!“ vykřikl muž.

Svatyní se rozezněl třeskot. Chlapec se kousl do palce tak silně, že ucítil v ústech krev, a snažil se vytěsnit všechny zvuky ze své hlavy. Slyšel klopýtavé kroky přibližující se k nádobě. Na stropě nad ním se míhaly děsivé stíny. Vzduchem zněl křik a rány. Pak vše utichlo. Nerovný boj muže s Kazatelem skončil a vítěz teď kráčet směrem k ženě, která se zhroutila na studenou dlažbu blízko nádoby. Ozvalo se pár dutých ran a dvě vlhká lupnutí. Světlo ve svatyni zesílilo.

Kazatel vykročil mezi roztráštěné lavice. Pod nohama mu křupaly sutiny. Najednou se zastavil, chlapec zadržel dech a semkl víčka ještě pevněji. Nesmí ho najít. Ticho se prodlužovalo. Chlapec čekal, že Kazatel každým okamžikem objeví jeho skrýš. Měl pocit, že jeho hlava pukne a z palce mu tekla krev. Když už si myslel že prostě vyleze, jenom aby už to skončilo, Kazatel konečně odešel. Chlapec se roztrásl. Jediné, co zůstalo, byl stále narůstající hlad a strach svírající celé jeho tělo.

Z venku bylo slyšet procházející skupinku lidí. Něco rozčileně pokřikovali. Chlapce to vytrhlo z transu. Ještě se nestihl pořádně probrat a někdo rozrazil dveře. Rychle zavřel oči. Dva lidé vešli do svatyně a obezřetně začali prohledávat boční výklenky. Každým krokem se blížili k chlapcovu úkrytu, ale zastavili se u ženské mrtvoly a naléhavě hovořili. Chlapec je slyšel, ale nechápal obsah

jejich slov. Nedokázal vnímat nic jiného než krev kapající z jeho palce na límec haleny. Dvojice dokončila průzkum a odešla, nic nenašli.

Svatyní se šířil puch krve stejně jako při obětních oslavách na počest Sluncí, jen stokrát odpornější. Chlapec se pohupoval dopředu a dozadu do rytmu ukolébavky, kterou mu zpíval otec před usnutím. Měl zavřené oči a usilovně se snažil vyvolat nějaké hezké vzpomínky, ale v jeho hlavě panoval takový chaos, že se mu to nepodařilo.

Věděl, že by neměl vylézat z nádoby. Otec mu to zakázal. A navíc se bál tak moc, že se sotva dokázal pohnout. Ale hlad začal být větší než jeho strach. A tak otevřel oči a pomalu se vyškrábal ven. Dopadl na podlahu a vyčerpaně se zhroutil. Dlouho sbíral síly, než se vzepřel na rukou, aby mohl pokračovat. Dolezl k mrtvole ženy ležící kousek od něj. Sklonil se nad její obličej a pohlédl na oční důlky. Věděl, že budou prázdné, ale přesto ucítil zklamání.

Opět někdo vešel do svatyně. Chlapec se zděsil, že se vrátil Kazatel. Roztřásl se po celém těle. Neměl sílu se rychle vrátit do skrýše, proto se pouze přitiskl k zemi za ženinu mrtvolu a opět se zahryzl do palce. Ale poté uslyšel příjemný hluboký hlas, a tak se odvážil pootevřít oči.

„Pojď, tady se schováme,“ pronesl postarší muž a postavil na zem malého kluka, kterého předtím svíral v náručí.

„Ale tady nás máma nenajde, ona neví, kde jsme, tati!“ vyhrkl plačtivě klouček. Postarší muž posadil synka na lavici a láskyplně mu setřel slzy z tváří.

„Odpočineme si a potom se vydáme hledat maminku, dobře?“ Kluk popotáhl a pak přikývl.

Chlapec sledoval celou scénu a slyšel jejich šepot. Měl by jít za nimi. Měl by je varovat před Kazatelem a pak se k nim připojit. Muž by ho jistě neodmítl. Přidá se k nim a už nebude sám. A tak se začal zvedat. Pak ale mužův hlas zesílil a ozvaly se dávivé zvuky. Viděl, že ten muž s příjemným hlasem rukama svírá krk svého syna. Malý kluk sebou škubal a ochromeně zíral na svého otce. Chlapec strnule hleděl na celý výjev a nechápal proč ten muž s příjemným hlasem ubližuje svému synovi.

Muž bez přestávky mumlal a drtil synův krk, dokud jeho drobné tělo neochablo. Poté ztuhl a zmlkl, jenom hleděl na bezvládné tělo ve svých rukou. Vyděšeně ho pustil a tělo se sesulo na podlahu. Muž natáhl ruku a pohladil svého syna po vlasech. Pak zabořil prsty do jeho očních jamek a spolkl obě jeho oči. Pohlédl na své ruce pokryté krví a zaječel, jako by si až teď uvědomil, co udělal. Zděšeně couval pryč od ležící mrtvolky. Neartikulovaně drmolil a nepřestal, ani když zakopl o vlastní nohy a pozadu začal lézt ke dveřím. Jeho hlas už nebyl příjemný. Dolezl ke dveřím. Pěstmi do nich zběsile bušil, dokud se neotevřely a on nevypadl ven.

Chlapec slyšel, jak se mužovo mumlání vzdaluje. S vytrěštěnými očima hleděl na zhroucené tělíčko vedle lavice. Ten muž zabil svého syna. Plánoval to udělat i jeho otec, ale Kazatel ho stihl

zabít dřív? To proto se schovali do svatyně? Nemohl odtrhnout oči od toho, co zbylo z toho malého kluka a v hlavě si pořád dokola přehrával posledních pár okamžiků. Jeho otec měl pravdu, nemůže nikomu věřit. Byl tak slabý, že mu hlava sama klesla na zem a on se schoulil zpět vedle ženiny mrtvoly. Upadl do něčeho, co se stěží dalo nazývat spánkem. Před očima se mu míhaly představy otce, který chce sníst jeho oči, a přitom se pořád dokola vracel k myšlence, jak hrozný má hlad.

Vrzly dveře. Chlapec se polekaně probral. Tentokrát se opravdu vrátil Kazatel. Chlapec se přitiskl co nejtěsněji k podlaze a znovu zaryl zuby do palce. Slyšel, jak za sebou Kazatel zabouchl. Pak nastala chvíle ticha, určitě si ho všiml, teď mu zlomí páteř a sní jeho oči. A on zemře hladový. Kazatel se pomalu rozešel směrem k řadě lavic. Minul přitom mrtvolku kluka a ani si jí nevšiml, posadil se a sípavě se rozkašlal. Poté se svatyní rozezněl řev, následovaný tříštícími se lavicemi. Kazatel křičel a ten zvuk narážel do chlapcových uší, chtěl si je zacpat, ale bál se pohnout. Cítil, že zuby narazil na kost svého prstu, ale bolest necítil. Toužil se vrátit zpátky do nádoby a schoulit se na její dno. Kazatel zmlkl a zesláble oddychoval, ale ozvěna křiku stále vířila v chlapcově hlavě a mísila se s jeho zmatenými myšlenkami. Kazatel klesl na zem.

Chlapec nevěděl, jestli Kazatel usnul, nebo je to jenom léčka, jak ho vylákat z úkrytu. Čekal, že se každým okamžikem svatyně opět naplní řevem, ale nic se nedělo. Ticho se prodlužovalo. Strach svíral jeho tělo a ani hlad ho nedokázal přimět cokoliv udělat. Ocítl se ve stavu, kdy nedokázal vnímat nic, co se dělo jinde než v jeho mysli.

Dveře rozrazila skupina lidí a jejich hlasy naplnily celou svatyni. Slyšel Kazatele mluvit a pak se smát. I ty další hlasy se smály a mluvily. Chlapec nevěděl, o čem se mluví, nedokázal rozpoznat jednotlivá slova. Ti lidé chtějí jídlo, chtějí zabít Kazatele, ale to přece není možné. Strhla se bitka. Kazatel je všechny zabije a sní jejich oči, ale bude jich mít hodně a nevšimne si, když mu nějaké zmizí. Ta myšlenka přemohla chlapcův strach a on otevřel oči dokořán.

Kazatelových protivníků bylo pět a dva už leželi na zemi kousek ode dveří. Chlapec se k nim začal plazit. Třísky se mu zabodávaly do dlaní, ale on to nevnímal. Najednou se uličkou směrem k oltáři prohnali dva muži následovaní Kazatelem. Chlapec se skrčil za lavici a trojice ho těsně minula. Okamžitě pokračoval dál. Jeho halena nasákla krví z louží na podlaze. Soustředil se jenom na těla ležící u dveří. Proplazil se kolem všech mrtvol, které se za tu dobu v uličce nakupily. Věděl jen, že se musí dostat k tomu nejbližšímu, které ještě nepřišlo o oči. Kousek od něj dopadl kus lavice. Neotočil se. Lezl dál. Zastavil se až u malého klučičího tělíčka. Na něj si pamatoval. Chtěl k němu natáhnout ruku, ale uvědomil si, že ten už žádné oči nemá. Odvrátil pohled a sunul se k tělům u dveří. Náhle se Kazatel chrčivě rozesmál. Ten zvuk chlapce přimrazil k podlaze. Ohlédl se a spatřil, že oba muži, kteří s Kazatelem bojovali, leží na zemi a Kazatel se dívá přímo na něj.

Měl by vstát a utéct, zmizet co nejdál. Neměl vylézat z té nádoby, měl poslechnout otce! Kazatel se pokusil zvednout. Vtom však spadl a zachrčel. Teprve teď si chlapec všiml, jak slabě Kazatelovy oči září. On umírá, uvědomil si. Nevěřicně sledoval, jak se Kazatel znovu a znovu pokouší vstát a dostat se k očím nejbližší mrtvoly, aby získal sílu, těla však byla daleko. Chlapec se roztřeseně vzepřel na rukou a postavil se. Dobelhal se ke Kazateli, který už se jenom vysíleně opíral o torzo lavice. Přistoupil až k němu a cítil, že ho opouští strach a zbyl jenom hlad. Váhavě natáhl ruku ke Kazatelovu obličejí. Ten se ani nesnažil uniknout. Chlapec zabořil svůj zkrvavený palec do oční jamky a vydloubl slabě svítící oko. Kazatel cosi zašeptal, avšak chlapec mu nerozuměl.

Dlouho svíral oko v prstech. Pak ho spolkl.

„Promiň, tati.“

Vít Provazník: Pozor, rostou

Čekal na autobus a vyčítal si, že si neudělal řidičák. Měl strach, že by ho nezvládl a tak si raději vozil zadek bezpečně pomalým autobusem. Dopravním prostředkem, který měl minimálně dvacetiminutové zpoždění. Ruce mu mrzly a skrz silný kabát začal profoukávat studený vítr. Klepal se zimou a hleděl na protější zastávku, kterou začaly pomalu osidlovat sněhové vločky. Sáhl do kapsy a zjistil, že svou jedinou záchranu před neutávajícím mrazem nechal doma. Zimní čepice si poklidně ležela na kuchyňském stole, zatímco jeho holá lebka mrzla.

Nakonec se do práce dostal s hodinovým zpožděním. Naštěstí nebyl jediný, kdo přišel o něco později. Věděl, že si to bude muset napracovat, ale zrovna měl jiné starosti. Byl totiž vymrzlý na kost a jeho holá lebka byla ledová jako plechovka piva z mrazáku. Pověsil kabát a šel si sednout ke svému počítači. Ještě než zapnul obrazovku spatřil lysého muže, jak se na něj mračí zpoza vousů. Hlava bez vlasů ho už několik let mrzela. Jako mladý snil o dlouhých vlasech a kytáře. To první se nevyplnilo, protože v osmnácti začal plešatět. Kytaru sice dostal ke svým sedmnáctým narozeninám, avšak neměl dostatek času se na ní naučit hrát. Celé mládí se soustředil na známky a měl minimum volného času. Jak na střední, tak na vysoké škole se mu sem tam někdo posmíval pro jeho řídké vlasy. Po vystudování skončil v této kóji s holou lebkou, pár akordy v hlavě, doznívajícím stresem z vysoké a prací nad hlavu. Papíry na jeho stole den co den přibývaly. Zachmuřený obličej zmizel z obrazovky a místo něj se objevilo logo Microsoftu.

Obědové přestávky měl i neměl rád. Miloval je kvůli tomu, že si konečně mohl dopřát pořádné jídlo. Snídaně obvykle nestíhal a obědy bývaly jeho prvním jídlem.

Nestál však o setkání se všemi rádoby kamarády z práce, kteří si k sobě sesedali jen proto, aby probrali jak se nějaký David Huffen rozvedl se svojí manželkou jen kvůli tomu, že mu vyhodila jeho oblíbené tričko. Venku dnes panovala zima, tudíž si do té pekelné místnosti, zvané firemní jídelna, musel sednout také.

Vybral si nejdlejší místo na úplném okraji. Přitom sledoval dlouhého hada, který se táhl od vchodu až k výdejním okénkům. Zvláštní pozornost věnoval zamračenému výrazu kuchařky, kterou zcela jistě její práce bavila. Všiml si ještě toho, že k němu mířil nějaký podivně povědomý muž.

„Ahoj Lesley, kámo!“ zvolal.

Byl to to Mark, jeho kamarád ze střední, kterému se ostatní taky posmívali kvůli vlasům. Sednul si k němu a spustil: „Tak tebe jsem tak dlouho neviděl! Jak dlouho tady pracuješ? Nikdy jsem tě tady nepotkal.“

Odpověděl mu, že je tu poněkud dlouhou dobu a divil se, že dřív nepotkal jeho. Ve skutečnosti ho však zajímala jediná věc. Jak mu mohly narůst vlasy?

Chvilí si s ním povídal o práci a životě. Zjistil, že se jeho bývalému spolužákovi podařilo dostat do vedoucích pozic ve firmě. Nechal si postavit hezký dům, kde žije se svojí dost velkou rodinou. Všechno znělo tak krásně a byl by tomu i věnoval pozornost, ale tu teď zajímalo něco úplně jiného. Jeho sousedovi už z talíře mizelo jídlo, proto se rozhodl dál neotálet.

„Víš. Nechci aby to vyznělo nějak neslušně,“ začal opatrně.

„Chtěl bych se tě jenom zeptat, jak jsi přišel k takhle dlouhým vlasům,“ řekl a přitom na své hlavě prohraboval imaginární vlasy.

Mark na něj zamračeně zíral, jako by přemýšlel nad tím co říct. Připomínal mrzutou kočku, která čeká na svou masovou kapsičku. Jeho obličej se ale po chvíli opět vrátil do pozitivní nálady.

„Víš, nejdřív jsem používal takový ty šampony, který doporučují v reklamách,“ řekl.

Lesley moc dobře věděl jaké myslel. Jejich značky by dokázal vyjmenovat nazpaměť, sám je kdysi používal.

„Ale zjistil jsem, že tak úplně nefungují a byl jsem z toho špatnej. Přes známýho jsem ale narazil na jednoho chlápka, co prý vyrábí úžasný mycí gely a různé blbosti a mají fakt dobrý účinky.“

A je to tady, pomyslel si Lesley. Teď mi bude vyprávět o tom jak mu nějaké záhadnej prodejce dal přípravek, po kterým mu začaly růst vlasy.

Mark se k němu trochu naklonil.

„Ten prostředek od něj fakt funguje,“ řekl polohlasně.

Ano, to přesně čekal. Funguje a dokonce zázračně.

Teď mi řekne, že by mi moc rád pomohl, ale ten záhadný muž už bohužel nemá dostatek svých magických šamponů.

„Pamatuju si, že jsi taky špatně snášel holou hlavu,“ řekl Mark a trochu Lesleyho překvapil. Svoje pocity se na střední snažil skrývat.

„Jestli chceš můžu ti ho dát. Sám už ho nepotřebuju, stačí jenom jedno umytí,“ řekl Mark. Lesley se cítil, jako by mu v hlavě vybuchla malá atomová bomba naděje.

Stál před zrcadlem ve své nablýskané koupelně, kde si vždy dával pozor na pořádek. V nějakém populárně naučném časopise totiž četl, že podle úrovně koupelny lze odhadnout

charakter člověka a návštěvy toho hojně využívají. On sice moc návštěv neměl, pokud tedy nepočítal ženu, která se čas od času podívala, jak žije v jejím bytě. Prý mu ho podle jejích slov „z dobrého srdce“ pronajímá za nízkou částku. Ze zvědavosti si zjišťoval, kolik stojí podnájem v jiných čtvrtích a byl o mnoho nižší, než u ní. Nenazýval by to jako pronájem „z dobrého srdce“, ale se svým platem neměl na vybranou.

Ted' stál v dokonale uklizené koupelně s dokonale lesklou pleší a díval se na sebe. Už zapomněl jaký to je pocit mít vlasy. Několik let mu jeho hlavu netížily pramínky světle hnědých vlasů, které míval. Vybalil šedou lahvičku a položil ji na kraj vany.

„Ted' se to změní,“ řekl a začal se připravovat se na koupel, která mu převrátí jeho život naruby.

Jakmile vyšel z koupelny nepocítil žádný znatelný rozdíl, kromě toho, že byl opravdu unavený. Nikdy se mu nestalo, že by ho sprcha takhle zmohla. Vzpomněl si jak jako malý přehazoval pytle s pískem. Cítil se podobně, avšak únava nepůsobila jen na ruce, ale na celé tělo. Z koupelny vyrazil přímo do své ložnice. Jakmile jeho hlava dolehla na polštář a on okamžitě usnul.

Zdáli se mu podivné sny. Byl v nějaké místnosti s mužem v obleku, který nosí zámožní podnikatelé. Až na to, že vlasy neměl krátké a nagelované, ale dlouhé a svázané do culíku. Skrze chytře vyhlížející brýle na něj hleděly kaštanově hnědé oči.

Pozdravil ho a chvíli spolu v klábosili jako staří známí. Když se jejich rozhovor chýlil ke konci, muž v brýlích si ukázal na hlavu a řekl: „Pozor, rostou.“

Přitom se tak podivně usmíval, jako by mu říkal tu nejmoudřejší předpověď, kterou mu kdy mohl sdělit.

Cesta do práce byla jiná. Rozhodl se, že dnes autobusem nepojede a půjde pěšky přímo centrem --- Tlustého kulicha nechal nadšením doma. Na jeho hlavě mu totiž vyrostly vlasy. Ty krásné světle hnědé, které zdobily jeho hlavu. Když se doma díval do zrcadla nemohl uvěřit svým očím. Pyšně kráčel po městě a doufal, že každý řidič, chodec nebo prodavač v obchodě viděl jeho skvělé vlasy.

Už nejméně týden pracoval dvakrát tak rychleji. Jako kdyby ho potkalo to největší štěstí v životě. Cítil, že něco dokáže. Nečeká ho jen bezvýznamná budoucnost strávená zde, v této kóji. On toho dokáže víc! Byl přesvědčený, že to dotáhne daleko.

„Pane Robertsí?“ ozvalo se za ním, zrovna když zakládal už desátý zpracovaný dokument. Měl obrovský náskok před ostatními. Poměrně se leknul.

„Mohl bych Vás na chvíli vyrušit?“ zeptal se ho známý hlas ředitele Hoppse.

Ten den mu oznámil, že za jeho pracovní morálku dostane přidáno.

Nemohl se přestat dívat do zrcadla. Plánované čištění zubů se proměnilo ve čtvrt hodinové obdivování kadeří. Sahal na ně, obtáčel si je kolem prstu, česal je. Už tomu konečně věřil. Jsou jeho. Kdyby se tak mohl pochlubit Markovi. Od té doby, co mu dal ten magický přípravek ho viděl jen jednou a z dále. Byl vyděšený a neupravený. Vlasy obvykle nosíval v jednom velkém copu, ale v tu dobu je měl rozpuštěné a pocuchané. Jako by ho stříhal slepý kadeřník. Na obědových přestávkách se už nepotkávali, jelikož už na ně jeho starý známý nechodil.

Chtěl tomu věnovat více pozornosti, možná se u něj i stavit, ale neměl jeho adresu ani telefonní číslo.

Opět se nacházel v té místnosti. Muž s brýlemi tentokrát seděl na židli, vedle které se nacházela malá krabička na nářadí. Díval se přímo na něj a on přemýšlel jak začít konverzaci. Muž to poznal, ale nic neřekl. Místo toho se naklonil ke krabičce a začal ji pomalu otevírat. Postupně z ní vytahoval kadeřnické náčiní. Hřeben, nužky, strojek. Nakonec vytáhl nůž. Nástroje si pokládal na klín a jakmile je měl všechny, krabičku zavřel a položil ji na stejné místo, kde předtím spokojeně seděla.

Vzal do ruky nužky a zastříhal jimi ve vzduchu, až se stříbřitý kov zablýskal.

„Pozor, rostou,“ řekl a znovu se usmál.

Celou firmou se kvůli Markově absenci začaly šířit fámy. Slyšel jednu verzi, a ta mu přišla tak šílená, že rovnou zpochybnil všechny další. Ale právě v době oběda, kdy se všechny verze smíchaly dohromady se mu zachtělo slyšet i ty další. Vydal se proto na terasu, kde se obvykle scházely ty největší drbny a nenápadně se přiblížil k hloučku.

„Už do práce nevrátí. Někdo ho zavraždil,“ řekla blondýnka a potáhla si ze své dlouhé cigarety.

„Prej že měl na krku stopy od škrcení. Jeho manželka ale ležela vedle něj a žádný kroky vraha neslyšela,“ řekla bruneta a hodila cigaretu do koše.

„Uškrtit se sám nemohl,“ poznamenala zrzka a hodila svou vykouřenou dávku nikotinu na zem a brala si další z krabičky.

„Svedli na srdeční zástavu, i když měl jasné stopy na krku,“ řekla blondýna a popadla se za krk, jako by se chtěla sama uškrtit.

Divil se, že vůbec poslouchá její žvásty.

Když se vrátil z terasy, všechny oči, které se kdysi sytili jídlem najednou hleděly na televizi. Pohledná mladá moderátorka s poněkud hlubokým výstřihem právě oznamovala záhadné úmrtí muže. Po rychlém informování o tom, že byl muž ve třicátém roku života a zanechal za sebou tři děti a manželku, oznámila, že následující fotografie je jen pro silné povahy. Jakmile se na obrazovce objevila, Lesleyemu se udělalo zle. Muž na fotografii měl sice zakryté oči cenzurou, ale podle Markových charakteristických rysů v obličeji věděl, že to byl on. Na krku měl vyryté stopy po škracení. Krk byl tak smršťený, že by se dal obejmout palcem a ukazováčkem. Připomínal zmačkanou hliníkovou plechovku. Když hlava oběti z obrazovky zmizela, okamžitě se u okénka s označením „Doufáme, že Vám chutnalo“ obživil druhý dlouhý had. V něm samotném tento případ nevyvolal nechuť k jídlu ani odpor. Měl strach. Sužovala ho stejně pevně jako úzkost, která nastoupila poté. To nejhorší na tom bylo, že si pocity nedokázal odůvodnit.

Teprve před týdnem použil přípravek, který dostal od Marka a jeho vlasy rostly obrovskou rychlostí. Jejich konečky mu sahaly až na záda.

„Působí to až moc dobře,“ řekl si.

Nechtěl si však nechat narůst dlouhé vlasy jako jeho kamarád Mark. Měl úplně jinou představu než on. Poměrně dlouhou dobu před spaním hledal různé obrázky s krátkými střihy, které zítra předloží kadeřníkovi.

Jakmile na něj přišla řada, vydal se k černému, pohodlně vyhlížejícímu křeslu vyhlášeného městského kadeřníka. Rozhodl se, že pro kvalitní účes bude potřebovat kvalitního kadeřníka, a tak byl ochoten si trochu připlatit. Když usedl do křesla přepadla ho vzpomínka na včerejší sen.

Znovu ta místnost. Jenže ho na ní něco znepokojovalo. Na jinak čistě bílé podlaze se nacházely kapky krve a nůžky. Nic jiného. Přistoupil k nim a zjistil, že to jsou ty stejně stříbřitě lesklé, které držel muž v minulém snu. Ohlížel se po místnosti a nakonec se podíval nahoru. Zděsil se. S tlumeným křupnutím ze stropu spadla mrtvola muže z jehož hlavy trčel nůž a v jeho ústech se nacházel strojek na holení.

„Tak jak to budete chtít Vy, pane?“ zeptal se ho vousatý muž s hnědýma očima.

Jakmile mu vysvětlil, jaký střih by si přál, položil telefon s fotografií na stůl a kadeřník si začal připravovat náčiní.

Cítil se trochu nejistý. Přisuzoval to tomu, že je po několika letech nechává stříhat, ale nebyl si tím úplně jistý. Kadeřník vzal do ruky nůžky a pomalu zastříhával konečky. Lesley zaťal zuby. Připadalo mu, jakoby ho někdo tahal za vlasy.

Snášel lehkou bolest. Křivil obličej, ale kadeřník si toho nevšímal. Spokojeně si pískal a usmíval se. Ten vysoký tón pískání se Lesleyemu zařezával do hlavy a bolest ze začala růst. Nedokázal ta muka snášet dál a vykřikl: „Prosím, prosím přestaňte!“

Pravděpodobně zakřičel více než chtěl, protože kadeřník rychle odstoupil a přestal. Ostatní zaměstnanci salónu přestali dělat svou práci a stejně jako zákazníci hleděli na křeslo, na kterém seděl. Lesley se rychle podíval na konečky. Byly ustrížené jen na straně a to ani ne v centimetrové délce.

Omluvil se kadeřníkovi, jehož oči vypovídali o tom, co si o něm myslí. Blázen, pošuk, trasořitka. Rozhodl si toho nevšímat.

„Víte, pro mě by bylo možná lepší, kdyby jste mi nejdříve vzal strany,“ řekl. Kadeřník mu to začal rozmlouvat.

„Nejdříve se musí sestříhat zadní část, teprve potom nebudou strany tak těžké na stříhání,“ oponoval mu s lehkým italským přízvukem. On se však nenechal přesvědčit a tval si na svém. Kadeřník tedy přistoupil na jeho rozhodnutí, vzal do ruky strojek a stoupl si napravo. Evidentně chtěl, aby rychle odešel, a proto se s ním Ital přestal hádat. Zapnul strojek a začal stříhat. Lesleyemu jakoby projelo tisíc jehel hlavou. Cítil jak mu z ní vytéká krev. Jak mu strojek trhá maso a drtí ho mezi svými čepelemi jako kombajn obilí. Řeže, trhá, kouše. Křičí, ale není slyšet. Přes ten hlasitý řev motoru, co právě mele jeho pravý spánek neprojde ani hláska. Křičí z plných plic a bolest ustane. Stále cítí ty drobounké pramínky krve, co mu ze spánku vytékají. Otevře oči a vidí se v zrcadle. Plášť, který ho měl chránit před vlasy, je roztrhaný. Na pravé straně, kde býval hustý chomáč vlasů, má velký zub v podobě hlavice strojku. Krev je... Krev není nikde. Obličej, plášť, podlaha, nic na sobě nemá červené skvrny.

Jediné, co je tu teď znát, je ticho. Nervózně se rozhlédne po kadeřnictví a zjistí, že je středem pozornosti všech lidí, co se zde nachází. Kadeřník, jež ho stříhal je od něj dva metry vzdálený a v ruce křečovitě drží stojek bez hlavice. Ta leží před Lesleyem rozmlácená. Podívá se na ruce a vidí malé škrábance od čepelí.

Došel domů s divným pocitem. Nepamatoval si, že by něco podobného zažíval, když byl malý. Nikdy ho tak nebolela hlava, kvůli hloupému stříhání. S tím velkým zubem od hlavice, ale nemůže jít do práce. S jeho naplánovaným účesem je ámen. Bude se muset ostříhat sám.

Hledal ho minimálně hodinu. Starý zaprášený strojek nakonec našel v krabici od bot, kterou chtěl vyhodit. *Budu to s tebou muset nějak přežít*, řekl si pro sebe a vydal se do koupelny. Strojek zapojil do zásuvky a zapnul ho.

Znejistěl. Opět mu kmitající čepele připomínaly stroj na sečení obilí. Snažil se to ignorovat a přiblížil se k vlasům. V tu chvíli ho něco popadlo za krk. Zavrával a spadl na zem. Pěstmi mával do vduchu, ale ne a ne trefit cíl. Byl by křičel, kdyby měl dostatek vzduchu. Otevřel oči a prudce se otočil, aby viděl se vysmekl útočníkovi. Nikdo za ním ale nestál a stisk se stále utužoval. Zaryl prsty do dlaní, které ho škrtily a zjistil, že ho neškrť člověk. Jeho konečky prstů se zabořily do pramínků vlasů. Kolem krku měl omotané vlasy.

Nemotorně se postavil a vyběhl z koupelny. Snažil se povolit stisk kadeří, které se do jeho krku zarývaly jako milion malých kabílků. Škrť ho silněji a silněji. Ohryzek se mu zařezává do krku. Na kuchyňském stole spatří nůž. Rychle k němu zamíří, ale stisk se znovu utáhne. Hlava mu padá na černé dřevo stolu a on se snaží nadechout. Slyší jak nůž padá na zem. Rukama neohrabaně hledá jakýkoliv ostrý nástroj. Nůžky. Rychle je popadá a neohrabaně si začíná stříhat hlavu. Dopadne na zem, přičemž sebou shodí vázu, která se na stole nacházela. Začíná ztrácet vědomí. Jestě jednou nůžky zaboří do vlasů a rychle hýbe ukazováčkem a palcem. Stisknutí postupně povoluje. Musel se trefit. To mu dodalo síly a začíná znovu stříhat. Zdá se mu, jako by část jeho samotného odumírala, ale přes to stříhá dál. Stisk stále povoluje a povoluje. Zhluboka se nadechl a došlo mu, že je konec. Přestříhl je. Cítil však, že se na jeho hlavě stále vrtí. Okamžitě se vydal do koupelny ke strojku, který smutně ležel ve vaně a zapnul ho. Stále se klepal strachem. Nevěděl co dělal, ale jeho ruka dělala stále ten stejný pohyb dokola a dokola, dokud už hlavice strojku neměla co požírat. Na pračce, stole, zemi a vlastně všude v jeho okolí byly tenké pramínky vlasů, které ležely jako tenké mrtvolky hadů. Vypnul stojek a pomalu ho položil na okraj vany. Opravdu se to stalo? Nebyl to sen? Neměl ten kadeřník pravdu? Možná opravdu zešlel. V jeho znovu plešaté hlavě běžely myšlenky, jako rychlí dostihoví koně. Hned jak se vyrojila jedna, další dvě ji následovaly. Jediné v čem měl jasno, bylo to, že jsou jeho vlasy mrtvé. Leží před ním na zemi.

„Měl jsi tak krásný vlasy,“ říkali mu jeho spolupracovníci, s kterými se setkal poprvé v životě. *Co je vám do toho*, pomyslel si pokaždé, ale odpověděl zdvořile a vymyslel si nějakou hloupou výmluvu, která odpovídala inteligenci člověka, s kterým mluvil.

Už nějakou dobu si každý týden holil hlavu žiletkami, kterých si nakoupil dostatečnou zásobu. Upravoval si je takto každý týden. Nechtěl riskovat, že skončí jako Mark. Žádný zákrok k odoperování vlasů bohužel neexistoval, a tak to musel řešit takto. S tím, co ho málem zabilo,

se nemohl nikomu svěřit. Psycholog by na něj jen divně zíral a psychiatr by ho zavřel do léčebny. Holení byla jeho jediná záchrana.

Úklid bytu mu trval několik dní. Vlasy byly všude. Jakmile by to zjistila paní domu, okamžitě by ho „z dobrého srdce“ vyhodila na ulici. To nemohl riskovat. Teď už měl všechno uklizené a šok z neobvyklé události už dozníval. Před tím, než vyhodil ten vražedný nástroj, který mu Mark daroval, vzpomněl si na slova ze snů. Ten muž se ho celou dobu snažil varovat. Celou dobu se ho na to snažil upozornit a to jednoznačnou a jednoduchou větou.

„Pozor, rostou.“

Jan Hladík: Bohové

Pro lidi je přirozené představovat si bohy jako vznešené, majestátní bytosti se složitými rodokmeny a ještě více spleťtými přátelskými i nepřátelskými vztahy. Příklady odpovídající této idealizované verzi božství se objevují téměř ve všech starých náboženstvích. Jako jasný důkaz mohou posloužit Řekové s jejich bájným Olympem a nebo Egyptský bůh Ra a jeho sourozenci. Já jsem ale o bozích věděl své.

V podstatě jediné, do čeho se prastaří filosofové dokázali poměrně dobře strefit, byl fakt, že každý bůh má nějakou specializaci. Zaměřuje se na jednu, konkrétní věc, a nad ostatními nemá kontrolu. Háček je ovšem v tom, že vlastního boha ve skutečnosti nemají jen ty nejdůležitější jevy, jako je například slunce nebo blesky, ale v podstatě každá věc na Zemi. Není proto úplně těžké si představit, že všem těm bohům tam nahoře brzy začalo být trochu těsno. Nakonec tak došlo k dosti nemilé události, kdy ostatní bohové v zoufalé snaze sami se udržet na nebesích shodili boha dinosaurů Tricera na Zemi, kde se při dopadu roztrhl na tisíc kousků a způsobil tím vymření celé populace jeho milovaných ještěřů. Tohle byla pro ostatní bohy poslední kapka. Všech pět set tisíc nebeských obyvatel se společně sešlo na obrovském sněmu a po mnohaletých jednáních se shodlo na řešení. Každý nový bůh bude bezpečně dopraven na zemi, o což se měl s radostí postarat bůh větru Ari, a svou funkci bude moci začít vykonávat pouze v případě, že si najde cestu zpět nahoru. Říci, že to byl podivný plán, by bylo hrubé podcenění situace, ale nakonec zafungoval až překvapivě dobře.

Ve chvíli, kdy se objevili první lidé, se situace pro všechny bohy rychle zlepšila. Poté, co bůh ohně Fiah sestoupil na Zemi a pomohl prvnímu neandrtálci zapálit táborák, se síla všech bohů mnohonásobně zvýšila. Čím více lidí na bohy začalo věřit, tím silnějšími se stávali. V dobách jejich největší slávy prý dokázal bůh mravenců Antec svolat všechny své malinkaté stoupence na jedno místo a přimět je postavit věž tak vysokou, že dosáhla až do nebe.

Jako všechny dobré věci ale i toto období jednou muselo skončit. S tím, jak se lidé z jeskyní přesunovali do měst a místo slepé víry začali praktikovat věci jako byla logika nebo kreativita, nastoupila i éra nových náboženství. Bohy ty falešné a vykonstruované modly pobuřovaly, možná dokonce přímo vytáčely, ale nemohli s nimi nic dělat. Jejich moc totiž začínala pomalu, ale jistě slábnout. A nejen to. Netrvalo dlouho a jejich schopnosti se scvrkly jen na zlomek těch, které měli před nástupem lidstva. To, že okusili skutečnou sílu, je v důsledku oslabilo vůbec nejvíce.

Jedinou záchranou pro ně mohlo být seslání nového boha na zemi. Problém byl ale v tom, že bůh větru musel sbírat síly na jedinou cestu po celá staletí a i tak nezvládl doputovat nikam jinam, než na místo, které mu bylo na Zemi nejbližší. Tím ale shodou okolností byla nekonečně dlouhá poušť. Nový bůh se tak k lidem nikdy nedokázal dostat a bůh větru to musel zkusit za pár stovek let znovu.

A tady do hry vstupuji já. Bůh větru totiž znovu nabral dostatek sil a chystal se na Zemi seslat nového boha v naději, že si tím získá víru lidstva. To jsem nemohl dopustit.

Zkontroloval jsem svůj kufřík i hodinky a poděkoval jsem taxikáři. Když jsem vystoupil z auta, nepříjemně horký vzduch mě doslova udeřil do obličeje a musel jsem si zastínit oči, abych vůbec viděl před sebe.

Teprve v tu chvíli jsem si to uvědomil. Ano, je pravda, že mi to mohlo dojít už dříve, ale byl jsem až příliš zahloubaný ve vlastních myšlenkách na to, abych se rozhlížel po okolí.

Tohle město tady minule nebylo.

Ohromeně jsem zíral na široký bulvár plný neonových poutačů, obchodů a honosných hotelů a nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Proč by někdo stavěl město uprostřed pouště?

„A když už to muselo být na poušti, tak proč zrovna tady, k čertu!“ nadával jsem tiše, když jsem se po chodníku plném lidí vydal směrem, který mi určovala okolní krajina, a nebo alespoň to, co z ní zbývalo.

„Mělo by to být přímo tady,“ zamumlal jsem, jakmile jsem se zastavil u svého cíle. Určitě jsem byl na správném místě. Slunce svítilo v dobrém úhlu, v dálce jsem viděl povědomý kopec a kdyby někdo všechno kolem nezalil asfaltem, jistě bych pod svýma nohama našel i speciální značku, kterou jsem si tady pro orientaci minule zakopal.

Místo nehostinné pouště se přede mnou rozkládalo obrovské, barevně zářící kasino. Změřil jsem si tu budovu pohledem a nešťastně si odfrkl.

„Tak tím se situace dost komplikuje,“ povzdechl jsem si. No co už, lidé jsou prostě lidé. Budování a rozšiřování území je baví ze všeho nejvíce.

Prošel jsem úzkou uličkou lemovanou vysokými palmami a různobarevnými reflektory a vešel jsem hlavním vchodem do kasina. U dveří sice stáli dva nekompromisně vypadající hlídači, jejichž úkolem bylo zabránit vstupu podivných individuů, jakým jsem já z jejich pohledu bezpochyby byl, ale oba se mě velkoryse rozhodli nechat být. Na lidi jsem takhle většinou působil. Vyvolával jsem v nich takový druh pokory, jaký ještě nikdy předtím necítili, což jim vždy zmátlo smysly.

Prostor uvnitř byl naprosto enormní. Chvílemi jsem dokonce měl pocit, že ani nedohlédnu na strop, tak velké to tam bylo. I já jsem musel uznat, že to bylo poměrně příhodné místo pro příchod

nového boha. Pro mě to ale byl hlavně další z dlouhé řady problémů. Kdybych řekl, že jsem se v tu chvíli tvářil rozladěně, tak by to bylo hrubé podcenění situace.

Beze slova jsem se posadil k pokerovému stolu, který stál zhruba uprostřed místnosti. Měl jsem odtud nejlepší výhled na všechny strany a zároveň jsem nepůsobil příliš nápadně.

Dealer začal rozdávat karty a mě přitom úplně vynechal, aniž by mým směrem prohodil byt' jen jediné slovo a to i přesto, že jsem technicky vzato zabíral místo nějakému potenciálnímu hráči. Očividně šlo o chytrého chlapa, kterému nejspíše došlo, že jsem se sem posadil z nějakého dobrého důvodu a že se s ním o tento důvod neplánuji podělit.

Nenápadně jsem se rozhlížel po rozlehlé místnosti a snažil se najít cokoli neobvyklého. Něco, co by působilo zvláště, jako by to tam nepatřilo. Zatím jsem ale nic nezpozoroval. O tom, jak bude ve skutečnosti příchod tohoto boha velkolepý a hlučný, jsem ještě neměl ani tušení.

„Nerad bych vás obtěžoval, ale můžu mít jednu otázku?“ ozvalo se zničehonic vedle mě.

Zaskočeně jsem se otočil za hlasem. Pocházel od sousedního pokerového hráče, který byl dostatečně zvědavý i podnapilý na to, aby mě oslovil.

„Jistě,“ rozhodl jsem se mu vyhovět.

„Co to máte na sobě?“ zeptal se mě.

Odvrátil jsem se od něj a obrátil oči v sloup. Co bylo tak špatného na dlouhém černém plášti, klobouku a prostých kalhotách? Byla sice pravda, že jsem přesně tohle oblečení nosil už neuvěřitelně dlouhou dobu, ale i přesto ještě nevypadalo tak zle.

„To je kostým Gandalfa,“ řekl jsem nakonec s náznakem úsměvu. Tahle věta se mi v posledních letech osvědčila. Většinou po ní následovalo něco jako...

„Aha, tak to je skvělý! Akorát ty vousy máte trochu kratší,“ pochopil muž, ukázal mi palec nahoru a znovu se začal soustředit na hru.

Lidé mě vždy dokázali rozveselit. Nemohl jsem si prostě pomoci. Líbilo se mi, jak spolu uměli komunikovat, i když se vůbec neznali, a obzvlášť rád jsem měl ty, kteří měli čistá srdce. A že jich bylo mnohem více, než by se na první pohled zdálo! Většina z nich si to totiž sama o sobě ani neuvědomovala. A přitom v nich dřímalo tolik lásky, ochoty a naděje. No ano, naděje, to byla další věc, kterou jsem na lidech obdivoval. Jak dokázali i v těch nejhorších situacích...

Najednou se mé myšlenky prudce zastavily a pomyslné strážní věže mi v hlavě začaly zvonit na poplach. Jedné ženě, která seděla u hracího automatu asi dvacet metrů ode mě, se totiž postavily vlasy. Nevěděl jsem, proč se to stalo, ale v žádném případě to nemohlo být dobré znamení.

Chvíli jsem nehybně vyčkával, abych zjistil, jak se situace bude vyvíjet dál. O necelou minutu později už vlasy stály alespoň dvaceti lidem a došlo ke zkratu prvního automatu, jehož konec byl

doprovázen velkou sprškou jisker. Ostatní stroje v řadě na sebe nenechaly dlouho čekat a rychle je potkal stejný osud.

Když už v celé místnosti nezbyl ani jediný funkční hrací automat, nějaká žena překvapeně zapištěla. Pravděpodobně si teprve teď všimla, že je její dokonalá trvalá navzdory gravitaci přitahována ke stropu. Stejně na tom byly účesy i všech ostatních v místnosti. Tedy, kromě mě, já měl na hlavě klobouk.

A pak se to stalo. Něco až podezřele připomínajícího člověka udělalo díru do střechy a dopadlo doprostřed kasina. Bůh větru to tak dělal vždy. Nikdy neslétl k zemi o nic blíže, než jak to bylo potřeba pro zajištění přežití nového boha. A tenhle měl už na první pohled dost tuhý kořínek.

Nástup měl ovšem perfektní, to se mu muselo nechat.

Bůh bez problémů přistál na nohy i přesto, že padal z nepředstavitelné výšky, nemluvě o tom, že dokázal bez jakéhokoliv škrábnutí prorazit nejen střechu, ale i celé druhé patro kasina. Kdyby tady měli sklep, nejspíše by se propadl až tam.

Teprve teď jsem si toho nováčka mohl pořádně prohlédnout. Byl to zhruba dva metry vysoký, svalnatý a kvůli svému dlouhému pádu i poměrně opálený muž. Tyto vlastnosti mě ale příliš nezajímaly, protože jimi oplývalo obrovské množství bohů. Nebylo na nich nic neobvyklého.

Co už bylo o něco zvláštnější byly vysoké, zježené a úplně žluté vlasy, které trčely z té jinak docela obyčejné lebky, a také zlatavé jiskry, které tomu muži přeskakovaly mezi prsty, když se napřímil.

„Bůh elektřiny?“ zeptal jsem se sám sebe, i když jsem si svou dedukcí byl v podstatě jistý. Skoro jako by mě zaslechl si ten nováček teatrálně protáhl ztuhlé ruce a vyslal přitom proud elektřiny do světel na stropě, takže místnost na chvíli naplnila oslepující záře. Většina žárovek takové přepětí ale samozřejmě nevydržela a praskla, takže kasino v důsledku této demonstrace síly vlastně dost potemnělo.

To, že se jednalo zrovna o elektřinu, dávalo naprostý smysl. Byl to určitě ten největší objev od doby, kdy jsem na téhle poušti stál naposled, což bylo někdy na konci desátého století. Tehdy jsem se setkal s bohem nemocí. Musím říct, že jsem za celý svůj život nepotkal stvoření, které by bylo alespoň z poloviny tak odporné, jako byl tamten chlapík.

„Třeba bude tenhle bůh o něco milejší než ti minulí,“ zamumlal jsem si pod vousy s trochu naivní a hodně falešnou nadějí.

„Padněte na kolena, bezvěrci, a modlete se za své bezvýznamné životy!“ vrátil mě bůh elektřiny zpátky do reality.

Lidé, jak už tomu obvykle v podobných situacích bývalo, začali zděšeně panikařit. To se očividně novému bohovi líbilo, a tak jim v tom nebránil. Jen tam tak stál a občas vyslal náhodným směrem proud elektřiny, aby si někdo nezačal připadat až příliš v bezpečí.

Poklepal jsem prsty na svůj kufřík a vstal jsem od stolu. Musel jsem se s tím nováčkem nějak vypořádat, ale všechno mělo svůj čas. Nejdříve bylo potřeba postarat se o lidi.

„Lidé! Poslouchejte mě! Nemáte se čeho obávat! Teď se vraťte do svých domovů a dejte si tam něco dobrého k jídlu, určitě si to zasloužíte!“ zakřičel jsem do obrovské místnosti. Všichni lidé, dokonce i ti nejvzdálenější z nich, mě zaslechli. Věděl jsem, že mě uslyší.

A co víc, dokonce mě i poslechli.

Bůh elektřiny oněměle sledoval, jak se celý dav zastavuje uprostřed pohybu a následně se spořádaně vydává směrem k východu.

I takový vliv jsem na lidi měl.

„A nezapomeňte říct svým milovaným, jak moc si jich vážíte!“ zavolal jsem ještě za odcházejícími zákazníky kasina.

Když jsme osaměli, obrátil jsem se na nováčka.

„Myslel jsem si, že jsou to jen žvásty, ale ne! Ty vážně existuješ! A přišel jsi sem, aby ses se mnou utkal!“ zakřičel na mě bůh a udeřil se přitom pěstí do hrudi, takže se všude kolem něj rozletěly žluté jiskry.

„Nejsou to žvásty, ale legendy. Jinak máš ovšem pravdu,“ přikývl jsem a hřbetem ruky pohladil svůj kufřík, který stále ležel přede mnou na stole.

„Takže jsi připravený na bolestivou, ale zaslouženou smrt?“ zakřičel na mě znovu nováček.

„Jak originální,“ zamumlal jsem dost tiše na to, aby mě bůh elektřiny neslyšel, a pak jsem mu položil také poněkud neoriginální otázku.

„Jak se jmenuješ?“ řekl jsem s předstíraným zájmem a otevřel jsem svůj kufřík. Očima jsem rychle přelétl jeho obsah a v duchu už si vybral svou dnešní zbraň.

„Elic,“ zahřměl bůh s hrdostí, které byly schopny jen ty nejnamyšlenější z nadpozemských bytostí.

„Výborně, takže Elicu. Správná otázka je spíš...“ ozval jsem se a rukou magicky přelétl nad kufříkem, než jsem z něj vytáhl zbraň. Tahle byla na bohy efektivnější než cokoliv jiného.

„...jsi na smrt připravený ty?“ dokončil jsem a stiskl spoušť na svém samopalu.

Bylo vidět, že se Elic s žádnou střelnou zbraní nikdy předtím nesetkal, protože zprvu vůbec neměl tendenci uhýbat. Teprve ve chvíli, kdy mu proud kulek prostřelil pravé rameno, se vrhl na zem a skryl se za stůl na blackjack. Podle hlasitého vzdychání jsem ho ale zasáhl slušně.

Lidé za svou existenci vytvořili obrovské množství skvělých vymožeností, proti kterým byli bohové krátkí. Dříve jsem musel používat meče, nože a různé jedy, ale dnes už jsem s sebou nic takového nenesl. U sebe jsem měl jen svůj milovaný samopal, revolver, brokovnici a baseballovou pálku s hřebíky. Měl jsem sice ještě paralyzér a elektronicky odpalovanou výbušninu, ale obě tyto věci jsem proti Elicovi mohl jen těžko použít. A ano, můj kufřík byl vzhledem k jeho velikosti spíše pořádný kufr.

Lidé by se možná mylně domnívali, že na bohy mohou fungovat jen nějaké starodávné, posvátné artefakty a nebo speciální rituály, ale to by jen podceňovali svou vlastní vynalézavost a šikovnost. A navíc, na světě se svaté grály a kusy Ježíšova kříže hledaly o dost hůře, než náboje.

Přebil jsem a vydal se směrem k na zemi skuhrajícímu bohovi.

„Tak a dost!“ ozval se zničehonic zpoza Elicova úkrytu hlasitý výkřik. Silný elektrický výboj vzápětí zničil veškerý nábytek i ostatní vybavení v okruhu několika metrů a mě odhodil daleko dozadu. Byl jsem naprosto v šoku, a to doslova. Měl jsem pocit, že se už nikdy nedokážu znovu pohnout, jak mi ta elektřina bolestivě projížděla celým tělem.

Zbraň mi samovolně vyletěla z ruky a dopadla někam za mě. Většina elektrických zařízení v místnosti už dávno přestala fungovat. Část světél ale naštěstí ještě svítila. Kdyby ne, už by nejspíš bylo po mně. Ve tmě se mi bojovalo vážně špatně.

„Přestaň mi stát v cestě! Moc dobře víš, kam se musím dostat!“ zakřičel na mě Elic, když se vedle mě zastavil. Já jsem sice ležel na zemi a pravou polovinu těla jsem měl pořád úplně paralyzovanou, ale i tak jsem odpověděl bojovně.

„Já ti prostě nedovolím se tam nahoru vrátit!“ vykřikl jsem.

Elic se rozzuřil a kolem jeho zatnuté pěsti se rychle začaly shromažďovat žluté jiskry, až jich nakonec bylo tolik, že se celá jeho ruka pronikavě rozzářila elektrickou energií. Dokonce i v očích mu jiskřilo.

Sledoval jsem, jak obrovská elektrická pěst prudce klesá k mé hlavě a chystá se mi ji rozmáčknout jako meloun. Na rozdíl od melounu jsem ale já byl vodivý.

Smůla pro Elica byla, že já bych se nikdy nenechal dostat tak snadno.

Pěst tvrdě dopadla tam, kde jsem ještě před vteřinou měl hlavu, a způsobila v tom místě malinké lokální elektrické zemětřesení. Já jsem se nepřestával po zemi nemotorně kutálet tak dlouho, dokud jsem zády nenarazil do nějakého převráceného hracího automatu.

Chtěl jsem vstát, ale nejdříve jsem musel tiše poděkovat svému štěstí za to, že se mě dnes rozhodlo neopustit. Přímo vedle mě totiž ležel můj odhozený samopal. Sebral jsem ho levou rukou, pravá po tom elektrickém šoku nereagovala, a postavil jsem se na nohy.

„Vedle. Tak snad příště,“ prohlásil jsem a vyprázdnil Elicovým směrem celý zásobník najednou. I když jsem střílel levačkou, stejně jsem si nemohl dovolit minout.

A také jsem neminul. Božská hlava se i se svým překvapeným výrazem naprosto dokonale roztrhla a zbytek těla si samovolně klekl na zem, protože už nezbylo nic, co by ho mohlo ovládat. Když Elic celý přepadl dopředu, v místnosti to hlasitě zadunělo.

„A máš to,“ řekl jsem vítězně a lehkým postrčením nohou jsem se ujistil, že je Elic skutečně mrtvý. U bohů to nikdy nebylo tak jisté. Zrovna v tomto případě se ale skutečně jednalo o definitivní konec. Jediný pozůstatek po Elicově předešlé síle zůstal v jeho dlaních, o čemž jsem se přesvědčil hned poté, co jsem svůj samopal vrátil zpět do kufříku. Jako by šlo o nějakou podivnou posmrtnou křeč z těch mohutných rukou vyletěl do vzduchu poslední, silný proud elektřiny, který vyřadil z provozu i těch pár světel, která ještě fungovala.

Elica dnes vidělo opravdu hodně lidí. Za chvíli se tahle událost rozkřikne a i kdyby to jen pár jedinců přimělo zauvažovat nad tím, že by mohli existovat nějakí bohové, bohovi větru by to dodalo dost síly na to, aby se vrátil o poznání rychleji, než toho byl schopen doteď.

„Nějak se mi to komplikuje,“ uvědomil jsem si nešťastně, když jsem zavřel svůj kufřík.

Každý bůh se musel dostat zpět na nebesa, aby mohl oficiálně vykonávat svoji funkci. Já jsem se tam ale nikdy nevydal. Místo toho jsem zůstal na Zemi a začal své poslání naplňovat tady. Možná se tam nahoru ale jednou podívám a všechno to konečně dokončím.

Tady na Zemi mám lepší podmínky pro to, abych mohl pomáhat lidem. Vždy jsem pro ně chtěl jenom to nejlepší. Takhle jsem je dokázal ochránit před katastrofami, jako byly enormní vyhlazovací pandemie, které měl v plánu bůh nemocí předtím, než jsem mu zabodl dýku do krku. Také jsem ale lidstvu mohl zajišťovat a udržovat svobodu a volnost. Přece jen, muset se pomodlit při každém použití zásuvky by nejspíš nebylo zrovna příjemné.

Když bylo zabíjení bohů tím nejlepším způsobem, jak lidem pomoci, co jiného mi zbývalo? Já jsem se jako bůh lidí přece vždy musel starat nejdříve o lidi, a až pak o všechno ostatní.

Otočil jsem se a ve tmě začal opatrně hledat cestu ven z kasina. Mé božské tělo si potřebovalo odpočinout. A hlavně jsem chtěl pryč z téhle zpropadené pouště. Někam, kde je o něco chladněji.

A kde žije hodně lidí.

Partneři

Ceny do soutěže věnovali tito partneři

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

HOST

KNIHCENTRUM.cz

**NAKLADATELSTVÍ
straky na vrbě**

Obsah

Úvodní slovo.....	5
Výsledky soutěže.....	5
Pavel Bartáček: Vrtochy starého psa.....	7
Vladimír Zábrodský: Pole proměny.....	14
Taťána Neustupová: Jak Marselen objevil svůj dar.....	24
Alena Vernerová: Zrcadlo a sklo.....	32
Radka Zíková: Obrázkář.....	40
Lucie Hochmanová: Archa.....	47
Michal Unar: Nezvaný.....	54
Dorotea Pokorná: Žrout.....	60
Vít Provazník: Pozor, rostou.....	66
Jan Hladík: Bohové.....	74
Partneři.....	81

Lukáš Kos, Lenka Polak, Barbora Alexová (eds.)

Spisonátor 2021

sborník I. ročníku literární soutěže

Typografie a redakce Lenka Polak

Obálka Jolana Chalupová

Povídky byly pro účely sborníku typograficky sjednoceny,

jazykově byly ponechány v odevzdaném stavu

Vydala Městská knihovna Blansko, Rožmitálova 2302/4, Blansko

V Blansku v roce 2021

První vydání